

“

ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ပါသူတွေက
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတွေ၊
ကာတွန်းဆရာတွေ၊ ဆိုက်ကားဆရာတွေ၊ သူဌေးတွေ၊
အခြားပြောမနာဆိုမနာလူကြီးတွေ အများစုဖြစ်သည်။
အာဏာရှင်အဆက်အနွယ်တွေကိုလည်း
လစ်ရင်လစ်သလို အသုံးတော် ခံခိုင်းထားသည်။”

မြတ်သူ့ကိုကိုမောင်

abneubau Erneuerung

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စာအုပ်ရှေ့တွင် ကိုယ်ဘာသာ အမှာစာ ရေးလေ့ရေးထ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်အုပ်မှာတော့ ရေးဖို့ လိုလာပါသည်။

တကယ်တော့ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းမှ လူမိုက်ကြီးများသည် ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ထဲတွင် လုံးဝမပါသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ **နေထွက်ဘုရင်** လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီး ထုတ်ဝေပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်ဝတ္ထု ရှည်တစ်ခုကို ဖန်တီးနေပါသည်။

နေထွက်ဘုရင် သည် သမိုင်းဆိုင်ရာအချက်အလက်များနှင့် စိတ် ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို အသေးစိတ်အချက်အလက်မှစပြီး ရှာဖွေချိတ်ဆက်ရေးသားခဲ့ရပါသည်။ တစ်နှစ်ခွဲကျော်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့် အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ဂရုတစိုက် ရေးသားခဲ့ရပါသည်။ ပင်ပန်းပါသည်။ ဟာသဆန်သောဝတ္ထုဆိုသော်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မဖြစ်ခဲ့။ နောက်ထပ် ရေးနေသော ဝတ္ထုရှည်သည်လည်း **နေထွက်ဘုရင်** ထက် ပိုခက်ခဲပါသည်။ စိတ်ပင်ပန်း။ လူပင်ပန်းရပါသည်။

ဒီတော့ ထိုဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ဖန်တီးနေစဉ်ကာလအတွင်း ကျွန်တော်

စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေး အပန်းဖြေပေးရပြန်သည်။ စာဖတ်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ ဂိမ်းဆော့ခြင်းတို့အပြင် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ထပ်စိတ်အပန်းဖြေနည်းမှာ စာရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပိတ်မိနေသော ဝတ္ထုရှည်ဇာတ်လမ်းကြီးထဲမှ ခဏထွက်ကာ ကိုယ့်ဘာသာ ရေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာဖတ် ကိုယ့်ဘာသာရယ်နေမိသည့်စာတွေ လျှောက်ရေးမိသည်။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော်နှင့်ပေါင်းနေသည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို စချင်နောက်ချင်သည်။ ဒီလိုနှင့် ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းမှ လူမိုက်ကြီးများ ဖြစ်လာပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ရုပ်ရှင်လောကတွင်လည်း လူမိုက်ဂိုဏ်းစတားဇာတ်ကားများ၊ စာပေတွင်လည်း လူမိုက်အကြောင်းများသာမက သတင်းတွေ ဖတ်လိုက်လျှင်ပင် ဘယ်လူမိုက် ဘယ်လိုချတ်လိုက် သတ်လိုက်တာ စသည်တွေချည်း မြင်နေကြားနေရ၏။

လူတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စား၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုလူမိုက်ရုပ်ရှင်ကားများကြည့်၊ လူမိုက်နှင့် ပတ်သက်သည့်စာအုပ်များ ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေကို ကျီစယ်ချင်စိတ်က ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်အကျင့်ကလည်း သိပ်မကောင်းလှ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဇာတ်ကားဟောင်းများ ပြန်ကြည့်သည့်အခါ ဂျော်နီအင်္ဂလိပ်ထဲက မစ္စတာဘင်းကြီးဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲဆိုတာ အမြဲတွေးပြီး ရယ်မိသည်က ခဏခဏ။

ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းက လူမိုက်ကြီးတွေကလည်း ဂျော်နီအင်္ဂလိပ်လိုပင် ဖြစ်လာသည်။ ခပ်တည်တည်ကြီးတွေနှင့် သောက်တလွဲတွေ မိုက်ပြုကြသည်ပေါ့။ ကျွန်တော် ရေးချင်ရာရေးသည်။ ဖွေဖွတ်ခံပေါ် တင်သည်။ ဖတ်သူတွေက ရယ်ကြသည်။ ရှုလ်ကြသည်။ ခွီကြသည်။ အပိုင်းတစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးကနေ စလိုက်တာ ဇာတ်ကောင်တွေက စုံလာသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ပါသူတွေက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတွေ၊ ကာတွန်းဆရာတွေ၊ ဆိုက်ကားဆရာတွေ၊ သူဌေးတွေ၊ အခြားပြောမနာဆိုမနာလူကြီးတွေ အများစုဖြစ်သည်။ အာဏာရှင်အဆက်

အနွယ်တွေကိုလည်း လစ်ရင်လစ်သလို အသုံးတော်ခံခိုင်းထားသည်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မိတ်ဆွေတွေက ထပ်ရေးဖို့ တောင်းဆိုလာကြသည်။ နောက်တော့ ငါတို့စာပေက ကိုမြေမှုန်လွင်က “စာအုပ်ထုတ်မယ်ဗျာ” ဟုဆိုလာသည်။

အစကတော့ ကျွန်တော့်သဘောက နေထွက်ဘုရင်လို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ထားသည့် ဇာတ်အိမ်ခိုင်ခိုင်ဝတ္ထုမျိုးကိုပဲ ပရိသတ်ဆီ ပေးချင်တော့သည်။ ဒီလိုပြောတော့ ကိုမြေမှုန်လွင်က “ခင်ဗျားတစ်အုပ်တစ်အုပ်က တစ်နှစ်ကျော်လောက် ကြာတယ်။ ကြားထဲမှာ အဆက်လေးလည်း မပြတ်အောင်၊ အအီလေးလည်းပြေအောင်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဒါလေး ထွက်ထားရင် အိုကေမှာပါ” ဟု အကြံပေးသည်။ “ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော် တွေးမိပြီး သဘောတူလိုက်သည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်တစ်အုပ်ရေးလျှင် တစ်နှစ်ခွဲကျော် အချိန်ယူတတ်ပြီး အခြားဝင်ငွေ အယ်ဒီတာလစာ၊ စာမူခသာရှိသော ကျွန်တော့်အတွက် စာအုပ်တစ်အုပ်ထွက်လာလျှင် မြို့ပြ၏စားရေး၊ နေရေး၊ မိသားစုအရေးတွေမှာ နည်းနည်းတော့ အသက်ရှူချောင်ရသည်ကိုလည်း ဝန်ခံလိုပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဒီဘောနက်ကြီးကိုရေးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ဖတ်ပြီး ခွဲနေမိသည်ဆိုတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်ကနေ တစ်ပိုင်းတစ်စဖတ်ပြီး ရယ်ချင်နေသူတွေလည်း စာအုပ်အဖြစ် ဖတ်ရအောင် ကျွန်တော် အဆုံးအထိ ဆက်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အလေးအပင်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖတ်လို့ရမည့် ဒီစာစုလေးကို ဝတ္ထုလတ်တစ်အုပ်စာရေးပြီး ထုတ်ဝေဖို့ သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သရော်စာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အများကြီး မှန်းမထားပါ။

ဒီစာအုပ်လေးထွက်ပြီးလျှင် နေထွက်ဘုရင် လိုမျိုး နောက်ထပ် မထော်မနန်း စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ် ၂၀၂၀ မတိုင်ခင်တော့ ထွက်ကောင်းပါသည်ဟု ကျွန်တော် ကတိပြုပါသည်ခင်ဗျား။

ဗြိတိသျှကိုကိုမောင်

မာတိကာ

၁။ ဘောနက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သမျှ	၆
၂။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး(ခ)တင်လှရွှေ	၁၁
၃။ ပေါက်တူး(ခ)အလုံနွားကြီး	၁၅
၄။ ငါးမြေ့ထိုးရဲ့လက်ဆ	၂၁
၅။ သုံးလောင်းပြိုင်ခေါင်းဖြတ်မှုမှ အနောက်လေး	၂၇
၆။ ရေမြင်းညီနောင် သုံးဖော်	၃၃
၇။ ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူးနှင့် ရေမြင်းလှပွဲ	၄၃
၈။ စကေဘာကြင်ဖောင် ဘောနက်ကြီး ရောက်ပြီ	၅၁
၉။ စစ်ပွဲအစ ပရိမိနာက	၆၁
၁၀။ ကျွန်တော် ဝင်ဖြေရှင်းခဲ့ရသည့် ဘောနက်ကြီး သတ်ပွဲကြီး	၆၇
၁၁။ ဘောနက်ကြီး ငပြီနှင့် ပုဒ်မ ဝမ်းတူးတူး	၇၇
၁၂။ အလုံနွားကြီး လုပ်ကြံခံရခြင်း	၈၅
၁၃။ ကျွန်တော်နှင့်အနောက်လေး	၉၅
၁၄။ လူမိုက်ကြီးများ စုံညီပွဲ	၁၀၅
၁၅။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနှင့် သစ္စာရည်သောက်ပွဲ	၁၁၃
၁၆။ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တိုက်ပွဲရှိရမယ်	၁၂၃
၁၇။ လူမိုက်တို့၏ သွားရာလမ်း	၁၃၁

၉၉

လူဆိုးတွေအားလုံး
ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရသူကတော့
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါ် တင်လှရွှေပါပဲ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အင်းစိန်ထောင် လူမိုက်
မြွေဖြူလေး ခေါ် ကျော်သူ
(ဆရာဇော်သက်ထွေးရဲ့စာအုပ်ထဲမှ လူမိုက်)ကို
သတ်ခဲ့သူပါ

၉၉

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ^(ခ) WIF&T

ဘောနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်းဆိုတာ မြန်မာပြည် အနှံ့က အကျဉ်းထောင်များစွာထဲကမှ အဆိုးတကာ ထိပ်ခေါင်၊ အမိုက်တကာ အမိုက်ဆုံး လူမိုက်ကြီးတွေကို ပို့တဲ့ နေရာပါ။

ပဲခူးမြို့နဲ့ဆယ်မိုင်ကျော်ဝေးတဲ့ ဘုရားကြီးမြို့လေးကနေ ပဲခူးရိုးမထဲ ဆယ်မိုင်လောက်ဆက်သွားရင် ဘောနက်ကြီးကျေးရွာဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဲ့ဒီဘောနက်ကြီးရွာဟာ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ အမြန်လမ်းစီမံကိန်းကို အခြေပြုဖောက်လုပ်တဲ့နေရာပါ။ ငှက်ဖျားကလည်း ပေါ၊ တောကလည်း နက်တဲ့အတွက် ဝန်ဆောင်အကျဉ်းသားတွေကို အသုံးပြုဖောက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အကျဉ်းဦးစီးက အကြမ်းဆုံးဝန်ထမ်းတွေကိုပို့သလို အကျဉ်းထောင်တကာက လူဆိုးထိပ်သီးတွေကိုပဲ ပို့တာပါ။

အဲ့ဒီလူဆိုးတွေအားလုံးဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်

ရသူကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး(ခေါ်)တင်လှရွှေပါပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အင်းစိန်ထောင် လူမိုက် မြွေဖြူလေး (ခေါ်) ကျော်သူ (ဆရာ ဇော်သက်ထွေး ရဲ့စာအုပ်ထဲမှ လူမိုက်)ကို သတ်ခဲ့သူပါ။ သတ်ခဲ့ပုံကတော့ ကျော်သူဟာ ထောင်က လွတ်တဲ့အခါ ထိုင်းနယ်စပ်မြဝတီကို မပြန်ဘဲ လှိုင်သာယာ မီးခွက်ဈေးမှာ လူမိုက်လုပ်နေပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်လာ မယ့် ကိုတင်လှရွှေဟာ မီးခွက်ဈေးထဲ ထီးပြင်ပါတယ်။

ဝန်းခနဲ အသံကြားလို့
ကြည့်လိုက်ကြတဲ့အခါ
သွေးပေနေတဲ့
ထီးကိုင်းကြီးကို ကိုင်ပြီး
မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့
ကိုတင်လှရွှေကို မြင်ရပြီး
သူ့ခြေရင်းမှာ ပုံလျက်သားလေး
ဖင်ဘူးတောင်းထောင်နေတဲ့
လူမိုက် မြွေဖြူလေး ခေါ်
ကျော်သူကို တွေ့ရပါတော့တယ်။

မိုးရာသီတစ်နေ့မှာ ကျော်သူ
ဟာ ကိုတင်လှရွှေဆိုင်ကို ယာမာစု
ထီး မိန်းမဆောင်း အစုတ်တစ်ချောင်း
နဲ့အတူ ရောက်လာပါတယ်။ ကျော်သူ
ဟာ ကိုတင်လှရွှေရဲ့ နှစ်ပေလောက်
ရှိတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာဆိုင်ခုံပေါ် ထီး
ကို ပစ်တင်လိုက်ပြီး-

“ဟေ့ကောင် ဒီထီးကို
ကိုင်းချုပ်ပေးစမ်း၊ အခု ချက်ချင်း
လိုချင်တယ်၊ ပိုက်ဆံတော့ မရဘူး
ဟေ့ကောင်”

မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတဲ့ ကိုတင်
လှရွှေဟာ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်

တယ်။ ပြီးတော့ သူ ကိုင်နေကျ ထီးချုပ်တဲ့ အပ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး-

“ဒီမှာ ကိုကျော်သူ ခင်ဗျားထီးက ကိုင်းတွေ မကောင်းတော့ဘူး။
ကျွန်တော် အသစ်ပါ လဲပေးလိုက်မယ်နော်”

ဆိုပြီး ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျော်သူဟာ ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်အထွက် ချော်လဲပြီး ကိုတင်လှရွှေရဲ့
ထင်းရှူးသေတ္တာပုံး ဆိုင်ကလေးပေါ် ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားပါတော့တယ်။
အဲ့ဒီအခါ ကိုတင်လှရွှေ လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ထီးကိုင်းအသစ်ကလေးဟာ
ကျော်သူရဲ့ ဘယ်ဘက်တင်ပါးထဲကို ရှေ့ခနဲ စူးဝင်သွားပါတော့တယ်။

ကျော်သူအဖြစ်ကိုမြင်တဲ့ ကိုတင်လှရွှေဟာ ပုဆိုးကို ခပ်တိုတို
ဝတ်၊ ကျော်သူပင်မှာ စိုက်နေတဲ့ ထီးကိုင်းကို အားနဲ့ ဆွဲထုတ်ပေးချိန်မှာတော့
ကျော်သူဟာ တော်တော် အီစလံဝေနေပါပြီ။ တစ်ဈေးလုံးကလည်း ဝုန်းခနဲ
အသံကြားလို့ ကြည့်လိုက်ကြတဲ့အခါ သွေးပေနေတဲ့ ထီးကိုင်းကြီးကို ကိုင်ပြီး
မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ကိုတင်လှရွှေကို မြင်ရပြီး သူ့ခြေရင်းမှာ ပုံလျက်သား
လေး ဖင်ဘူးတောင်းထောင်နေတဲ့ လူမိုက် မြွေဖြူလေး ခေါ် ကျော်သူကို
တွေ့ရပါတော့တယ်။

ဈေးလုံခြံရေးတွေ ရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို လူချင်း
ခွဲလိုက်ကြပါတယ်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ ကျော်သူဟာ မေးခိုင်ပိုး
ဝင်ပြီး သေသွားပါတော့တယ်။ တင်လှရွှေကိုလည်း ရဲက လူသတ်မှုနဲ့
ဖမ်းပါတော့တယ်။

ထောင်ထဲရောက်တဲ့အခါ ကျော်သူကို ထီးကိုင်းတွေ ချုပ်ရင်း
မထင်မှတ်ဘဲ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကိုတင်လှရွှေကို အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ကိုင်းချုပ်
လို့ခေါ်ရာကနေ အချိန်ကြာလာတဲ့အမျှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ အမည်တွင်သွား
ပါတော့တယ်။

၉၉

ပုဆိုးကို တင်းတင်းဝတ်
 စားပွဲပေါ်က ကတ်ကြေးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်
 လက်တစ်ဖက်က မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကိုယူပြီး
 စိုးမြတ်ရှေ့ သွားချပေးပါတယ်
 ပြီးတာနဲ့ သွေးအေးအေးနဲ့ ကတ်ကြေးကိုထုတ်
 မညှပ်ရသေးတဲ့ နံနံပင်စည်းလေးကို
 ပန်းကန်ထဲ ညှပ်ထည့်ပေးဖို့ လုပ်နေတုန်း...

၉၉

aygawhwa^(၁)အလုံနွားကြီး

ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
(ခ)တင်လှရွှေ့နဲ့ ကမ်းနားလူမိုက် အကြည်လေးရဲ့ဆရာ
အနောက်လေးတို့ ငြိကြတဲ့အကြောင်းမပြောခင် အဲ့ဒီလူမိုက်
ကြီးနှစ်ယောက်စလုံးရှိန်ရတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်အကြောင်း
ပြောပါမယ်။

သူကတော့ ပေါက်တူး ခေါ် အလုံနွားကြီးပါ။

ဘောနက်ကြီးစခန်းမှာတော့ နွားကြီးဟေ့ ဆိုတာ
နဲ့ ဘယ်အကျဉ်းသားမှ ချေးတောင် မပါရဲတော့ဘူးလို့
ပြောစမှတ်ရှိပါတယ်။ တစ်ခေတ်တစ်ခါက အလုံစိုးမြတ်
ဆိုတဲ့ လူမိုက်ကြီးကို ကြားဖူးကြမှာပါ။ စံပြုမုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်မှာ အလုံစိုးမြတ် အသတ်ခံလိုက်ရပြီဆိုတော့ ပထမဆုံး
နာမည်ကြီးသွားတာ နွားကြီးပါ။

နွားကြီးက အသားမည်းမည်း၊ မျက်နှာလေး
ထောင့်နဲ့ သွေးအေး ရက်စက်တဲ့ရုပ်မျိုးပါ။ နွားကြီးက

ဌာနာလမ်းထိပ်မှာ ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးပါတယ်။ တစ်ခါသား နွားကြီးဟာ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ထိုင်ပြီး ချဲ့တွက်နေတုန်း စိုးမြတ်က ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဖြတ်သွားပါတယ်။ စိုးမြတ်ရဲ့ဆိုင်ကယ်က ရေအိုင်ကို ဖြတ်တော့ နွားကြီးကို ဗွက်တွေ စင်ကုန်ပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ နွားကြီးလည်း ဝုန်းဆိုထပြီး ပုဆိုးဖြန့်ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ စိုးမြတ်ကတော့ သိတောင်မသိပါဘူး။ ဒါ စိုးမြတ်နဲ့ နွားကြီးတို့ ပထမအကြိမ်တွေ့ဆုံမှုပါ။

ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံမှုမှာတော့ အလုံစိုးမြတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးနာရီများ ပါပဲ။

အဲ့ဒီမနက်အစောပိုင်းမှာ နွားကြီးဟာ သူ ဖွန်ကြောင်နေတဲ့ စံပြ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က အပျိုကြီးက မုန့်ဖတ်ဝယ်ခိုင်းလို့ လာပို့တာပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အလုံစိုးမြတ်ကလည်း အဲ့ဒီဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး စားနေပါတယ်။

နွားကြီးက မုန့်ဖတ်ထုပ်ပေးပြီး ပြန်အထွက် စိုးမြတ်က လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။ နွားကြီး စိုးမြတ်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ပါပြီ။

“ညီလေး ဟင်းရည်နည်းနည်းလောက် ငှက်ပျောအူလေးပါထည့်၊ နံနံပင်လေး နည်းနည်းထည့်ပေး။”

စိုးမြတ်က အဲ့ဒီလိုပြောလိုက်တော့ နွားကြီး ပေါက်ကွဲပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုထိန်းပြီး စိုးမြတ် ထိုးပေးတဲ့ ပန်းကန်ကိုယူ အပျိုကြီးဆီက မုန့်ဟင်းရည် ထည့်ပါတယ်။ ပုဆိုးကို တင်းတင်းဝတ်။ စားပွဲပေါ်က ကတ်ကြေးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်။ လက်တစ်ဖက်က မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ကိုယူပြီး စိုးမြတ်ရှေ့သွားချပေးပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သွေးအေးအေးနဲ့ ကတ်ကြေးကိုထုတ်၊ မညှပ်ရသေးတဲ့ နံနံပင်စည်းလေးကို ပန်းကန်ထဲ ညှပ်ထည့်ပေးဖို့ လုပ်နေတုန်း... အဖြစ်အပျက်က သိပ်မြန်ပါတယ်။ လူသုံးယောက် ဝင်ခုတ်သွားတာ စိုးမြတ်ကြီး ဂိမ်းသွားပါပြီ။ ခုတ်ပြီးတာနဲ့ အဲ့ဒီလူတွေ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။

သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ စိုးမြတ်ကြီးရှေ့မှာ နွားကြီးဟာ ကတ်ကြေး တစ်လက်နဲ့ နံနံပင်တစ်စည်း ကိုင်ပြီး ငူငူကြီး ရပ်နေပါတယ်။ ခဏနေတော့

သတိဝင်လာပြီး သူ့ဆိုက်ကားကို တက်ခွပြီး နင်းပြေးပါတော့တယ်။ ရဲတွေ
ရောက်လာတဲ့အခါ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က အပျိုကြီးကို စစ်တော့-

“သီတာ ဘာမှမသိရပါဘူးရှင်။ ကိုစိုးမြတ်ကြီး မုန့်ဟင်းခါး
လာစားတယ်။ ဟင်းရည်တောင်းတယ်။ ကိုနွားကြီးက သွားချပေးတယ်။
ကိုနွားကြီး ချပြီးတော့ ကိုစိုးမြတ်ကြီး သေနေတာပါပဲရှင်”

အဲ့ဒီနေ့က အလုံတစ်ပိုက်နဲ့ လူမိုက်တွေကြား သတင်းတစ်ခုက
နာမည်ကျော်သွားပါတယ်။

“နွားကြီး ချလိုက်တာ စိုးမြတ် သေပြီ”

အဲ့ဒီနေ့ နေ့လယ်မှာပဲ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ကျားထိုးနေတဲ့ အလုံ
နွားကြီး ခေါ် မျိုးလင်း ခေါ် ပေါက်တူးကို ရဲက စိုးမြတ်သတ်မှုနဲ့ ဖမ်းပါ
တယ်။ စခန်းရောက်တော့ ရဲက နွားကြီးကို မေးပါတယ်။

“မင်း ဝန်ခံလိုက်တော့ နွားကြီး”

နွားကြီးက လုပ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့သူမို့ အခုလို သွေးအေးအေးနဲ့ ပြန်
ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ် ဗိုလ်လေး။ အလုံဘောလုံးကွင်းထဲက
ဂိုးတိုင်တွေ ဖြုတ်ခိုးပြီး ရထားလမ်းနားက အညာသား သံတိုသံစခိုင်ကို
သွားရောင်းမိတာ ကျွန်တော်ပါ။ သုံးဆယ့်ငါးကျပ် ရပါတယ်”

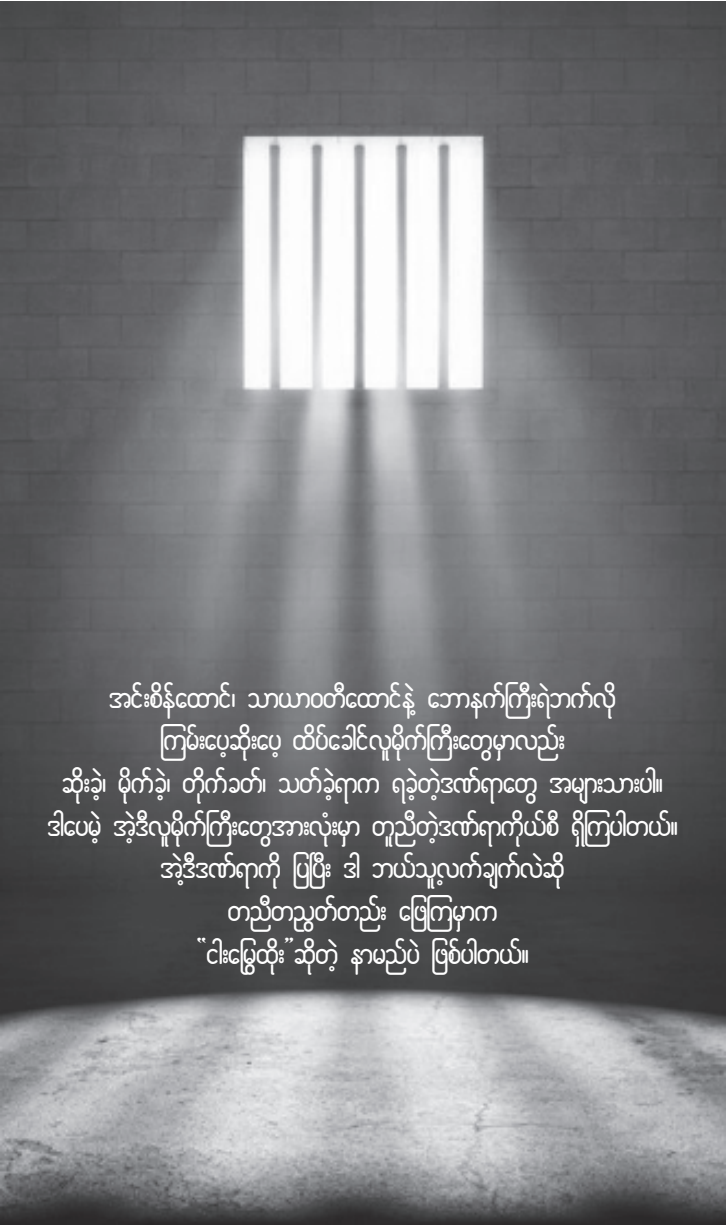
သိပ်မကြာဘူး။ စိုးမြတ်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူမိုက်တွေက လာအဖမ်း
ခံပေမယ့် နွားကြီးကတော့ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းဖျက်ဆီးမှု ဖြစ် နဲ့ ထောင်ကျ
ပါတော့တယ်။ “နွားကြီး လာချမှ စိုးမြတ် သေတာပဲ” ဆိုတဲ့စကားက
ထောင်ထဲအထိ နာမည်ကြီးပါတယ်။

ခုနစ်အပေါ်မှာ ပြောခဲ့သလို ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းရောက်တော့
နွားကြီးဟေ့ ဆိုတာနဲ့ ဘယ်အကျဉ်းသားမှ အီးတောင်မပါရဲပါဘူး။ နွားကြီး
ဟာ ဂေါ်ဖီခင်း တာဝန်ယူထားတာပါ။ ရဲဘက်အကျဉ်းစခန်းက အိမ်သာရယ်
သေချာမရှိသေးတော့ ကြုံရာ ချုံထဲ အီးပါကြတဲ့ အကျဉ်းသားတွေရင်
နွားကြီးက ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုင်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ ပြီးရင် အီးပါ
လို့တောင် မပြီးသေးဘူး၊ ပေါက်တူးနဲ့ ကော်ယူသွားပြီး ဂေါ်ဖီခင်းထဲ

မြေဩဇာသွားထည့်တတ်ပါတယ်။ အီးပါကောင်းနေတုန်း နောက်ကနေ ပေါက်ပြားကြီးနဲ့ လာလာကော်ဖို့စောင့်နေတဲ့ နွားကြီးကြောင့် အကျဉ်းသား တွေဟာ နွားကြီးအသံကြားတာနဲ့ အီးမပါရဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်က ပါနေတုန်း နောက်ဖက်ကနေ ပေါက်တူးကိုင်ပြီး ကိုယ့်အီးကို ကော်ဖို့လာစောင့်နေတာ ဘယ်သူက ကျောလုံမှာတဲ့လဲ။ ဒါကတော့ လူမိုက်တကာ ရှိန်ရတဲ့ ပေါက် တူး ခေါ် နွားကြီးရဲ့ရာဇဝင်ပါပဲ။

အင်းစိန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်နှင့် ဘောနက်ကြီးရဲဘက်လို
 ကြမ်းပေ့ဆိုးပေ့ ထိပ်ခေါင်လူမိုက်ကြီးတွေမှာလည်း
 ဆိုးခွဲ၊ မိုက်ခွဲ၊ တိုက်ခတ်၊ သတ်ခွဲရာက ရခွဲတဲ့ဒဏ်ရာတွေ အများသားပါ။
 ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီလူမိုက်ကြီးတွေအားလုံးမှာ တူညီတဲ့ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။
 အဲ့ဒီဒဏ်ရာကို ပြပြီး ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆို
 တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြမှာက
 “ငါးမြေထိုး”ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

၉၉

ငါးမြွေထိုးလက်ဆ
ဘယ်လိုဆိုတာ
ထောင်ကျမ်းကျေတဲ့ လူတိုင်း သိကြပြီးသားပါ
ငါးမြွေထိုးဟာ ဘယ်သူလဲ
ခတ်ကျွဲမှန်ရင် ချို(ဂျို)ရာ မကင်းသလို
လူမိုက်မှန်ရင်လည်း
ဒဏ်ရာမကင်းပါဘူး

၉၉

iga`r & Gd လက်ဆ

ပဲခူးရိုးမရဲ့ဆောင်းဟာ အဲ့ဒီတုန်းက ခိုက်ခိုက်
တုန်အောင် အေးပါသေးတယ်။ ဘောနက်ကြီး ရဲဘက်
စခန်းထဲ ငှက်ဖျားထတဲ့သူတွေရဲ့ တဂက်ဂက် ညည်းသံ
တွေကလွဲပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပါပဲ။ တစ်ချက်တစ်
ချက် ခြံစည်းရိုးအစပ် ဗဟိုကင်းမျှော်စင်ပေါ်က ကင်းသမား
ရဲ့ဆေးလိပ်မီးရဲရဲက လွဲပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က အမှောင်အတိ
ပါ။

“အား...ငါးမြွေထိုးရယ် သေပါပြီ”

အသံနက်ကြီးတစ်သံကြောင့် ညဉ့်ငှက်တွေတောင်
လန့်ဖျပ်ပျံကုန်ပါတယ်။ အကျဉ်းသားအားလုံးနီးပါး နိုးလာ
ကြပေမယ့် ယောင်လို့တောင် ထမကြည့်ကြပါဘူး။ ခုန
အော်သံကြီးဟာ ကြိတောသင်္ချိုင်းတစ်ခေတ်က နာမည်
ကျော်လူမိုက် ယက္ခကြီးရဲ့အော်သံမှန်း အားလုံးသိကြပါ
တယ်။ သူ့ကို ဖျံကျသွားတဲ့ ဘိန်းဖြူရောင်သမား

သုံးကောင်ကို သုံးလောင်းပြိုင်သတ်ခဲ့တဲ့ ယက္ခကြီးရဲ့နာနာကျင်ကျင်နဲ့ အား... နာလိုက်တာ... ငါးမြွေထိုးရယ်လို့ အလန်တကြားအော်သံကို အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုလုံးကြားပေမယ့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပါဘူး။ ငါးမြွေထိုးလက်ဆ ဘယ်လိုဆိုတာ ထောင်ကျမ်းကျေတဲ့လူတိုင်း သိကြပြီး သားပါ။ ငါးမြွေထိုးဟာ ဘယ်သူလဲ။ ခတ်ကျွဲမှန်ရင် ချို(ဂျို)ရာ မကင်း သလို၊ လူမိုက်မှန်ရင်လည်း ဒဏ်ရာမကင်းပါဘူး။

အင်းစိန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်နဲ့ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်လို ကြမ်းပေဆိုးပေ ထိပ်ခေါင်လူမိုက်ကြီးတွေမှာလည်း ဆိုးခဲ့၊ မိုက်ခဲ့၊ တိုက် ခတ်၊ သတ်ခဲ့ရာက ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာတွေ အများသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီလူမိုက် ကြီးတွေအားလုံးမှာ တူညီတဲ့ဒဏ်ရာ ကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ အဲ့ဒီဒဏ်ရာကို ပြပြီး ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆို တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြမှာက “ငါးမြွေထိုး” ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ငါးမြွေထိုးနာမည်အရင်းက တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့။

ငါးမြွေထိုးဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ဥပမိ ရုပ်ရှိပါတယ်။ အသားညှိပေမယ့် စမတ်ကျတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ် ကို သားသားနားနား ဝတ်တယ်။ နေကာမျက်မှန် ကြိုက်တယ်။ ဆင်မလိုက် ဝက်သတ်ရုံလူမိုက်တွေ တစ်ခေတ်ဆန်းချိန်မှာ ငါးမြွေထိုးဟာ ချာတိတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကြည့်မြင့်တိုင်ငါးဈေးမှာ ကိုစန်းဦး၊ ကိုဆန်နီတို့အဖွဲ့တွေ ရှိနေပြီး ဆင်မလိုက်က အကြည်လေးဆရာ အနောက်လေးတို့ အားပြိုင်နေ ချိန်မှာ ချာတိတ်ငါးမြွေထိုးဟာ နယ်မြေနှစ်ခုကြားက ဖာဘီထောင်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို အပိုင်စားယူထားနိုင်သူပါ။ နှစ်ဖက်လူမိုက်တွေဟာ ငါးမြွေထိုး စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ဘီကို ခြေဦးတောင် မလှည့်ရဲကြပါဘူး။

ဒါက ဇာတ်လမ်းရှိပါတယ်။

ဆင်မလိုက်ဝက်သတ်ရုံအုပ်စုမှာ လက်အယဉ်ဆုံးဆိုတဲ့ အနောက် လေးဟာ တစ်ရက် ငါးမြွေထိုးပိုင် ဘီကို ဆက်ကြေးလာတောင်းပါတယ်။ ငါးမြွေထိုးက တည်းခိုခန်းရှေ့က ပီစီအိုဖုန်းဆိုင်မှာ စွပ်ကျယ်အဖြူလေးနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီအစုတ်လေးနဲ့ထိုင်ပြီး နားဖာကလော်နဲ့ နားဖာချေး ကလော်နေ

ပါတယ်။ လူမိုက်အနောက်လေးဟာ ဘိမိန်နေဂျာဆီက မိုက်ကြေးခွဲပြီး ပြန်အထွက်သွားမှာ ငါးမြွေထိုးဟာ ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပီစီအိုဖုန်းနဲ့ နံပါတ်တစ်ခုကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟယ်လို... ကိုအနောက်လေးမိန်းမလားဗျ။ အင်း အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ဘိက ပြန်သွားတယ်။ ပြောမရဘူး အစ်မရယ်၊ ဒီက ကောင်မတွေက အကုန် အေ ကိုက်နေတာ။ အေမကိုက်တောင် ကာလသားရောဂါ ရှိကြတာပဲ။ အခု ကိုအနောက်လေးနဲ့ ဝင်တဲ့စော်က အရင်ကြံတောထဲက အနူ မောင်သိန်းမိန်းမလေ။ အဲ့ဒီ ရောဂါက ကူးတတ်တယ်။ အစ်မ ယောက်ျားကို ကြည့်ပြောဦး။ ဒီက တောင်းသွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်း အစ်မကို အပ်ရင် သတိထားကိုင်နော် တော်ကြာ အစ်မပါ ကူးနေမယ်”

ဒါပါပဲ။

ခဏနေတော့ လူမိုက် အနောက်လေးဟာ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နဲ့ ပြန်လာတယ်။ သူ့ ကျောင်းသား အကြည်လေးတို့တစ် သိုက်ပါ ပါသပေါ့။

“ငါးမြွေထိုးရာ ရော့ ခုန ငါ ယူသွားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ငါ့မိန်းမကို အခု ပြန်ဖုန်းဆက်ပေးစမ်းပါဟ။ ခုန ငါ ဆက်ကြေးပဲတောင်းတာ၊ ဘယ် စော်နဲ့မှမဝင်ပါဘူးလို့။ နို့မဟုတ် အိမ်မှာ ကွိုင်ရှာနေလို့ပါကွာ”

ငါးမြွေထိုးက-

“ကောင်းပြီလေ”

တစ်ခွန်းပဲပြောပြီး နားကလော် မပျက်ဘူးတဲ့။ အဲ့ဒီနေ့ကစပြီး လူမိုက်ခေါင်းဆောင်တွေက ငါးမြွေထိုးဆို ဝေးဝေးရှောင်တယ်။ ဒီကောင့်

ထောင်ထဲရောက်မှ
ငါးမြွေထိုး
ဘာဆိုတာ သိလာကြတာ။
အပြင်မှာ ဆိုးပေ၊ မိုက်ပေဆိုတဲ့
လူမိုက်ပဂေးကြီးတွေက
ထောင်ထဲရောက်ပြီဆိုတာနဲ့
ငါးမြွေထိုး ရှိတဲ့
ထမ်းဘုတ်ကို
လာရှာရတယ်။

ခါးကြားက စာအုပ်ထဲမှာ သူတို့မိန်းမတွေကို ဆက်သွယ်ရမယ့်ဖုန်းတွေ ရှိတယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမှုတွေနဲ့ ငါးမြွေထိုး ထောင်ကျတယ်။ ထောင်ထဲရောက်မှ ငါးမြွေထိုး ဘာဆိုတာသိလာကြတာ။ အပြင်မှာ ဆိုးပေ့ မိုက်ပေ့ဆိုတဲ့ လူမိုက်ပဂေးကြီးတွေက ထောင်ထဲရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါးမြွေ ထိုးရှိတဲ့ ထမင်းဘုတ်ကို လာရှာရတယ်။ အဲ့ဒါဆို ငါးမြွေထိုးက မြနေအောင် သွေးထားတဲ့ ဇွန်းကလေးနဲ့ ဖန်ကွဲစကို လုံးနေအောင် သွေးထားတဲ့ ဖန်လုံး လေးတွေ ခါးပုံစထဲ ထည့်ပြီး ချောင်ကျတဲ့ တစ်နေရာ သွားကြတာပဲ။ မရိုသေစကား ငါးမြွေထိုး ထည့်ပေးတဲ့ဂေါ်လီဆို အနာအကျက်မြန်တယ်။ နေရာမှန်တယ်။ ဆိုဒ်အက်ဖက် နည်းတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါးမြွေထိုးက လက်ဆတော့ နည်းနည်းပြင်းတယ်။ ပထမဆုံးတစ်ချက်တော့ အသည်းခိုက် အောင် နာတယ်။ အဲ့ဒါငါးမြွေထိုးရဲ့သမိုင်းပဲ။ ဂေါ်လီကို ဘယ်နေရာထည့် ရတာလဲဆိုတာတော့ မသိသေးသူတွေက သိသူတွေကိုပဲ မေးကြည့်ကြပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ထည့်ရေးဖို့ မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့ပါ ခင်ဗျာ။

ဒီတော့ ပြန်ဆက်ရရင် ထောင်ထွက်ဇိုးမှန်ရင် ငါးမြွေထိုး လက် ချက်အမာရွတ်တွေ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။ အခုလည်း ဆောင်းတွင်းအေးအေး မှာ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်ကို ပြောင်းလာတဲ့ လူမိုက်ယက္ခကြီးတစ်ယောက် ငါးမြွေထိုးလက်စကို မိနေပြီလေ။

အပိုင်းတစ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ အနောက်လေးတို့ပြဿ နာမှာ ငါးမြွေထိုးစနက် အဓိကပါတယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းအခန်းတွေကျ ဇာတ်ရည်လည်လာပါလိမ့်မယ်။

အခုတော့ ခဏရပ်မယ်။

“

ဟေ့...။

လမ်းဖယ်ကြမ်း

အဲ့ဒါ ငါတို့ဟာတွေ...။

ငါ့ဟာတွေ...။

အနောက်လေး

”

သုံးလောင်းပြိုင်ခေါင်းဖြတ်မှုမှ t a e n u x v ;

ကြည့်မြင်တိုင်လူမိုက် အကြည်လေးကို လူသိများပေမယ့် သူ့ဆရာ အနောက်လေးကိုတော့ လူသိနည်းလှပါတယ်။ အနောက်လေးဟာ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းကို မရောက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကျောင်းသားအတော်များများဟာ ဘောနက်ကြီးစခန်းမှာ သူ့နာမည်အသုံးချပြီး သြဇာ ထူထောင်ကြပါတယ်။

ဘောနက်ကြီးမှာ ဘုရင်လုပ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး (ခ) တင်လှရွှေနဲ့ အနောက်လေးတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတဲ့ ကိစ္စ မီးပွားမှာလည်း ငါးမြေ့ထိုးစနက်တွေ ပါနေပါတယ်။

ဒါတွေ မပြောခင် အနောက်လေးရဲ့ရာဇဝင်ကို ဖော်ပြပေးပါမယ်။

ခုနပြောခဲ့တဲ့ ကြံတောသရိုင်း လူမိုက် ယက္ခကြီးဟာ ဘိန်းဖြူသည် သုံးယောက်ကို သတ်ပြီး ထောင်နှစ်ငါးဆယ်ကျသွားချိန်မှာ အဲ့ဒီတစ်ခွင်မှာ အပိုင်စားလူမိုက်

ရယ်လို့ ထပ်ပေါ်မလာသေးပါဘူး။ ၁၉၈၈ အရေးအခင်းဖြစ်ချိန်မှာတော့ ယက္ခကြီးနေရာမှာ အနောက်လေးဟာ နာမည်ကျော်ဖို့ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

အနောက်လေးနာမည်တွင်ပုံက အနောက်လေးဟာ ငယ်စဉ်က တည်းက တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖင်က သူများထက် ကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင် အနောက်ပိုင်းက လေးနေပြီး အိပ်အိပ်နဲ့မို့ အနောက်လေးလို့ ခေါ်ရာက နာမည်ရင်း အောင်မွန်စန်းက ပျောက်သွားတာပါ။

အနောက်လေးဟာ ဆင်မလိုက်ဝက်သတ်ရုံက ဝက်သတ်သမား မျိုးရိုးပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိန်းတစ်ချောင်းနဲ့ဝက်ထိုးလာသူမို့ သတ်တာ ဖြတ်တာ လက်ယဉ်ပါတယ်။ အနောက်လေးဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက် အောင် သွက်လက်တယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနဲ့မတူတာက သူက တင်လှရွှေလို သွေးအေးအေး အကွက်မချဘူး။ ပြဿနာကို ဝန်းခနဲ ဖြေရှင်း တတ်တယ်။ ဒီလိုအကျင့်ကြောင့်ပဲ အနောက်လေး(ခ)အောင်မွန်စန်းဟာ အရေးအခင်းကာလမှာ ရဲသုံးယောက်ကို ခေါင်းဖြတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွားပါ တယ်။

ဖြစ်ပုံက...ဒီလို...။

၈၈ ကာလမှာ အနောက်လေးဟာ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်ပါ။ မိုက်သွေးနဲ့ ဇကလေးကရှိနေတော့ အနီးအနားလူငယ်တွေက သူ့ကို ဆရာ တင်ထားကြပါတယ်။ အရေးအခင်းမှာ တချို့လူအုပ်ကြီးက အစိုးရဂိုထောင် တွေဖောက်ကြ၊ လှည်းတန်းဈေးတစ်ပိုက်က ပိတ်ထားတဲ့ဆိုင်တွေ ဝင်ဖောက် ကြ လုပ်ကြပါတယ်။ လူအုပ်ကြီးက ဝင်လုနေပြီဆို အနောက်လေး ဦးဆောင် တဲ့ ဝက်သတ်ရုံက လူငယ်တစ်စုဟာ ဝက်ထိုးတဲ့ မိန်းကြီး တရမ်းရမ်းနဲ့ ရောက်လာပြီး

“ဟေ့...လမ်းဖယ်ကြစမ်း။ အဲ့ဒါ ငါ့တို့ဟာတွေ... ငါ့ဟာ တွေ...”

ဆိုပြီး အတည်ပေါက်နဲ့ ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ လက်မောင်းနဲ့ နဖူးမှာ အနီစည်းတွေ စည်းထားပြီး လက်ထဲမှာ မိန်းကြီးကလည်း တရမ်း ရမ်း၊ ဖင်ကြီးတတုံတုံနဲ့ဝင်လာတဲ့ အနောက်လေးနဲ့ လူငယ်တစ်စုကို မြင်

တာနဲ့ လူအုပ်ကြီးက ဘာမှန်းမသိတော့ ရှိန်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးကြပါတယ်။

လက်မောင်းနဲ့နဖူးက အနီစည်းတွေကတော့ ဘာသမဂ္ဂ၊ ဘာအဖွဲ့ အစည်းကမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာသူတို့ အိမ်တွင်းအုန်းက ပိတ်စတွေ စည်းလာကြတာပါ။ ပြီးတော့မှ အနောက်လေးတို့က ဖောက်ထားတဲ့ ဂိုထောင်က ဈေးကြီးပေ့ဆိုတာတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ယူကြရွေး ကြပါတယ်။ အရေးအခင်းကာလတင် အရောင်းအဝယ်တွေဖြစ်ပြီး အနောက် လေးဟာ စီးပွားရေးကောင်းလာပါတယ်။ အရေးအခင်းရဲ့အရှိန်အမြင့်ဆုံး ကာလမှာတော့ အနောက်လေးနဲ့ သူ့လူတစ်သိုက်ဟာ ဂိုထောင်ဖောက်တဲ့ နေရာတွေ လိုက်ရှာရင်း ဘုရင့်နောင်ဘက်မှာ လူရုတ်စုရုတ်စုကြီးကို တွေ့ လိုက်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အနောက်လေးဟာ သူ့လူတွေကို ဘာမှပြော မနေတော့ဘဲ မိန်းကြီးကိုင်ပြီး-

“ဟေ့...ဖယ်ကြ...ဖယ်ကြ...။ အဲ့ဒါ ငါတို့ဟာတွေ... ငါတို့ ဟာတွေ...”

ဆိုပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ ပြေးဝင်သွားပါတယ်။ လူအုပ်ကြီးလည်း ရှဲ့ခနဲ ဝိုင်းဖယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ လူအုပ်အလယ်ရောက်တော့ ခေါင်းပြတ် နေတဲ့ အလောင်းသုံးလောင်း၊ ရဲယူနီဖောင်းတွေနဲ့၊ ခေါင်းက ဘယ်သူဖြတ် သွားပြီး ဘယ်နားယူသွားမှန်း မသိဘူး။ အနောက်လေးဟာ ခေါင်းပြတ် မသာသုံးလောင်းရှေ့မှာ မိန်းကြီးကိုင်လို့ ထီးထီးကြီး ရပ်နေပါတယ်။ နောက် လှည့်ကြည့်တော့ သူ့တပည့်ကျော်အုပ်စုက အလောင်းမြင်တာနဲ့ ပြန်လှည့် ပြေးကုန်ပြီ။

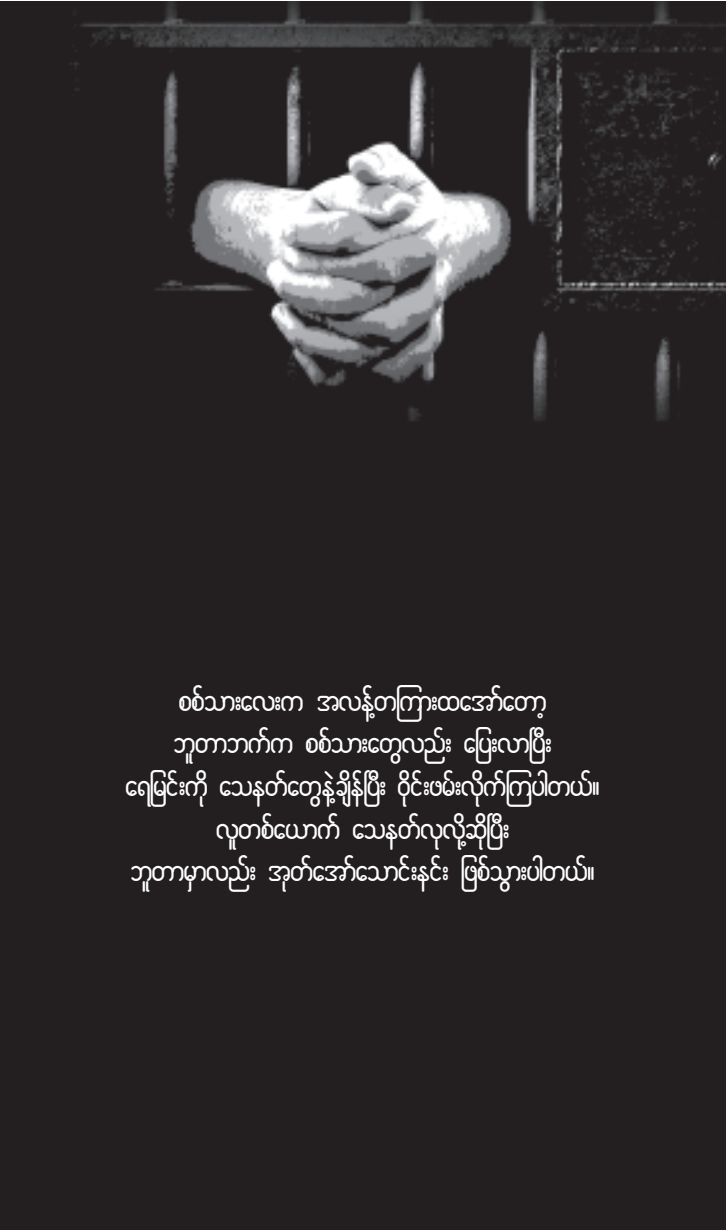
အဲ့ဒီအချိန် ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံပေးပြီး စစ်တပ်ရောက်လာတယ်။ လူအုပ်ကြီးက ပြေးတယ်။ အနောက်လေးလည်း ပြေးဖို့ ကြိုးစား တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းနဲ့ ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲတယ်။ သွေးတွေ လူးလို့။ တပ်နဲ့အတူပါလာတဲ့ ရဲက အနောက်လေးကို ကောင်းကောင်း ဝိုင်းသမပြီး ဖမ်းလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အနောက်လေးဟာ ရဲသုံးယောက်ကို ခေါင်းဖြတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်ရပါတယ်။ အခင်းဖြစ်နေရာမှာ သွေးတွေလူးပြီး မိန်းကြီး ကိုင်ထားတဲ့သူမှ တရားခံမဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်မတုံး။

တကယ်တော့ အနောက်လေးဟာ သူ ဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်း
 တွေဟာ ဆံပင် ဘာပုံညှပ်ထားလဲဆိုတာတောင် မသိလိုက်ရှာပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့
 အနောက်လေးဟာ ထောင်ထဲမှာလည်း ပါဝါတက်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆယ်နှစ်
 အကြာမှာ အနောက်လေး ထောင်က လွတ်လာတဲ့အခါ ဆင်မလိုက်၊ ကြည့်
 မြင်တိုင်တစ်ကြော ခေါင်းဖြတ်လူမိုက် အနောက်လေးဆိုပြီး သူ့တစ်ခေတ်ကို
 ထူထောင်ပါတယ်။

အခုတော့ “ငါတို့ဟာတွေ၊ ငါတို့ဟာတွေ” အလုပ်ကောင်းလို့
 ထောင်ကျပြီး လူမိုက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အနောက်လေးဟာ ဒလဘက်မှာ ငါတို့စာပေ
 ဆိုပြီး စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး ဖွင့်၊ ဇာတ်မြုပ်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။
 နောက်တစ်ပိုင်းကိုတော့ အနောက်လေးတပည့်တွေနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
 တင်လှရွှေတပည့် ရေမြင်းသုံးကောင်တို့ ငြိကြတဲ့အကြောင်း ဆက်ရေးပါ
 မယ်။

စစ်သားလေးက အလန့်တကြားထအော်တော့
ဘူတာဘက်က စစ်သားတွေလည်း ပြေးလာပြီး
ရေမြင်းကို သေနတ်တွေနဲ့ချိန်ပြီး ဝိုင်းဖမ်းလိုက်ကြပါတယ်။
လူတစ်ယောက် သေနတ်လုလို့ချိပြီး
ဘူတာမှာလည်း အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

၉၉

ရေမြင်း စတည်းချတတ်တဲ့ ဘူတာကြီးဘေးက
အရက်ဖြူဆိုင်ကို ရွှေတွေ သီးနေအောင်
ဝတ်ထားတဲ့ မပုကြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့
ရောက်ချလာပါတယ်
သူ့နောက်မှာလည်း စမ်းချောင်းထဲက
လူမိုက်သုံးလေးယောက်က
စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ ပါလာပါတယ်

၉၉

a&jr i ကမ္ဘာ့ နှိုးဖော်

ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းဆိုတာ မြန်မာ တစ်ပြည်လုံးက ဆိုးပေ၊ မိုက်ပေဆိုတဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေ စုဝေးတဲ့အရပ်ဖြစ်လာတဲ့အခါ အကျဉ်းထောင် ဝန်ထမ်းတွေဆိုရင်လည်း တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေထဲက ကြမ်းပေ ရမ်းပေ ရက်စက်ပေဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ပို့ထားပါတယ်။ ဒီဝန်ထမ်းတွေထဲမှာမှ အရက်စက်ဆုံး၊ အကြမ်းတမ်းဆုံးနဲ့ အကျဉ်းသားတိုင်း ကြောက်ရတဲ့ ထောင်ဝါဒါ ခြောက်ထောင်ပြန်သာထူးအကြောင်း မပြောခင် ရေမြင်းညီနောင်အကြောင်း အရင်ပြောပါမယ်။

သူတို့အဘိုးဟာ မဆလခေတ်က နာမည်ကျော် လူမိုက်ကြီး ပြန်တန်ဆာ ရေမြင်းပါ။ အဲ့ဒီခေတ်က သံတံတား မပု ဆိုတဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်နဲ့ စမ်းချောင်းကြားက နာမည်ကျော် ပြည့်တန်ဆာမကြီးတောင် ပြန်တန်ဆာ ရေမြင်း လာပြီဟေ့ဆို တုန်နေအောင် ကြောက်ရပါတယ်။

ကြောက်ဆို ပြန်တန်ဆာရေမြင်း ထောင်ကျတဲ့အမှုကလည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ ပြန်တန်ဆာဘူတာမှာ သံလမ်းကင်းတာဝန်ကျ စစ်သားတစ် ယောက်ဆီက သေနတ်လုတဲ့ အမှုဗျ။

တကယ်တော့ ဦးရေမြင်းဟာ ပြန်တန်ဆာမြို့ကလည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ပြည်ဘက်ကလိုလို၊ ပေါင်းတည်ဘက်ကလိုလိုပါ။ သူက ဆစ်ဖလစ် ဖြစ်တော့ စစ်တပ်က ထွက်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားပါတယ်။ တပ်က ပါလာတဲ့ လစာလည်းကုန်တော့ ပြန်တန်ဆာဘူတာနားတစ်ဝိုက် ယောင် လည်လည် ဖြစ်နေပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ငွေကလည်း မရှိ။ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေချိန် သံလမ်းကင်းတဲ့ထဲမှာ သေနတ်ထောင်ပြီး ဟန်းကောထဲက ထမင်းကို စားနေတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ကို တွေ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန် ရေမြင်းဟာ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ စစ်သားဆီ တစ်ရှိန် ထိုးဝင်ပြီး လုပြေးပါတော့တယ်။

“ငါ့ဆီက မန်းနဲ့သေနတ် လုပြေးတယ်။ မန်းနဲ့သေနတ် လုပြေး တယ်၊ ဖမ်းကြ... ဖမ်းကြ...”

စစ်သားလေးက အလန့်တကြားထအော်တော့ ဘူတာဘက်က စစ်သားတွေလည်း ပြေးလာပြီး ရေမြင်းကို သေနတ်တွေနဲ့ချိန်ပြီး ဝိုင်းဖမ်း လိုက်ကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက် သေနတ်လုလို့ ဆိုပြီး ဘူတာမှာလည်း အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ စစ်သားတွေက ရေမြင်းကို ဖမ်းပြီး တဲ့အချိန်ကျ ရေမြင်းမှာ ဘာသေနတ်မှမတွေ့ပါဘူး။ စစ်သားလေး စားလက် စ ဟန်းကောချိုင့်ပဲ တွေ့ပါတယ်။ ဟန်းကောချိုင့်ထဲမှာတော့ ထမင်းနဲ့ ထားဝယ်ဒေသလုပ် သနပ်ချဉ်ဖတ်ပဲ ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ ထားဝယ်သားစစ်သားလေးဟာ ထမင်းနဲ့ သူဒေသ က ပို့လိုက်တဲ့ သနပ်ချဉ်ဖတ်ကို အားရပါးရစားနေတုန်း အလုခံလိုက်ရလို့ ထားဝယ်သံနဲ့ “ထမင်းနဲ့သနပ် အလုခံရတယ်” လို့ အော်တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲစခန်းအချုပ်ထဲရောက်တဲ့အခါ ဘူတာမှာ စစ်သား ဆီကတောင် သေနတ်လုတဲ့ လူမိုက်ကြီး ရေမြင်းဆိုပြီး ပြန်တန်ဆာဒေသခံ တွေကြား ကျော်ကြားသွားတဲ့ ရေမြင်းပါ။ ထောင်ရောက်တော့လည်း

သေနတ်လုတဲ့ ရေမြင်းကြီး ဆိုပြီး ထောင်သားတွေက ရှိန်ကြပါတယ်။ ထောင်က ထွက်လာတဲ့ရေမြင်းဟာ ရန်ကုန်တက်လာတဲ့အခါ သူ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘူတာတွေတစ်ဝိုက်မှာ ကျက်စားပါတယ်။

လမ်းမတော် ဘိုးတုတ်၊ ပုသိမ်ညွန့် ဘဘိုး၊ သိမ်ကြီးဈေး လှဖေ၊ ကြည့်မြင်တိုင် ကြက်ကြား စသဖြင့် ရန်ကုန်က ရှေးလူမိုက်တွေကြီးတွေက သူတို့ကြီးစိုးရာဒေသတွေနဲ့ နာမည်ကို တွဲခေါ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါကို သဘောကျတဲ့ ရေမြင်းဟာ သူ သေနတ်လုတယ်ဆိုပြီး နာမည်စရခဲ့တဲ့ ပြန်တန်ဆာဒေသကို အထူးပြုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တန်ဆာရေမြင်း ဘွဲ့ခံခဲ့ပါတယ်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဘူတာနားရောက်လာတဲ့ လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလို ရေမြင်း ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရန်ကုန်ရဲ့ နာမည်ကျော်ဂျင်မကြီး သံတံတား မပုက လက်အုပ်ကလေး တချို့ချိနဲ့ တောင်းပန်နေတာကို ဘူတာတစ်ဝိုက်က လူမိုက်တွေရော မပုနဲ့အတူပါလာတဲ့ စမ်းချောင်းက လူမိုက်တွေပါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်ရင်း အံ့သြနေကြပါတယ်။

မြို့ပတ်ရထားဘူတာတွေ တစ်လျှောက် လုပ်စားနေတဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေ၊ ခေါင်းတွေဆီက ပြန်တန်ဆာ ရေမြင်းက လိုင်းကြေးကောက်ပါတယ်။ ခေါင်းတွေက ရေမြင်း အကြောင်း စုံစမ်းတော့ ပြန်တန်ဆာ ဘက်မှာ သေနတ်လုပြီး ထောင်ကျ လာတယ်လို့ကြားပေမယ့် လူမိုက် အသစ်မို့ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီအချိန်က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ပိုင်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ သံတံတား မပုတောင် ပြန်တန်ဆာရေမြင်းကို လိုင်းကြေးပေးရပါတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း ကြားရော ခေါင်းတွေ၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွေအားလုံးက ပြန်တန်ဆာ ရေမြင်းကို လိုင်းကြေးပေးကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

အစကတော့ သံတံတားမပုဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါ်လာတဲ့ ရေမြင်းက သူ့လို မိုက်ရိုးရင့်နေတဲ့ ပြည့်တန်ဆာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လာယှဉ်

တယ်ဆိုပြီး အာခံပါသေးတယ်။

တစ်ရက်တော့ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာနဲ့ စမ်းချောင်းကြားက မပုရဲ့ တဲအိမ်တန်းဘိဆီကို ရေမြင်းကြီး ပလေကတ်လေး၊မ၊ ကွမ်းလေးဝါးပြီး ရောက်လာပါတယ်။ သူ လာတဲ့အချိန် မပုက စမ်းချောင်းစခန်းမှူး၊ ကြည့်မြင်တိုင်နယ်ထိန်းတို့ကို စားသောက်ဆိုင်မှာ လိုက်ဧည့်ခံနေချိန်ပါ။ ရေမြင်းဟာ သာမန်ဖောက်သည်တစ်ယောက်လိုပဲလာပြီး အချိန်လေးနာရီ အတွင်းမှာ ကောင်မလေး ငါးယောက်နဲ့ အတူနေသွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မပုဆီမှာက ကောင်မလေး ခုနစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ကောင်မလေးတွေက ရေမြင်းကို မဟာစွမ်းအားရှင်ကြီးဆိုပြီး အံ့ဩနေကြတာပေါ့။

မပု ပြန်လာတော့ အစောပိုင်းက လာသွားတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ စူပါမန်း လူစိမ်းကြီးအကြောင်း ပြောပြကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူစိမ်းကြီးက နင်တို့ အမေပု ပြန်လာရင် “ပြန်တန်ဆာရေမြင်း လာသွားတယ် ပြောလိုက်” လို့ လည်း မှာသွားသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ မပုက ရေမြင်းတော့ သူ့ကို စစ်ခေါ် ပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာတော့ ရေမြင်း စတည်းချတတ်တဲ့ ဘူတာကြီးဘေးက အရက်ဖြူဆိုင်ကို ရွှေတွေသီးနေအောင် ဝတ်ထားတဲ့ မပုကြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ရောက်ချလာပါတယ်။ သူ့နောက်မှာလည်း စမ်းချောင်းထဲက လူမိုက်သုံးလေးယောက်က စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ ပါလာပါတယ်။ ရေမြင်းဟာ တစ်ခါဝယ် တစ်ပိုင်းသာရတဲ့ ဘီအီးဒီစီ အရက်ကို ကုန်အောင် မော့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သံပရာသီးတစ်စိတ်ကို ကောက် ဝါးလိုက်ပါတယ်။ သူ ဝတ်နေကျ ပလေကတ်ပုဆိုးကို တင်းတင်းဝတ်လိုက် ပြီး သံတံတား မပုကြီးကို ထွက်တွေ့ပါတယ်။ ရေမြင်း ထွက်လာတာ မြင်တော့ မပုကြီးက လက်အုပ်ကလေးချီပြီး-

“ရှိကြီးခိုးပါတယ် မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ နောက် ကျုပ်ဆီကို မလာပါနဲ့၊ ကျုပ် စီးပွားကို မဖျက်ပါနဲ့တော်”

“ဟ မပု၊ ကျုပ်က ပိုက်ဆံပေးပြီးလာတာ၊ ခင်ဗျားဆီ အလကား လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကောင်မလေးတွေကို တန်ရာတန်ကြေး

ပေးလာတာ”

“အမယ်လေး... ပိုက်ဆံပေးလည်း မလာပါနဲ့နော်၊ ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ ရှိကြီးခိုးပါတယ်”

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဘူတာနားရောက်လာတဲ့ လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလို ရေမြင်း ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရန်ကုန်ရဲ့နာမည်ကျော်ဂျင်မကြီး သံတံတား မပုကလက်အုပ်ကလေး တချီချီနဲ့ တောင်းပန်နေတာကို ဘူတာတစ်ဝိုက်က လူမိုက်တွေရော၊ မပုနဲ့အတူပါလာတဲ့ စမ်းချောင်းက လူမိုက်တွေပါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေကြပါတယ်။

ပြန်တန်ဆာရေမြင်းဟာ လူလည်တစ်ယောက်ပါ။

“ကျုပ် မလာစေချင်ရင် တော့ ကျုပ် တောင်းတဲ့ လစဉ်ကြေး ပေးလေ”

ဘူတာတစ်လျှောက် ဘိတွေ့ဆီက ဆက်ကြေးရတဲ့ ငွေကို စုဆောင်းပြီး မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊

“မင်းက ဘယ်လောက်လို ချင်တာလဲ”

မဆလာစက် မှတ်တိုင်ဘက်မှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပါတယ်။

“တစ်လ အစိတ်”

တပည့်တွေ မွေးပါတယ်။

ရွှေတစ်ကျပ်သား တစ်ရာ လောက်ပဲရှိတဲ့ခေတ်မှာ တစ်လ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဆိုတာ များပါတယ်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအရွေးခံတော့ မဆလာဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မပုက ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်

ပါတယ်။ မပေးလို့ ရရိုးလား။ ပြန်တန်ဆာရေမြင်း သူ့ဘိကနေ ပြန်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး ဟိုကောင်မလေးငါးယောက်စလုံး ကျိုးကုန်တယ်လေ။ ကျိုးတယ်ဆိုတာ ကာလသားရောဂါဖြစ်ကုန်တာ။ ကာလသားရောဂါဆိုတာ အသုံးအဆောင်ကနေတစ်ဆင့်လည်း ကူးတတ်တာဆိုတော့ မပုဆီမှာ ရှိတဲ့ကောင်မလေး ခုနစ်ယောက်ထဲက ရေမြင်းစာက လွတ်သွားတဲ့ နှစ်ယောက်ကိုပါ ကူးကုန်ရောလေ။ ရှိသမျှ ခုနစ်ယောက်တွဲကြီး ဆစ်ဖလစ်ဖြစ်တော့ ဆေးခန်းကို သွားပြ။ လူတွေက မြင်။ ဖောက်သည်တွေကလည်း မပုဘိက

စော်တွေက အကုန် ဆစ်ဖလစ်ဖြစ်နေတာဟော့ဆိုပြီး ရှောင်တော့ မပုမှာ နာမည်ပျက်။ ကွာလတီညံ့တယ်ဆိုတာ နာမည်ကြီးသွားတော့ ဈေးကွက်မှာ ဖောက်သည်ပျက်ပြီး ဝယ်လိုအားတွေ နည်းသွားပြီ။

မပုမှာ ကလေးမ ခုနစ်ယောက်ကို ကုရတာ ပင်နယ်ဆလင်ဖိုးနဲ့ ဓာတ်ဆာဖိုးတင် ငွေတစ်ရာလောက် ပြုတ်သွားတယ်။ ဒင်း တစ်လတစ်ခါ လာနေရင်ကို ငွေတစ်ရာလောက်ပြုတ်မှာဆိုတော့ တောင်းတဲ့အစိတ်ပဲ ပေး လိုက်မယ်ဆိုပြီး မပု ဆုံးဖြတ်တော့တာပေါ့။

အဲ့ဒီကစပြီး ပြန်တန်ဆာရေမြင်းဟာ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်မှာ လူမိုက် ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ကြီးလာရတော့တာပါပဲ။

အခုမှ ဇာတ်လမ်းလိုရင်းကို ရောက်ပါပြီ။

ပြန်တန်ဆာရေမြင်းဟာ လူလည်တစ်ယောက်ပါ။ ဘူတာတစ် လျှောက် ဘိတွေ့ဆီက ဆက်ကြေးရတဲ့ ငွေကို စုဆောင်းပြီး မင်္ဂလာတောင် ညွန့်၊ မဆလာစက် မှတ်တိုင်ဘက်မှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပါတယ်။ တပည့် တွေ မွေးပါတယ်။ ရပ်ကွက်ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌအရွေးခံတော့ မဆလာဥက္ကဋ္ဌ ကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာလာပါစေ မဆလာဥက္ကဋ္ဌ ကြီး ဦးရေမြင်းဟာ သူ့ရဲ့အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ ကာလသားရောဂါကိုတော့ လုံးဝမကုပါဘူး။

ဒီလက်နက်နဲ့ ငါဟာ ပြန်တန်ဆာရေမြင်း ဆိုတဲ့ လူမိုက်ထိပ်သီး ဖြစ်လာတာဆိုပြီး သက်သာရုံပဲ ဆေးကုပါတယ်။ သူ ယူသမျှမိန်းမတွေက လည်း အကျိုးပေးသန်ပါတယ်။ အကျိုးပေးသန်တယ်ဆိုတာ အကုန်ကာလ သားရောဂါကူးကုန်လို့ ဖာကျိုးကုန်တာကို ပြောတာပါ။

ပြန်တန်ဆာရေမြင်းကြီး အသက်ကြီးချိန်မှာတော့ မဆလာဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးလည်း ပြုတ်ပါပြီ။ (၈၈)အရေးအခင်းဖြစ်ပြီးချိန်မှာတော့ ရေမြင်းကြီး ပါဝါကျပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အရင်က အာဏာ၊ စည်းစိမ်လက်ကျန်လေးတွေတော့ ရှိပါသေးတယ်။ လူမိုက်လောကကို ရေမြင်းကြီးက နောက်ကနေ ချုပ်ကိုင် ထားတယ်ဆိုပြီး အသံတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီနောက် သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ဝန်းကျင်မှာ ရေမြင်းကြီးရဲ့မြေးသုံးယောက် စခန်းထလာပါတယ်။

သူတို့ကတော့ ရေမြင်းကြီး၊ ရေမြင်းလတ်၊ ရေမြင်းလေးတို့ပါ။

သူတို့ကို သူတို့အဘိုးက ဆစ်ဖလစ်ရောဂါပိုး အမွေပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက သူ့အဘိုးခေတ်ကသာ ဆစ်ဖလစ်က အသုံးဝင်ခဲ့တာပါ။ အခုခေတ်ကျ ပြည့်တန်ဆာဘိတွေမှာ ကွန်ဒုံးအကာအကွယ်တွေ သုံးလာကြတော့ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါက ထင်သလောက် အလုပ်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးဖြစ်သူလက်ထက်က စည်းစိမ်တွေနဲ့ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့ ရေမြင်းညီအကိုတွေဟာ ရန်ကုန်မြို့ထဲက ကလပ်တွေ၊ ဘားတွေဆီမှာ ဗိုလ်ဝင်ခံပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီခေတ်က သူတို့နဲ့ခေတ်ပြိုင် စကူးပိန်းဂိုဏ်းဆိုတာလည်း ရှိနေပါတယ်။ အကြောင်းမသိသူတွေ ကြားမှာတော့ စကူးပိန်းကို ရေမြင်းညီနောင်က ကြိုးကိုင်ထားတယ်လို့ သတင်းကြီးပါတယ်။ ဒီလိုသတင်းကြီးတာကိုလည်း ရေမြင်းညီနောင်က သာယာနေတာပါ။ တကယ်တော့ စကူးပိန်းဂိုဏ်းဟာ သီးသန့်ဂိုဏ်းတစ်ခုပါပဲ။

ပြွန်တန်ဆာရေမြင်းကြီး
အသက်ကြီးချိန်မှာတော့
မသလ္လာဟူဌ ဂုဏ်လည်း
ပြတ်ပါပြီ။
(၈၀)အရေးအခင်း
ဖြစ်ပြီးချိန်မှာတော့
ရေမြင်းကြီး
ပါဝါကျပါပြီ။

ဇိုးလောကမှာလည်း ရေမြင်းကြီးမြေးတွေဟာ ရေမြင်းကြီးအရှိန်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းနာမည်ကြီးလာပါတယ်။ ရေမြင်းညီနောင်လာပြီဆို ကလပ်က ယောက်ျား၊ မိန်းမကြီးငယ် မှန်သမျှက လွတ်ရာကို အမြန်ရှောင်ကြရစမြဲပါ။ နို့မဟုတ် အနီးကပ်နေမိရင်တော့ သူတို့နားကပ်မိတဲ့ မိန်းမဆို ဖင်နှိုက်၊ ယောက်ျားဆို ပေါင်ခြံထဲက ရွှေပန်းလေးကို အားရပါးရ ကိုင်သွားတတ်လို့ပါပဲ။ ကလပ်တွေ၊ ဘားတွေမှာ ရေမြင်းညီနောင်ဟေ့...ဆို လူကို အလိုလိုရှင်းသွားစမြဲပါ။

ဒီတော့ သူတို့ အမြဲမလာအောင် ကလပ်တွေက ဆက်ကြေးပေး

ရပါတယ်။ နောက်တော့ ရေမြင်းသုံးကောင် ထောင်ကျဖို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ အမှုကတော့ အရံမီးသတ်ဝတ်စုံတွေ ခိုး၊ သူတို့တပည့် ဆိုက်ကားသမားတွေကို ပေးဝတ်ပြီး မီးကင်းကြေးလိုက်ကောက်မိရာက လက်ရှိရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌက တိုင်လို့ အယောင်ဆောင်မှုနဲ့ ထောင်ကျတာပါပဲ။ ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ သူတို့ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းဆီ ရောက်လာကြပါပြီ။

ဘောနက်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ လူမိုက်ပဂေးကြီးတွေဟာ ရေမြင်းကြီးရဲ့မြေးတွေ ရောက်လာတော့မယ်ဆို

ဘောနက်ကြီးမှာ ရှိတဲ့
 လူမိုက်ပဂေးကြီးတွေဟာ
 ရေမြင်းကြီးရဲ့မြေးတွေ
 ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာနဲ့
 သူ့ထက်ငါ ကျောင်းသားမွေးဖို့
 ကြိုးစားပါတော့တယ်။
 တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်လူမိုက်ကြီး
 ပြွန်တန်ဆာရေမြင်းရဲ့မြေးတွေကို
 ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ
 နည်းတဲ့ပါဝါ မဟုတ်ပါဘူး။

တာနဲ့ သူ့ထက်ငါ ကျောင်းသားမွေးဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။ တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်လူမိုက်ကြီး ပြွန်တန်ဆာ ရေမြင်းရဲ့မြေးတွေကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ပါဝါမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပါဝါကို လူမိုက်တိုင်း လိုချင်နေကြတာပါ။

လောလောဆယ် ဘောနက်ကြီးစခန်းမှာက လူမိုက်ကျော်သူဖင်ကို ထီးကိုင်းနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါ် တင်လှရွှေရယ်၊ ကြံတောသုံးလောင်းပြိုင် ယက္ခကြီးရယ်၊ အလုံနွားကြီးရယ် ရှိနေပါတယ်။ ယက္ခကြီး

ကတော့ သူ့ဘာသာသူ မိုက်ဂုဏ်နဲ့ သီးသန့်နေတတ်သူမို့ ပြဿနာမရှိပေမဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့အလုံနွားကြီးကတော့ ရေမြင်းကြီးမြေးတွေကို ကျောင်းသားမွေးဖို့ ကြံစည်နေကြပါပြီ။

အဲ့ဒီနေ့က မနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာ ထော်လာဂျီတစ်စင်းဟာ ဘောနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်းရဲ့အဝင် ဝါးကတုတ်ချောင်းကလေးကို ကျော်လာတဲ့အသံ ကြားရတာနဲ့ အလုပ်ကြမ်းစခန်းက အကျဉ်းသားတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

ဂေါ်ဖီခင်းထဲက နွားကြီးဟာ သူ့လက်စွဲတော် ပေါက်ပြားကို လက်က ကိုင်ပြီး အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ ပဲခူးရိုးမထဲ ရွာတွေဘက်က အသည်တွေ လာရောင်းတဲ့ကောက်ညင်းကျည် တောက်ကို လက်တစ်ဖက်က ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ကိုင်ပြီး တောင်ယာတဲထဲ ကနေ ထွက်လာပါတော့တယ်။

ကဲ... နောက်အပိုင်းမှာတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနဲ့ အလုံနွား ကြီးတို့ကြားက ရေမြင်းသုံးကောင်လုပွဲမှာ ဘယ်လိုသည်းထိတ်ရင်ဖိုတွေ ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ စောင့်မျှော်ကြပေါ့ဗျာ။

၉၉

သူ့ဥပဓိက

မင်းသားကြီးကျော်ဟိန်းငယ်ငယ်က ရုပ်မျိုး။
 နေကာမျက်မှန်တပ်၊ ဘီအက်စ်အေဆိုင်ကယ်
 အမြဲစီးတတ်ပြီး မိန်းမတွေကို
 ညှို့ငှင်ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ဟန်ပန်အပြည့်။
 လူကသာ မင်းသားပုံပေမယ့်
 သူ့လက်စကို ထောင်လူမိုက်မှန်သမျှ
 ကြောက်ရတယ်ဆိုလျှင် ယုံချင်စရာ မရှိ။

၉၉

မြောက်ထောင်ပြန် သာထူးနှင့် a&jr i f v k G

ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းအဝင် ဝါးကတုတ်
ချောင်းလေးဆီက ထော်လာဂျီသံ ကြားရတဲ့အခါ ရေမြင်း
သုံးကောင်လာပြီဆိုတာ အားလုံးက သိကြပါတယ်။
ကောက်ညင်းကျည်တောက်ကို လက်က ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထွက်လာတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ
နဲ့ ပေါက်တူးကိုင်ထားတဲ့ နွားကြီးတို့ဟာ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။

နာမည်ကျော်ရေမြင်းသုံးကောင်ရဲ့လေးစားမှုကို
ခံရဖို့အရေး တင်လှရွှေနဲ့ အလုံနွားကြီးတို့ရဲ့ မိုက်ဂုဏ်တွေ
ကို ပြရတော့မှာပါ။ ရေမြင်းသုံးကောင်ဟာ သံခြေကျင်း
ကိုယ်စီနဲ့ ထော်လာဂျီပေါ်က ဆင်းလာပါတယ်။ အလုပ်
ကြမ်းစခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ ရေမြင်းသုံး
ကောင် လျှောက်လာတဲ့လမ်းမှာ တင်လှရွှေနဲ့ နွားကြီးဟာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြပါတယ်။

ရုတ်တရက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါ် တင်လှရွှေဟာ ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နီးစပ်ရာ ခြံတစ်ခု ဘေးမှာ လုံချည်ကို မ၊ပြီး အလေးစွန့်လိုက်တာပါပဲ။ ဒါဟာ အလုံနွားကြီးကို ပေါ်တင်စော်ကားလိုက်တယ်ဆိုတာကို ဘောနက်ကြီးက ဝန်ထမ်းတွေရော၊ အကျဉ်းသားတွေပါ သိကြပါတယ်။ အလုံနွားကြီးဟေ့ ဆို ဘယ်အကျဉ်းသားမှ ချီးမပါရဲဘူးဆိုတဲ့ အစဉ်အလာကို တင်လှရွှေ ခေါ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ချိုးဖျက်လိုက်တာပါပဲ။

“ဟိတ်”

အလုံနွားကြီးဟာ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ပြီး ပေါက်တူးကိုကိုင်ကာ တင်လှရွှေဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားပါတယ်။ အဲဒီနောက် ထိုင်လျက် အခင်းသွားနေတဲ့ တင်လှရွှေရဲ့အနောက်ဘက်ကနေ ပေါက်တူးကို အားကုန်လွှဲပြီး ဖင်အောက်ကနေ ရှုပ်၊ အီအီးပုံကို ထိုးကော်လိုက်ပါတယ်။

“ကလောက်... ကလောက်... ကလောက်...”

အလုံနွားကြီး တအံတဩဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့ပေါက်တူးမှာ ဘာမှ ပါမလာဘဲ ကလောက်...ကလောက်ဆိုပြီး မာမာလုံးလုံးအတုံးလေး သုံးတုံးဟာ တစ်ဖက်ကို လှိမ့်သွားပါတယ်။ တစ်စခန်းလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ကြည့်နေချိန်မှာ တင်လှရွှေဟာ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး နွားကြီးရဲ့ခေါင်းကို ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

တင်လှရွှေဟာ အပုံမြင်ရင် ပေါက်တူးအားကိုးနဲ့ ကြိုးချင်တဲ့ အလုံနွားကြီးကို ပညာပေးလိုက်တာပါ။ ရေမြင်းညီနောင်လာမယ်လို့ ကြားပြီး တစ်ပတ်အလိုကတည်းက ဝါးကတုတ်၊ ဘောနီရွာဘက်က ကောက်ညှင်းကျည်တောက်တွေချည်း စား ဝမ်းချုပ်ပြီး စမြင်းတုံးဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာပါ။

တင်လှရွှေရဲ့စမြင်းတုံးဟာ နွားကြီးရဲ့ ပေါက်တူးကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နဲ့ အဆော်ခံလိုက်ရတဲ့ နွားကြီးဟာ ရှက်စိတ်နဲ့ မွန်ထူပြီး ပေါက်တူးနဲ့ ပြန်ခုတ်မယ်အလုပ်မှာ...

“ဝေါ... ဝေါ...ဘရူး...”

ဆိုင်ကယ်သံနဲ့အတူ လူတစ်ယောက် သူတို့ကြားကို ဝင်လာပါတယ်။

“ခွေးမသားတွေ... ဒါ ရဲဘက်စခန်းကွ၊ မင်းတို့ ဗိုလ်လုရမယ့် ဖာတန်းမဟုတ်ဘူး။ အကုန်သေသွားချင်လား၊ လူစုခွဲစမ်း။ ဟေ့ကောင်တွေ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဟိုရေမြင်းလား၊ ရေနွားလား၊ အဲဒီသုံးကောင်ကို စခန်းရုံးကိုပို့၊ စာရင်းသွင်းဖို့ လုပ်။

ဒီနွားကြီးနဲ့ထီးကိုင်းချုပ်တဲ့ မအေဦးနှစ် ကောင်ကရော သာထူးလက်စာမိချင် လို့လား ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်စမ်း”

ဟုတ်ပါတယ်။ ခြောက် ထောင်ပြန် သာထူးပါ။

မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းက ထောင်မှန်သမျှ ဝင်ဖူးပြီး ထောင်လက် ကောက်ကျတယ်၊ မိုက်ရိုးရင့်ပါတယ် ဆိုတဲ့ လူမိုက်ပဂေးတွေတောင် ထောင် မှူး သာထူးဆို တုန်သွားကြတာချည်း ပါ။

မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းက ထောင်မှန်သမျှ ဝင်ဖူးပြီး ထောင်လက်ကောက်ကျတယ် မိုက်ရိုးရင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူမိုက်ပဂေးတွေတောင် ထောင်မှူးသာထူးဆို တုန်သွားကြတာချည်းပါ။

“ခြောက်ထောင်ပြန် သာ ထူး လက်စသိချင်လား” ဆိုတာနဲ့ အပြီးကုပ်သွားစမြဲပါ။ အခုလည်း ခြောက်ထောင်ပြန်သာထူးက သူ့လက်စာ မိချင်လားဆိုတာနဲ့ ရေမြင်းလှပွဲဆင်နွှဲနေတဲ့ ဘောနက်ကြီးဘုရင်နှစ်ပါးဟာ ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်သွားပါတယ်။

ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူး။

သူ့ပခံက မင်းသားကြီးကျော်ဟိန်းငယ်ငယ်က ရုပ်မျိုး။ နေကာ မျက်မှန်တပ်၊ ဘီအက်စ်အေဆိုင်ကယ် အမြဲစီးတတ်ပြီး မိန်းမတွေကို ညှို့ငင် ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ဟန်ပန်အပြည့်။ လူကသာ မင်းသားပုံပေမယ့် သူ့လက်စကို

ထောင်လူမိုက်မှန်သမျှ ကြောက်ရတယ်ဆိုလျှင် ယုံချင်စရာ မရှိ။
 သို့သော်... ယုံကြည်လိုက်ပါ။
 ခြောက်ထောင်ပြန်သာထူး၏လက်စနှင့်တွေ့လျှင် သင် နောက်တစ်
 ကြိမ် သူနှင့် မဆုံပါရစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရမည်သာ။
 မကြာခင်မှာပဲ ရေမြင်းသုံးကောင်ဟာ ဘောနက်ကြီးစခန်းမှာ
 ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ဖြစ်လာပါတော့တယ်။
 ဖြစ်ပုံကတော့...

ပြန်တန်ဆာရေမြင်းကြီးရဲ့မြေးတွေဆိုတဲ့အရှိန်နဲ့ ရေမြင်းသုံးကောင်
 ဟာ စခန်းတာဝန်ရှိသူတွေရော၊ အကျဉ်းသားတွေကိုပါ သွေးတိုးစမ်းဖို့
 ကြိုးစားပါတယ်။ ရေမြင်းတွေဟာ ဘောနက်ကြီးဘုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
 တင်လှရွှေနဲ့ အလုံနွားကြီးတို့ရဲ့ ကျောင်းသားအဖြစ်တောင် မခံယူပါဘူး။
 သူတို့သုံးယောက်အတွက် သီးသန့်တဲတစ်လုံးထိုးပြီး နေပါတယ်။ ဒီအထိ
 ထောင်မှူးသာထူးက သူတို့ကို ကြည့်နေပါသေးတယ်။ သူတို့သုံးယောက်
 ကို နွားကြီးရဲ့ဂေါ်ဖီခင်းထဲပို့တဲ့အခါ သူတို့က အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလို့
 ငြင်းပါတော့တယ်။

“ရဲဘက်စခန်းကွ ဟိုတယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီည ရေမြင်းတွေ ငါ့
 လက်စနဲ့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူး ကြိမ်းဝါးသံကြားတာနဲ့ ဘောနက်ကြီး
 စခန်းက လူအားလုံးက ဒီညတော့ ရေမြင်းညီနောင် ငရဲကျပြီလို့ သိလိုက်
 ကြပါတယ်။

ည။

ရေမြင်းသုံးကောင်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး ခြောက်ထောင်ပြန်
 သာထူးရဲ့ရုံးခန်းဆီ ခေါ်လာကြပါတယ်။ အလွန်အေးတဲ့ ပဲခူးရိုးမဆောင်း
 ညနေမှာ ရေမြင်းသုံးကောင်ဟာ အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးတွေကလွဲပြီး
 ဘာမှဝတ်မထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြန်တန်ဆာရေမြင်းကြီးမြေးတွေဆိုတဲ့
 မိုက်ဂုဏ်နဲ့ ရေမြင်းညီနောင်ဟာ ထိမထင်မျက်နှာပေးနဲ့ လှောင်ပြုံး ပြုံးနေပါ
 တယ်။

စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ရေမြင်းသုံးကောင်ကို ပက်လက်လှန် အိပ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မလှုပ်နိုင်အောင် စားပွဲခုံနဲ့ ပူးပြီး ကြိုး တုပ်ပါတယ်။

“လုပ်ကြစမ်းပါ...၊ သာထူး... သာထူး...ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့ ကို ဘယ်လောက်ညှင်းဆဲနိုင်မှာလဲ၊ ရေမြင်းကြီးသွေး အပြည့်ပါတဲ့ကောင် တွေဗျ။ ခင်ဗျားရှေ့ ဘယ်တော့မှဒူးမထောက်ဘူး။ ကြောက်သွေးပါ ဖောက် ထုတ်ပစ်မယ် ထို့...”

အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကွေးရေမြင်းရဲ့ မထီမဲ့မြင်မှုကို ထောင်မှူး သာထူးက ရမ်တစ်ခွက်သောက်ရင်း ပြုံးကြည့်နေပါတယ်။

“ဦး...ဦး...”

ထောင်မှူး သာထူးရဲ့လက်ထဲက ကိရိယာကြီး အသံမြည်လာချိန် မှာတော့ ရေမြင်းသုံးကောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြူးကျယ်သွားပါတော့ တယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ကိုယ်လုံးတီး ကြိုးတုပ်ခံထားရတဲ့ ရေမြင်းသုံးကောင်နဲ့ ထောင်မှူး သာထူးသာ ကျန်ရစ်ပါတော့တယ်။

ခဏအကြာမှာတော့...

“တောင်းပန်ပါတယ်...ဦးသာထူးရယ်”

“ဦးသာထူးလက်စကို သိပါပြီ။ သားတို့ ကြောက်ပါပြီ”

“ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ ရှိကြီးခိုးပါတယ် ထောင်မှူးကြီးရယ်”

ရေမြင်းညီနောင်ရဲ့သနားစရာအသံတွေပါ။

ခဏကြာတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ဦးသာထူးရဲ့ရုံးခန်း ထဲ ဝင်လာပါတယ်။

“ဆရာကြီး တော်ပါတော့။ သူတို့က အခုမှဇိုးလောကထဲ ဝင်လာ တဲ့ကလေးတွေပါ။ ကျွန်တော်ကပဲ သူတို့အစား တောင်းပန်ပါတယ်”

ထောင်မှူးသာထူးဟာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

“ဪ...တင်လှရွှေ မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကြည့်စမ်း ငါ့လက်ရည်တွေ တက်လာလား။ အကြီးကောင်ရင်ဘတ်က ပုံက ဘိုဘို ကာတွန်းထဲက အီးတီပုံလေကွာ။ ဟိုအလတ်ကောင် လက်မောင်းက အရုပ်

က သမိန်ပေါသွပ်ထဲက ဗညားပိစိပုံ တူတယ်မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါတယ်။ ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူး ခေါ် ထောင်မှူး သာထူးဟာ ကာတွန်းဆရာ အင်မတန်ဖြစ်ချင်သူပါ။ တတ်တူးထိုးပေးတာ ကိုလည်း ဝါသနာပါ ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ကာတွန်းရေး၊ တတ်တူးပါ တစ်ခါတည်းလေ့ကျင့်ပြီးသားဖြစ်အောင် အကျဉ်းသားတွေကို ခေါ်ပြီး သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ သူ ဆွဲချင်တဲ့ကာတွန်းရုပ်တွေကို တတ်တူးစက်နဲ့ ထိုးပေး ရင်း လေ့ကျင့်နေတဲ့ ဝါသနာရှင်ကလေးပါ။

သူ့လက်စမိတဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေခမျာ လူမိုက်နာမည်ခံပြီး ရင်ဘတ်၊ လက်မောင်း၊ ကျောကုန်းတွေမှာ သမိန်ပေါသွပ်၊ ဘိုဘို၊ အီးတီ၊ မောင်မောင် ဇာ၊ တွတ်ပီ၊ ပရုတ်ဆီတို့လို ပြောင်စပ်စပ်ကာတွန်းတွေ ဆွဲခံရတော့ ဓားနဲ့ မွန်းခံရတာထက် နာပြီပေါ့ဗျာ။

သူများတကာလူမိုက်တွေက ထောင်ထဲဝင်ရင် နဂါးရုပ်၊ ဘီလူးရုပ် တတ်တူးတွေထိုးပြီး ဂေါ်တွဲအချိန် သူတို့မှာ ထောင်ကထွက်ရင် ထောင်မှူး သာထူးရဲ့ ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ရှက်ကြရွာတယ်။ ဒါကြောင့် ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူးလက်စဆို လူမိုက်မှန်သမျှ လန့်ကြတာပေါ့။

အခုတော့ လူမိုက်လောကထဲရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါ် တင်လှရွှေက ရေမြင်းညီနောင် လာကယ်တင်ပါပြီ။

“ထောင်မှူးကြီး လက်ရာတွေကတော့ တစ်နေ့တခြား တိုးတက် လာတာပဲဗျာ။ ထောင်မှူးကြီးဟာ တစ်နေ့ကျ နာမည်ကျော်ကာတွန်း ဆရာဖြစ်လာမှာပဲ”

တင်လှရွှေက ကျောနပ်ပါတယ်။ အပြောနပ်ပါတယ်။

ထောင်မှူးသာထူးက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့...

“အေး တစ်နေ့မှာ ဖောင်တိန်ကိုင်ပြီး ကာတွန်းဆွဲတဲ့ သာထူးဖြစ် ရမယ်၊ သာထူးရဲ့ဖောင်တိန်ဟာ နာမည်ကျော်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ထောင်မှူးကြီး၊ ကောင်လေးတွေလည်း အေးလှ ပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ပေးရမယ့် တတ်တူးဖိုး ကျွန်တော်ပဲ ပေးလိုက်ပါ မယ်။ ဒီမယ် တစ်ယောက်ခြောက်ထောင်နှုန်းနဲ့ သောင်းရှစ်ထောင်ပါ”

တင်လှရွှေက ခြောက်ထောင်စီပေးပြီး ပြန်ရွေးတဲ့အခါမှ ရေမြင်း ညီနောင်ဟာ ထောင်မှူးသာထူးလက်က ပြန်လာရပါတော့တယ်။

ခြောက်ထောင်ပေးရင် သူ့လက်ကနေ ပြန်ခွင့်ရလို့ ခြောက်ထောင် ပြန် သာထူးရယ်လို့နာမည်ကြီးခဲ့တာပါ။ ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူးလက်က ပြန်လွတ်လာပြီးတဲ့နောက်တော့ ရေမြင်းညီနောင်ဟာ သူတို့ကို ကယ်တင်ခဲ့ တဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါ် တင်လှရွှေရဲ့ကျောင်းသားအဖြစ် ခံယူခဲ့ပါတော့တယ်။

မကြာခင်မှာ အလုံနွားကြီးကလည်း ရဲဘက်ကနေ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်သွားခဲ့လို့ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်း ရှင်ဘုရင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ရေမြင်းညီနောင်ကတော့ တင်လှရွှေရဲ့လက်ရုံးတွေပေါ့။

မကြာခင်မှာ အနောက်လေးရဲ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ စကေဘာ ကြင်ဖောင် ခေါ် တရုတ်ကြီးတို့အုပ်စု ရောက်လာတဲ့အခါ ဘောနက်ကြီး ပါဝါကို ဘယ်လိုဗိုလ်လုကြမလဲဆိုတာ...။

၉၉

စကောဘကြင်ဖောင်လို့ နာမည်မရခင်မှာ
တရုတ်ကြီးဟာ ကြက်စီးကြည်ရဲ့ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့
လူမှိုက်လောကကို စတင်ဝင်ပါတယ်။
ဝင်ဝင်ချင်းမှာ စလုပ်ပေးရတာက ကြက်စီးကြည်ရဲ့
ရစရာရှိတဲ့ ကြက်ကြွေးငါးသောင်းကို
တောင်းပေးရတာပါပဲ။

၉၉

paubml i szmf ဘော့နက်ကြီး ရောက်ပြီ

ရန်ကုန်ဇိုးလောကမှာ ကျူးကျော်ဇိုး၊ ပြန်ပေးဇိုး၊ အကြွေးတောင်းဇိုး၊ ခိုးဆိုးဇိုး၊ ဆက်ကြေးဇိုး စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ သူ့လိုင်းနဲ့သူ ရပ်တည်ကြတာဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ခွင်တည့်တဲ့အခါကျ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာတော့ စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ ပြန်ပေးဆွဲတာနဲ့ အကြွေးတောင်းတာကိုသာ သီးသန့်လက်ခံတဲ့ ကြေးစားလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

စကေဘာကြင်ဖောင်(ခ)တရုတ်ကြီးဟာ မြောက်ဥက္ကလာတကြောအပိုင်စားပါ။ အနောက်လေးရဲ့တပည့်မဖြစ်ခင်က စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ကိုယ်ရံတော်ပါ။ ရန်ကုန်ဇိုးလောကမှာ ဂျင်နေဝင်းကို ငွေအား၊ လူအား၊ မိုက်အား ယှဉ်နိုင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ အဲဒီဂျင်နေဝင်းကိုယ်တိုင် မာစတာအဖြစ် တစ်လေးတစ်စား ဆက်ဆံရတဲ့သူကတော့ ကြက်စိုးကြည်ပါပဲ။

မာစတာကြက်စိုးကြည်ဟာ ခိုင်မာတဲ့ စီးပွားရေးရှိပါတယ်။ သူ့လက်တံက တော်တော်ရှည်ပါတယ်။ ဖိနပ်စီးတာရော မစီးတာရော ကြက်မှန်သမျှ စိုးကြည်တစ်ပိုင်ပဲ ဆိုတဲ့စကား လူမိုက်လောကမှာ ရှိပါတယ်။ တကယ်လည်း ကြက်စိုးကြည်ဟာ ကြက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အကုန်လုပ်ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက စကောဘာကြင်ဖောင်လို့ နာမည်မရခင်မှာ တရုတ်ကြီးဟာ ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ လူမိုက်လောကကို စတင်ဝင်ပါတယ်။ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ စလုပ်ပေးတရုတ်ကြီးဟာ သူ့လက်စွဲတော်ရတာက ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ရစရာရှိတဲ့ စကောဘာနစ်ချောင်းကို ကြက်ကြွေး ငါးသောင်းကို တောင်းမြနေအောင် သွေးပါတယ်။ ပေးရတာပါပဲ။ သူ တောင်းပေးရတဲ့ ပြီးတာနဲ့ ခြေသလုံးမှာ လူကလည်း အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ နူးစွပ်ကို ကျကျနနစွပ် လူမိုက်လောကမှာ အင်မတန်ရှားပါး နူးစွပ်ထဲမှာ စကောဘာနစ်ချောင်းကို လှတဲ့ မကားကြီး ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဖက်တစ်ချောင်းစီ ထည့် ဇိုးဆီကပါ။ အခုခေတ်စားနေတဲ့ မကားကြီးရဲ့ ခွင်ဖြစ်တဲ့ လှိုင်သာယာမပြားကြီး ဆိုတာက သယ်န်းကျွန်း၊ စံပြဈေးနောက်က အရင်က မကားကြီးတပည့်ပါ။ ကားရပ်ကွက်ဆီ တစ်ယောက်တည်း ပြီးမှ ပြားလာတာပါ။ နန်းကျလူမိုက်ကြီးတွေအကြောင်းက ထွက်လာပါတယ်။ ဆက်စပ်လာလို့ မဖြစ်မနေ ထည့်ရေး

ရပါတော့မယ်။ ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ အကြွေးငါးသောင်းကို မကားကြီးဟာ ပေးနိုင်ပါလျက်နဲ့ မပေးဘဲ ထားတာဟာ လူမိုက်ထိပ်သီးအချင်းချင်း ကြောတာလို့ ကြက်စိုးကြည်က ယူဆပါတယ်။ မကားကြီးဟာ ဇကလေးစိုးကြီး၊ မူးမူးကြီး မြင့်အောင် ဆိုတဲ့ ရွှေပြည်သာ တစ်ပိုင်စား လူမိုက်ကြီးတွေရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်။ မကားကြီးမှာ လက်သပ်မွှေးထားတဲ့ ကြောင်ဆိုးလေးနဲ့ ဂါကြီးဆိုတဲ့ တစ်အုပ်တစ်မကြီးလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ဇကလေးစိုးကြီး၊ မူးမူးကြီးမြင့်အောင်တို့ရဲ့ပါဝါအရှိန်နဲ့ မကားကြီး

လူပါးဝနေတာကို ကြည်စိုးကြည်က စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဇကလေးစိုးကြီးနဲ့ မူးမူးကြီးမြင့်အောင်ဟာ အလုံ၊ ဆင်မင်းလမ်းထိပ်က ဦးရှင်ကြီးတင်ပွဲကို ဝင်လှတဲ့အမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကြက်စိုးကြည်အတွက် အကွက်ဆိုက်လာတာပါ။ ကြက်စိုးကြည်ဟာ သူ့လူမိုက်တွေကို လွတ်မယ်ကြံစည်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လူမိုက်အများကြီးလွှတ်ပြီး ဖြစ်ရလောက်တဲ့အထိ သိက္ခာကျမခံပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကျောင်းသားဖြစ်တဲ့ တရုတ်ကြီးကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

တရုတ်ကြီးဟာ သူ့လက်စွဲတော် စကောဘာနှစ်ချောင်းကို မြနေအောင် သွေးပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ခြေသလုံးမှာ ဒူးစွပ်ကို ကျကျနနစွပ်၊ ဒူးစွပ်ထဲမှာ စကောဘာနှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချောင်းစီထည့်။ မကားကြီးရဲ့ခွင်ဖြစ်တဲ့ သဗ်ခန်းကျွန်း၊ စံပြဈေးနောက်က ရပ်ကွက်ဆီ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာပါတယ်။

ည ရှစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ မကားကြီးအိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းက စည်ကားနေပါတယ်။

တရုတ်ကြီးဟာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ မကားကြီး လက်သပ်မွေးထားတဲ့ ဂါကြီးကို အရင်တွေ့ပါတယ်။ တရုတ်ကြီးဟာ အချိန်ကို ဆိုင်းမနေတော့ပဲ သူ့ခြေထောက်မှာ ဖွက်လာတဲ့ စကောဘာတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်ပါတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ တရုတ်ကြီးလက်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါလာတဲ့ ဂါကြီးကို ဖဲဝိုင်းထဲက မကားကြီး တွေ့လိုက်ပါတယ်။

မကားကြီးဟာ ထမီကို ပြင်ဝတ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ဒီမှာ တွေ့လား။”

တရုတ်ကြီးဟာ ဂါကြီးရဲ့ကုပ်ကို ဆွဲပြီး တစ်ဖက်ကနေ စကောဘာနဲ့ ဖင်ကို ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်ပါတယ်။ သွေးတွေ ရှုံ့ခနဲ ကျလာပါတယ်။

ဂါကြီးကလည်း “ညောင်... ညောင်...ခလွီး” ဆိုပြီး သနား

စဖွယ်အော်ဟစ်ပြီး ရုန်းကန်ပါတော့တယ်။ မကားကြီး ပြာသွားပါပြီ။

“ငါ့သားလေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့။ နင် ဘာလိုချင်တာလဲ ပြောပါ”

“ကျုပ်ကို ကိုစိုးကြည် လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျား မနှစ်က အလှူတုန်းက သူ့ဆီက ယူသွားတဲ့ကြက်အချိန် တစ်ဆယ်စာ ငွေငါးသောင်း အခု ပေးပါ”

မကားကြီး တွေဝေသွားပါတယ်။ သူ မထင်ထားတဲ့အချိန် ဝင်လာပြီး သူ လက်သပ်မွှေးထားတဲ့ ကြောင်ကြီးဖင်ကို စကေဘာနဲ့ ထောက်ထားတဲ့ တရုတ်ကြီးကို ကြောင်ကြည့်နေပါတယ်။

“ဟာ... ဒီမိန်းမကြီး တွေဝေနေသေးတယ် ကဲကွာ...”

လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်လွန်းပါတယ်။

တရုတ်ကြီးဟာ ဂါကြီးဆိုတဲ့ အိမ်မွေးကြောင်ကြီးရဲ့ဖင်ကို စကေဘာနဲ့ တစ်ဆုံးထိုးထည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဂါကြီးဟာ ဆန့်ငင်ဆန့် ငင်နဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် အသက်ငင်နေပါတယ်။

“မီး...ညောင်”

အဲဒီအချိန်မှာ တရုတ်ကြီးရဲ့နောက်ဘက်ဆီက ဂါကြီးရဲ့ဖွားဖက် တော် ကြောင်စိုးလေး အသံထွက်လာပါတယ်။ ဂါကြီးဟာ နောက်ကိုလှည့် ပြီး ကြောင်စိုးလေးကို ကုပ်ကနေ ဆွဲကိုင်ဖမ်းလိုက်ပြန်ပါတော့တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကြောင်စိုးလေးရဲ့ဖင်ကို စကေဘာနဲ့ ထပ်ထောက်ထားလိုက် ပါတယ်။

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ ဒီတစ်ကောင်တော့ ချမ်းသာပေးပါဟယ်။ နင်တို့အကြွေး ငါးသောင်း ငါ အခုပဲ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

အဲဒီနောက်တော့ တရုတ်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ပထမဆုံးမိုက်ပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့ပါတယ်။ အကြွေးငါးသောင်းရတဲ့အပြင် မကားကြီးရဲ့ ကြောင်ဂါကြီးကိုပါ ယူလာပြီး အရက်နဲ့ မြည်းပစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး မိန်းမလူမိုက်ကြီးရဲ့အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်တည်းဝင်ပြီး လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ ကြောင်ဖင်တွေကို စကေဘာနဲ့လိုက်ထိုးဝံ့တဲ့ တရုတ်ကြီးကို စကေဘာ

ကြောင်ဖင် စကေဘာကြင်ဖောင်ရယ်လို့ နာမည်တစ်လုံးပေးလိုက်ကြပါ တော့တယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ လက်စွဲဖြစ်လာပါတယ်။ ကြက်စိုးကြည်ဟာ စကေဘာကြင်ဖောင်တို့လို လူမိုက်တွေအားကိုးနဲ့ သင်္ဃန်းကျွန်းတစ်ကြော မင်းမူနေချိန်မှာပဲ မကားကြီးရဲ့ အစ်ကို မူးမူးကြီးမြင့်အောင်ဟာ ထောင်က ပြန်လွတ်လာပါတယ်။ တကယ် တော့ မကားကြီးအိမ်က မွေးထားတဲ့ ဂါကြီးဆိုတဲ့ကြောင်ဟာ မူးမူးကြီး မြင့်အောင် မွေးထားတာပါ။ ကြောင် သားအရမ်းကြိုက်တဲ့ မူးမူးကြီး မြင့် အောင်ဟာ ဆူဖိုးလားတဲ့ ဂါကြီးကို တစ်နေ့တော့ အရက်နဲ့ ချက်မြည်း မယ်လို့ ကြံစည်နေသူပါ။

တရုတ်ကြီးဟာ
သူ့ရဲ့ပထမဆုံးမိုက်ပွဲမှာ
ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့ပါတယ်။
အကြွေးငါးသောင်း ရတဲ့အပြင်
မကားကြီးရဲ့
ကြောင်ဂါကြီးကိုပါ ယူလာပြီး
အရက်နဲ့ မြည်းပစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ လွတ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့အိပ်မက် ပျက်ပြယ် သွားပါပြီ။ သူ့ကြောင်ကို ကြက်စိုး ကြည်တပည့်တွေက ချက်တီးသွားပါ ပြီ။ မူးမူးကြီး မြင့်အောင်ဟာ ထောင် ကထွက်လာတာနဲ့ ကြက်စိုးကြည်အိမ် နား တဝဲလည်လည်လုပ်ပြီး အလစ်ကို ချောင်းပါတယ်။ မူးမူးကြီးမြင့်အောင်ရဲ့ ဇာတိသို့ ကြက်စိုးကြည်ကလည်း သတိအနေအထားနဲ့ နေပါတယ်။ မကြာခင် သွေးကြွေးတစ်ခုလာတော့ မယ်ဆိုတာလည်း ဇိုးလောကတစ်ခုလုံးက ရိပ်မိနေပါတယ်။

စကေဘာကြင်ဖောင်ကလည်း သူ့ဆရာ ကြက်စိုးကြည် လုံခြုံရေး ကို အထူးဂရုစိုက်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကတော့ ရှောင်လွှဲမရခဲ့ပါဘူး။ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်လုပ်နေတဲ့ တစ်နေ့မှာ စကေဘာကြင်ဖောင်တို့တပည့်တစ်စုဟာ ဆရာကြီး ကြက်စိုး

ကြည်ကို ကန်တော့ဖို့လာတဲ့အခါ အိမ်တံခါးတွေ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ သွေးစွန်းနေတဲ့ စာတစ်စောင် လည်း တွေ့ပါတယ်။ စာထဲမှာတော့ ကြက်စိုးကြည်ဟာ သူ့တပည့်တွေကို အခုလို မှာတမ်းခြေခဲ့ပါတယ်။

“တပည့်တို့... လူမိုက်လောကဆိုတာ သူ့အလှည့်၊ ကိုယ့်အလှည့်၊ ဘာတပြန်၊ ကျားတပြန် သွေးကြွေးတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတတ်တယ်။ ကိုယ် လုပ်လိုက်တုန်းက ကောင်းသလို၊ ကိုယ် ခံရတဲ့အခါလည်း အကောင်းပဲ မှတ်ကြ။ ငါကတော့ ဒီလိုပဲ မှတ်လိုက်ပြီ။ အခု မူးမူးကြီးမြင့်အောင်နဲ့ ငါ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သူ့အလှည့်၊ ကိုယ့်အလှည့် မခွဲဘဲ သာယာတဲ့ဘဝလေးကို ထူထောင်လိုက်ပါပြီ။ မင်းတို့လည်း ဒီလောကထဲ လူမိုက်ကြီး ကြက်စိုးကြည်ဆိုတာကို မေ့လိုက်ပါတော့”

စာမှာ စွန်းနေတဲ့ သွေးတွေကတော့ ဘယ်ကသွေးတွေမှန်း စကေဘာကြင်ဖောင်တို့လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီနောက်တော့ မာစတာ မရှိတော့တဲ့ စကေဘာကြင်ဖောင်ကို အနောက်လေးက ကျောင်းသား မွေးပါတော့တယ်။ ကြက်စိုးကြည် မရှိတော့တဲ့နောက် ကျောထောက်နောက်ခံလိုနေတဲ့ လူမိုက်ပေါက်စ စကေဘာ ကြင်ဖောင်ဟာ အနောက်လေးဆီ သစ္စာခံပြီး မြောက်ဥက္ကလာတစ်ကြောမှာ တစ်ပိုင်စား လူမိုက်လုပ်ပါတော့တယ်။

နာမည်ကျော် မြောက်ဥက္ကလာမျက်နှာပုံးစွပ်လူသတ်မှုကို ကြား ဖူးကြမှာပါ။

အဲဒီအမှုနဲ့ဆက်စပ်ပြီး စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ ထောင်ထဲ ဝင်လာ ခဲ့ရတာပါ။ မြောက်ဥက္ကလာက ကိုကျော်မင်းဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်လူမိုက်ကြီးကို ဒလက မြားလေးတို့ ကြေးစားတစ်သိုက်က အရက်ဆိုင်က အထွက်မှာ ဓားတွေနဲ့ ဝိုင်းခုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သွေးတလူးလူးနဲ့ ကိုကျော်မင်းဟာ အနီးအနားက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြေးချိန်မှာ စကေဘာ ကြင်ဖောင်ဟာ ဆံပင်ညှပ်နေပါတယ်။ သွေးအလူးလူးနဲ့ ဝင်လာတဲ့ ကိုကျော်မင်းက ဆံပင်ညှပ်ဆရာဆီက ရေတောင်းသောက်ပါတယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာက

ကြောက်ကြောက်နဲ့ထွက်ပြေးတော့ စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ ကျော်မင်းကို သွားထူပြီး ရေတိုက်လိုက်ပါသေးတယ်။

မကြာခင် ကျော်မင်းလည်း စကေဘာကြင်ဖောင်လက်ထဲမှာ အသက်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန် စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ သွေးအိုင်ထဲကနေ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပုဆိုးကို တင်းတင်းပြင်ဝတ်။ တောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် အံ့ဆွဲထဲ ကတ်ကြေးငါးလက်၊ စက်ကတ်ကြေးတစ်လက်၊ မော်တာကတ်ကြေးနှစ်လက်၊ ဘရိတ်ဒါးတစ်ဒါဇင်နဲ့ ငွေလေးထောင့်ငါးရာကို ဘုန်းပြီး ပြေးပါတော့တယ်။

မြောက်ဥက္ကလာက
ကိုကျော်မင်း ဆိုတဲ့
ရပ်ကွက်လူမိုက်ကြီးကို
ဒလက မြားလေးတို့
ကြေးစားတစ်သိုက်က အရက်ဆိုင်က
အထွက်မှာ စားတွေနဲ့
ဝိုင်းခုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။
သွေးတလူးလူးနဲ့ ကိုကျော်မင်းဟာ
အနီးအနားက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲ
ဝင်ပြေးချိန်မှာ
စကေဘာ ကြင်ဖောင်ဟာ
ဆံပင်ညှပ်နေပါတယ်။

မကြာပါဘူး... လူသတ်မှုကြီးပေါ်လာပြီးတဲ့နောက် ဆံပင်ညှပ်ဆရာကလည်း သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ ပျောက်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်ပါတယ်။

ဘိန်းစားတန်းမှာ မော်တာကပ်ကြေးနှစ်ခု လိုက်ရောင်းနေတဲ့ စကေဘာ ကြင်ဖောင်ကို ရဲဖမ်းမိပြီး ထောင်ကျသွားပါတယ်။ ဇရိုတဲ့ လူမိုက်ပေါက်စမို့ မကြာခင်မှာ စကေဘာကြင်ဖောင်ကို ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းကို ပို့လိုက်ပါတော့တယ်။

စကေဘာကြင်ဖောင်နဲ့အတူ အနောက်လေးရဲ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ ဖင်ကြီး၊ သိန်းရွှေ၊ သိန်းဖေ ညီအစ်ကိုဟာလည်း ဘောနက်ကြီးစခန်းကို တစ်အုပ်စုတည်း ရောက်လာပါတော့တယ်။

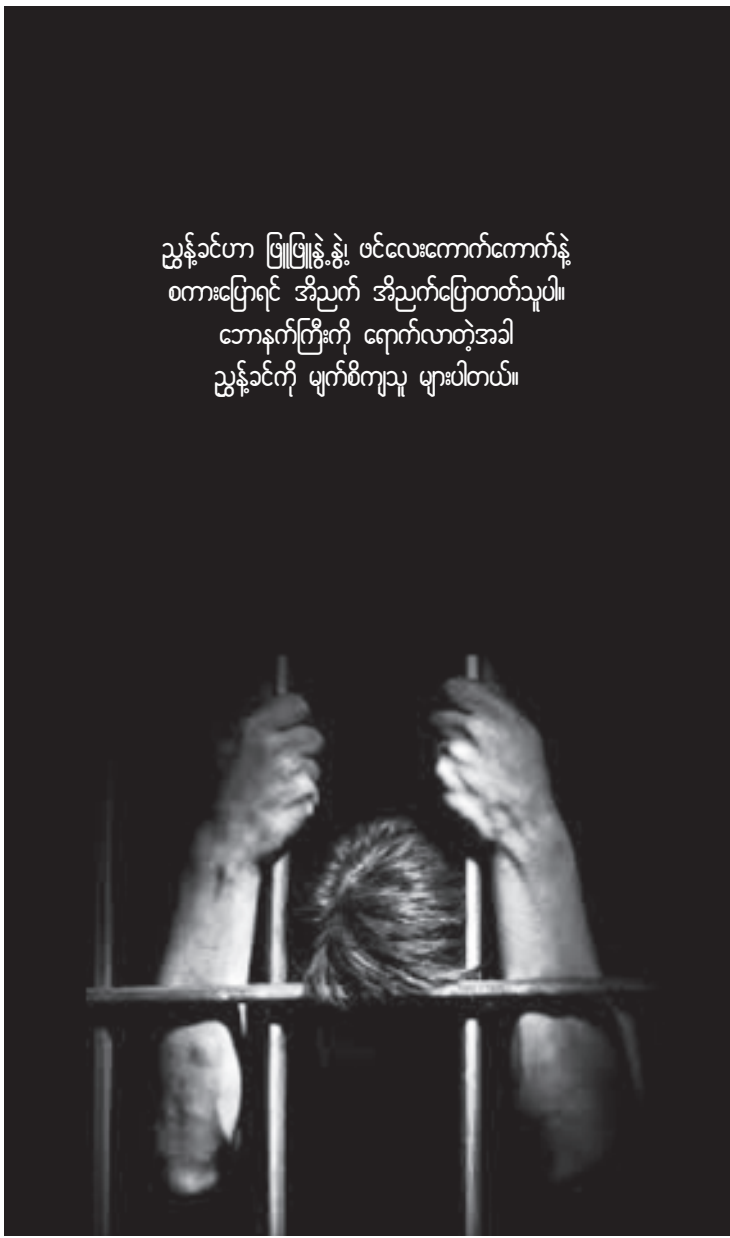
နောက်အပိုင်းမှာတော့ အနောက်လေးတပည့်တွေဖြစ်တဲ့ စကေဘာကြင်ဖောင်တို့အုပ်စု ရောက်လာတဲ့အခါ ဘောနက်ကြီးဘုရင်အဖြစ် မင်းမူနေတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနဲ့ရေမြင်းသုံးကောင်အုပ်စု ဘယ်လိုတွေ ဗိုလ်

လှကြမလဲဆိုတာရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရေးအမှုနဲ့ ဘောနက်ကြီးရဲဘက် စခန်းကို ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဆက်လက်ဖော်ပြသွားပါမယ်။

ညွန့်ခင်ဟာ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့၊ ဖင်လေးကောက်ကောက်နဲ့
စကားပြောရင် အိညက် အိညက်ပြောတတ်သူပါ။
ဘောနက်ကြီးကို ရောက်လာတဲ့အခါ
ညွန့်ခင်ကို မျက်စိကျသူ များပါတယ်။

၉၉

ညွန့်ခင်ဟာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ပါ
သန်လျင်၊ ကျောက်တန်းတစ်ဝိုက်က
ထဘီတန်းမှန်သမျှ ညွန့်ခင်
မရုတ်ဘူးတဲ့၊ မခိုးဘူးတဲ့နေရာ
မရှိပါဘူး

၉၉

စစ်ပွဲအစ y1/ksdu

အနောက်လေးရဲ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ စကေဘာ
ကြင်ဖောင်၊ ဖင်ကြီး၊ သိန်းရွှေ၊ သိန်းဖေညီအကိုတွေ
ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းကို ရောက်လာတဲ့အခါ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေရဲ့ အင်ပါယာဟာ နည်းနည်းတော့
ကျဉ်းသွားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

အရင်က အလုံနွားကြီး အုပ်စီးခဲ့တဲ့ ဂေါ်ဖီခင်း
တာဝန်ခံနေရာကို ဆက်ခံတဲ့ ရေမြင်းသုံးကောင်ရဲ့နေရာက
လည်း ခပ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာပါတယ်။ တန်းစီးချုပ်လို့
ခေါ်ကြတဲ့ တင်လှရွှေရဲ့ဩဇာဟာ တစ်ချိန်က ဘောနက်
ကြီးက အကျဉ်းသားမှန်သမျှကို တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲအောင်
သက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အနောက်လေးရဲ့တပည့်တွေက သူ့ဩဇာ
ကို မခံဘဲ သီးသန့်အုပ်စုအနေနဲ့ နေထိုင်ပြီး တင်လှရွှေ၊
ရေမြင်းသုံးကောင်ရဲ့လူတွေကို ဖဲ့ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့

တယ်။ အပြင်ဘက်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့ အနောက်လေးရဲ့ဩဇာအာဏာကလည်း ကြီးလွန်းတဲ့အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ စကေဘာကြင်ဖောင်တို့ကို ရမ်းသမ်းမထိရဲပါဘူး။ ခွင်ကောင်းကို စောင့်နေပါတော့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းရဲ့ ဂိုဏ်းစစ်ပွဲကို အစပျိုးပေးမယ့် လောင်စာ ရောက်လာပါတော့တယ်။ သူကတော့ ပရိုမီနာ(ခ) ညွန့်ခင်ပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိဖုရားလေး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ပရိုမီနာဘွဲ့ခံ ညွန့်ခင်ဟာ ဘောနက်ကြီးစခန်းထဲ လူသိများလာပါတယ်။ စကေဘာကြင်ဖောင်တို့ အုပ်စုကတော့ ဒီကိစ္စ သူတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တာမို့ ဘာမှ ဝင်မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်မှာတော့...

ညွန့်ခင်ဟာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ပါ။ သန်လျင်၊ ကျောက်တန်းတစ်ဝိုက်က ထင်တန်း မှန်သမျှ ညွန့်ခင် မရုတ်ဘူးတဲ့။ မခိုးဘူးတဲ့ နေရာ မရှိပါဘူး။ သူ့ခိုးညွန့်ခင်ဟာ သူ ကျင်လည်တဲ့ သန်လျင်ကျောက်တန်းတင် အားမရဘဲ နယ်ကျော်ပြီး လှိုင်သာယာ ကျန်စစ်သားအိမ်ရာ နောက်က စက်ရုံအလုပ်သမားတွေရဲ့ ထင်တန်းတွေကို နယ်ချဲ့ရာက နယ်ခံ ထင်တန်းကြီး ရွှေသန်းရဲ့ အမြတ်တော်စူးရှခံရပြီး ရဲနဲ့တို့ ဖမ်းခိုင်းရာက ထောင်သုံးနှစ်ကျလာသူပါ။

ညွန့်ခင်ဟာ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့၊ ဖင်လေးကောက်ကောက်နဲ့ စကား

ပြောရင် အိညက် အိညက် ပြောတတ်သူပါ။ ဘောနက်ကြီးကို ရောက်လာတဲ့အခါ ညွန့်ခင်ကို မျက်စိကျသူ များပါတယ်။ မျက်စိကျတယ်ဆိုတာ အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းဆိုတာလည်း အကျဉ်းထောင်တစ်ခုပါပဲ။ မြို့ပြနဲ့အလှမ်းဝေးပြီး ကြမ်းတမ်းတဲ့နေရာဒေသမှာ ရှိတဲ့အတွက် ထောင်ထက် စည်းကမ်းလျော့ရဲပါတယ်။

ဒီတော့ ယောက်ျားတွေချည်း စုဝေးနေတဲ့ ထောင်တွေမှာ ဖြစ်လေ့

ဖြစ်ထရှိတဲ့ အိုးစားတာတို့၊ ဂျိုမွေးတာတို့ကတော့ ရိုးနေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ထိတ်ထိတ်ကြိလူမိုက်ကြီးတွေဟာ ကျသစ်အကျဉ်းသားထဲက ငယ်ငယ်ချောချောကောင်လေးတွေကို သူတို့မယားအဖြစ် မွေးစားတတ်ပါတယ်။

ညွန့်ခင်ဟာ ဝင်လာတုန်းက ကျားစစ်စစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေလို သဘာရင့်စားဖားကြီးက သူ့တဲမှာ လက်တို့လက်တောင်းခိုင်းဖို့ ညွန့်ခင်ကို ခေါ်ထားလိုက်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ထာဘီသူခိုးညွန့်ခင်ဟာ ပရိုမီနာ လိမ်းတဲ့ ညွန့်ခင်အဖြစ် အရှင်လတ်လတ်ဘဝ ပြောင်းသွားပါတော့တယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိဖုရားလေး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ပရိုမီနာဘွဲ့ခံ ညွန့်ခင်ဟာ ဘောနက်ကြီးစခန်းထဲ လူသိများလာပါတယ်။ စကေဘာကြင်ဖောင်တို့အုပ်စုကတော့ ဒီကိစ္စ သူတို့နဲ့မသက်ဆိုင်တာမို့ ဘာမှ ဝင်မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်မှာ တော့...

တောင်ယာဘုတ်နောက်က ချောင်းကလေးမှာ ညွန့်ခင်ဟာ သွားသွား ထိုင်တတ်ပါတယ်။ အနောက်ဘက်တောင်ကြောပေါ်က ရွှေရောင် ဝင်းနေတဲ့ စေတီလေးကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ငေးနေတတ်တဲ့ ညွန့်ခင်ကို တောင်ယာရေစက်ကိုင်ထားတဲ့ စကေဘာ ကြင်ဖောင်က နေ့တိုင်း တွေ့နေပါတယ်။ တင်လှရွှေရဲ့မိဖုရားလေး ပရိုမီနာဆိုတာလည်း ကြင်ဖောင်က သိထားလေတော့ ဒီကောင် ဘာလာလာလုပ်နေလဲဆိုပြီး သတိထားမိခဲ့တာပါ။

လူပိုက်ကြီး
စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ
ပရိုမီနာညွန့်ခင်ကို ကြည့်ရင်း
သနားစိတ်တွေ ဝင်လာပါတယ်။
တကယ်လို့ တင်လှရွှေကြီးရဲ့မယား
လုပ်ခံနေရတာကို
စိတ်ညစ်နေတာဆို
ဒီကောင်လေးကို ဘာဖြစ်ဖြစ်
ငါ ကယ်မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

**ဒီအကောင်လေးဟာ အသက်ကလေးက ငယ်ငယ်၊ ထာဘီခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျလာပြီး တင်လှရွှေရဲ့ယောက်ျားချင်း ခြေတော်တင်တာ ခံရရှာ

တယ်။ သူ့ခမျာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရွှေ့ရောင်စေတီလေးကို ငေးရင်း သံဝေဂ
တွေနဲ့ နောင်တရနေတယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

လူမိုက်ကြီး စကေဘာကြင်ဖောင်ဟာ ပရိုမီနာညွန့်ခင်ကို ကြည့်
ရင်း သနားစိတ်တွေ ဝင်လာပါတယ်။ တကယ်လို့ တင်လှရွှေကြီးရဲ့ မယား
လုပ်ခံနေရတာကို စိတ်ညစ်နေတာဆို ဒီကောင်လေးကို ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ
ကယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အဲ့ဒီရက်မှာတော့ ရွှေ့ရောင်ဝင်းဝင်း စေတီလေးကို စမ်းချောင်း
ဘေး ထိုင်ငေးနေတဲ့ ပရိုမီနာညွန့်ခင်ဆီ စကေဘာကြင်ဖောင် ရောက်လာပါ
တယ်။

“ညီလေး ညွန့်ခင်”

“ဟာ...ကိုကြင်ဖောင်”

“အေး...ညီလေး၊ အစ်ကို မင်းကို ကြည့်နေတာကြာပြီ။ မင်း
နေ့တိုင်း ဒီစေတီလေးကို ငေးနေတာ မင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုတွေအတွက်
နောင်တတွေ ရနေတာလား”

ပရိုမီနာညွန့်ခင်ဟာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပါတယ်။

ပြီးမှ တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်ပါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...ဒီစေတီလေးကို ငေးရင်း ရွှေ့တွေသာ
တက်ခွာလိုက်ရရင် ဘယ်နှကျပ်သားလောက် ထွက်မလဲ ထွက်နေတာပါ”

“နမယိုး...ခွေးသူခိုး...”

ကြင်ဖောင်ကြီး ဒေါသတွေထွက်ပြီး ညွန့်ခင်ကို ဖနောင့်နဲ့ချည်း
ထပေါက်ပါတယ်။ ညွန့်ခင်က ထအပြေးမှာ ကြင်ဖောင်က ဖင်ကို စောင့်
ကန်လိုက်တဲ့အခါ စမ်းချောင်းထဲ ခွေးကျ ကျပါတော့တယ်။ ဒေါသအရှိန်
မသေတဲ့ ကြင်ဖောင်ဟာ မှောက်ခုံလဲနေတဲ့ ညွန့်ခင်ရဲ့အပေါ် တက်ခွပြီး
ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး ထုရိုက်ပါတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်သွားသူက ငါးမြွေထိုး(ခ)တည်ကြည်ခန့်ညား
ပါ။ ငါးမြွေထိုးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေရဲ့တဲကို အမောတကော
ပြေးပါတယ်။

“ဂိုဏ်းချုပ်...ဂိုဏ်းချုပ်...ဟို...စမ်းချောင်းထဲမှာ ညွန့်ခင်မ
ကို ကိုကြင်ဖောင်က...တက်ခွ...တက်ခွ...”

အိုးစားလူလု အူနုကျွဲခတ်သလို ဖြစ်သွားတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှ
ရွှေဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆွဲပြီး စမ်းချောင်းရှိရာ ပြေးသွားပါတော့တယ်။

၉၉

ကိုမောင်ပြီရေ...
လာ အခု လိုက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ။
ဟိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်တို့အုပ်စုနဲ့
စကောဘကြင်ဖောင်တို့တစ်တွေ ဆော်ကြတော့မယ်။
ခင်ဗျား ဝင်ထိန်းမှဖြစ်မယ်။

၉၉

ကျွန်တော် ဝင်ဖြေရှင်းခဲ့ရသည့် abuse ပုဂ္ဂိုလ်ဝင်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆွဲပြီး ဝါးကတုတ်ချောင်းဘက်ကို ပြေးတက်သွားပြီ ဆိုတာနဲ့ သူ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ ရေမြင်းညီနောင်ကလည်း ဂေါ်ဖီခင်းထဲက အရင်နွားကြီးရဲ့လက်စွဲတော် ပေါက်တူး တွေ ကိုင်ပြီး ပြေးလိုက်လာကြပါတယ်။

စခန်းဝင်းထဲကနေ စမ်းချောင်းဘက်ကို ရုတ် တရက်ပြေးဆင်းလာတဲ့ တင်လှရွှေတို့အုပ်စုကို တွေ့တဲ့ အခါ စကေဘာကြင်ဖောင် တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ ဖင်ကြီး၊ သိန်းရွှေ၊ သိန်းဖေညီအစ်ကိုကလည်း စမ်းချောင်းဘေး ကနေ အသင့်အနေအထား ရပ်စောင့်နေကြပါတယ်။

စမ်းချောင်းထဲမှာတော့ ပရိုမီနာ ညွန့်ခင်နဲ့ စကေ ဘာ ကြင်ဖောင်ဟာ ထပ်လျက်ကြီး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

စကေဘာကြင်ဖောင်က ညွန့်ခင်ကို တက်ဖိထား ပြီး တဘုံးဘုံး စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်နေပါတယ်။ ရုတ်တ

ရက်ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမို့ စခန်းလုံခြုံရေးတွေလည်း ခဏတော့ မှင်တက်မိနေကြပါတယ်။ နောက်တော့ သူတို့လက်ထဲမှာရှိတဲ့စက်တွေနဲ့ ထောင်မှူး သာထူးဆီ လှမ်းသတင်းပို့ကြပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ရဲဘက်စခန်းထဲ ယာယီဖွင့်ထားတဲ့ ဓမ္မာရုံတဲကလေးထဲမှာ ဟိုးဝေးဝေးက ရွှေစေတီလေးရဲ့ ဆည်းလည်းသံတွေကို အာရုံပြုပြီး အကြံအဖန်ရထားတဲ့ ချက်အရက်လေး စော်နေချိန်ပါ။

“ကိုမောင်မြိ...ကိုမောင်မြိ...”

ဆိုင်ကယ်သံ တဖုတ်ဖုတ်နဲ့အတူ ခြောက်ထောင်ပြန် သာထူးကြီးရဲ့အမောတကောအော်သံကို ကြားရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သောက်လက်စ အရက်ပုလင်းကို ခါးကြား အသာထိုးပြီး အပြင်ထွက်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ကိုမောင်မြိရေ...လာ အခု လိုက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ။ ဟိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်တို့အုပ်စုနဲ့ စကောဘာကြင်ဖောင်တို့တစ်တွေ ဆော်ကြတော့မယ်။ ခင်ဗျား ဝင်ထိန်းမှဖြစ်မယ်”

ဘောနက်ကြီးမှာ ဖြစ်လာဖို့ တာဆူနေတဲ့ ဂိုဏ်းစစ်ပွဲကြီး စပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ ကိုသာထူးက ဆိုင်ကယ်ကို ဝှမ်းခနဲ မောင်းထွက်သွားပါတော့တယ်။ ဝါးကတုတ်ချောင်းဘေးကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အခြေအနေက ပေါက်ကွယ်လုဆဲဆဲ အနေအထားပါပဲ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကိုင်ထားပြီး စမ်းချောင်းရှေ့ ကုန်းကမူလေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေပါတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးဟာလည်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့ ဖားဖိုကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မကြာခင်မှာ မိုက်ရူးရဲကိစ္စတစ်ခုကို တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တော့မှာ သေချာပါတယ်။ သူ့နောက်မှာ ပေါက်တူးကိုယ်စီကိုင်ထားတဲ့ ရေမြင်းညီနောင်ပါ။ သူတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ဖင်ကြီး၊ သိန်းရွှေ၊ သိန်းဖေညီအစ်ကိုဟာ လက်ထဲမှာ ချွတ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေ

ပါတယ်။ (ရွတ်ဆိုသည်မှာ အချွန်ပုံစံဖြစ်အောင် သွေးထားသည့် သံချောင်း ဖြစ်သည်။)

စကေဘာကြင်ဖောင်ကတော့ လက်တစ်ဖက်က ညွန့်ခင်ကို သိုင်းဖက်ထားပြီး ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်က သူ့လက်စွဲတော် စကေဘာနဲ့ ညွန့်ခင်လည်မျိုကို ထောက်ထားပါတယ်။

“ကြင်ဖောင်...မင်း အညွန့်ကို လွှတ်လိုက်”

“ဒီမယ် ကိုတင်လှရွှေ၊ ခင်ဗျားမယား သူ့ခိုးကောင်က ဘုရားရွှေတောင် တက်ခိုးမလို့ ကြံနေလို့ ကျုပ် ဆုံးမနေတာဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ငါ့လက်တွေ သွေးမစွန်းချင်ဘူးနော် ကြင်ဖောင်”

အခြေအနေက တင်းမာနေပါပြီ။

ကိုသာထူးနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စမ်းချောင်းဘေး တောင်ကုန်းလေးပေါ်ကနေ အခြေအနေကို ကြည့်နေပါတယ်။ ကိုသာထူးဘေးမှာလည်း စခန်းလုံခြုံရေးတွေက ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေနဲ့ နေရာယူနေပါပြီ။

“ကိုသာထူး သေနတ်ဖောက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်ဗျာ။ ဒါမှ ဒီလူတွေ ဆက်မဖြစ်ရဲမှာ”

“မဖြစ်ဘူး ကိုမောင်မြ၊ မဖြစ်ဘူး”

“ဟ... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ကိုသာထူးရယ်။ ဒါမျိုးက ထောင်ဆူရင် လုပ်ကို လုပ်ရမယ့်အလုပ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီလူတွေ သွေးချောင်းစီး

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကိုင်ထားပြီး စမ်းချောင်းရှေ့ ကုန်းကမူလေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေပါတယ်။ သူ့ရှင်ဘတ်ကြီးဟာလည်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့ ဖားပိုကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မကြာခင်မှာ မိုက်ရူးရဲတိစ္စတစ်ခုကို တစ်ငွတ်ထိုးလုပ်တော့မှာ သေချာပါတယ်။

ကုန်လိမ့်မယ်၊ လုပ်ပါ သေနတ် အမြန်ဖောက်စမ်းပါဗျာ”

အဲ့ဒီတော့မှ ကိုသာထူးက ကျွန်တော့်နားကပ်လာပြီး လေသံလေး နဲ့ ပြောလာပါတယ်။

“ကျွန်တော့်စခန်းမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်မှ မရှိဘူးဗျ။ ရိုးမ ထဲက တောပစ်တဲ့ကောင်တွေကို တစ်တောင့် နှစ်ထောင်နဲ့ ရောင်းစား ထားတယ်။ ဒီဖြစ်စဉ်ပြီးမှ ဒီဖြစ်စဉ်မှာ သုံးလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး အထက်ကို စာရင်းပြပြီး ကျည်ဆန်ထပ်ထုတ်ရမှာ ကိုမောင်မြီရေ...”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားတို့နှယ့်၊ ဒါဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမတုံး”

“ဒါကြောင့်...ကိုမောင်မြီကို ခေါ်လာတာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားကို အားကိုးပါတယ်ဗျာ။ ဒီကောင်တွေ လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ဆက်မလုပ် အောင် ခင်ဗျားပဲ သြဇာရှိတာ လုပ်ပါဗျာ။ ဒီစခန်းမှာ နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ လာတဲ့လူဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲရှိတာ။ သူတို့ ခင်ဗျားကို လေးစားကြပါတယ် လုပ်ပါ”

“ဟာ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြေးဆင်းသွားပြီဗျား...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံနက်ကြီးနဲ့ စမ်းချောင်းထဲက ကြင်ဖောင် ရှိရာကို ပြေးဆင်းသွားပါတယ်။ သူ့နောက် ကနေ ရေမြင်းသုံးကောင်ကလည်း ပေါက်တူးတွေ ကိုင်ပြီး ပြေးသွားပါတယ်။ စမ်းချောင်းထဲ မရောက်မီပါပဲ ဖင်ကြီး၊ သိန်းရွှေ၊ သိန်းဖေ ညီအစ်ကိုက ချွတ်နဲ့ ဆီးထိုးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဒေါသ ထွက်နေတဲ့ပုံကိုမြင်တော့ ဖင်ကြီးတို့အုပ်စု ရှဲသွားကြပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို သူတို့ မထိရဲပါဘူး။ သူ့နောက်က ပါလာတဲ့ ရေမြင်းသုံးကောင်ကိုသာ ဝင်လုံးကြပါတော့တယ်။ တင်လှ ရွှေကတော့ ရေထဲရောက်သွားပြီး ညွန့်ခင်ကို ထောက်ထားတဲ့ ကြင်ဖောင် ကို တုတ်နဲ့ဝင်ရိုက်ပါတယ်။ တိုက်ရေးခိုက်ရေး သတိအပြည့်ဖြစ်နေတဲ့ ကြင်ဖောင်က ညွန့်ခင်ကို တွန်းလွှတ်ပြီး အသာလေး ရှောင်လိုက်ပါတယ်။ ညွန့်ခင်ဟာ တင်လှရွှေရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား ထပ် လျက်ကြီး လဲကျသွားပါတယ်။

ဒီတော့မှ စကောဘာကြင်ဖောင်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အရှိန်နဲ့ ခုန်အုပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ညွန့်ခင်ဟာ ဟမ်ဘာကာပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကြားက အသားပြားလေးလို ဖြစ်နေပါပြီ။ လူမိုက်ကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ညွန့်ခင်ကို အလယ်ထားပြီး လုံးထွေးနေကြပါတယ်။

ဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော် ဝင်မထိန်းလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ လုံခြုံည်ကို တိုတိုပြင်ဝတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ကိုမောင်မြိ လိုရမယ်ရ ကျုပ် သေနတ်ယူသွားမလား”

“နို့...မလိုပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားသေနတ်က ယူသွားလည်း ကျည်မှမရှိတာကိုး။ ကဲ...ကိုသာထူး ဒီကောင် ကိုးကောင်ကို ဝင်ချုပ်ဖို့ ခင်ဗျားတပည့် အယောက်နှစ်ဆယ် လောက်သာ ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ ကျန်တာ ကျုပ် တာဝန်ထား”

သူတို့ရန်ပွဲရှိရာကို ကျွန်တော် ပြေးဆင်းသွားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က စခန်းလုံခြုံရေး ရဲဘော် အယောက်နှစ်ဆယ်လည်း ပါလာပါတယ်။ ရန်ပွဲနဲ့ မနီးမဝေးရောက်တဲ့အခါ နောက်က လိုက်လာတဲ့ အဖွဲ့တွေကို ခဏရပ်နေခဲ့ဖို့ အချက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ရန်ပွဲဖြစ်နေတဲ့စမ်းချောင်းဘေး အေးအေးဆေးဆေးပဲ လျှောက်သွားလိုက်ပါတယ်။ စမ်းချောင်းနားရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို အသာကွေးပြီး ပါးစပ်ထဲ တေ့ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ရွှီး...”

ဒီစခန်းက လူတွေဟာ ကျွန်တော့်လက်ခေါက်မှုတ်သံကို မှတ်မိနေကြပါတယ်။ ရန်ဖြစ်ပြီး လုံးထွေးနေတဲ့လူတွေဟာ တံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကြပြီး အချင်းချင်း ပူးနေရာက ခွာလိုက်ကြပါတော့တယ်။

ဒီစခန်းက လူတွေဟာ ကျွန်တော့်လက်ခေါက်မှုတ်သံကို မှတ်မိနေကြပါတယ်။

ရန်ဖြစ်ပြီး လုံးထွေးနေတဲ့လူတွေဟာ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကြပြီး အချင်းချင်း ပူးနေရာက ခွာလိုက်ကြပါတော့တယ်။ စမ်းချောင်းထဲ ဟမ်ဘာ ဂါလိုဖြစ်နေတဲ့ တင်လှရွှေ၊ ညွန့်ခင်နဲ့ကြင်ဖောင်တို့လည်း အချင်းချင်း ဆွဲခွာလိုက်ကြပါတယ်။

အခြေအနေက စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

“ဝင်ဖမ်းကြဟေ့...”

ကျွန်တော့်လက်ခေါက်မှုတ်သံကြောင့် ကြက်သေသေပြီး ပူးနေရာက ခွာကုန်ကြတဲ့လူမိုက်တွေကို စခန်းလုံခြုံရေးတွေက ဝင်ဖမ်းပြီး လက်ထိပ်ခတ်၊ ကြိုးတုပ်ထားလိုက်ကြပါတယ်။

ကဲ...ပြီးပါပြီ။

ထောင်မှူးသာထူးဟာ ကျွန်တော့်ကို လေးစားတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါတယ်။

“ဟူး...ကိုမောင်မြီ ရှိပေလို့သာပေါ့ဗျာ”

ဒါပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ခေါက်မှုတ်သံကြားရင် သူတို့ ဘာကြောင့်လုပ်လက်စတွေ ရပ်သွားကြလဲ၊ ပူးနေရာက ခွာသွားကြလဲဆိုတာ စာဖတ်သူက သိချင်နေပြီ ထင်ပါတယ်။

ဒီလိုပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ဒီစခန်းမှာ နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတွေနဲ့ မတူတဲ့ အလုပ်ပေးထားပါတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ ဧည့်တွေ့ဆောင် တာဝန်ခံဆိုတဲ့ နေရာပါပဲ။ ဧည့်တွေ့ဆောင်လို့သာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတာပါ။ တကယ်ကတော့ စခန်းရဲ့မြောက်ဘက် ငှက်ပျောတောထဲမှာ ထိုးထားတဲ့ ဝါးကြမ်းခင်း၊ တောင်ထန်းမိုး၊ တောင်ထန်းကာ တစ်ဖက်ပွင့်တဲ့ကလေးပါ။ ဒီတဲကလေးက သေးပေမယ့် ဒီတဲကလေးရဲ့တာဝန်ခံကတော့ ပါဝါကြီး

ပါတယ်။ ရဲဘက်စခန်းတွေဟာ ထောင်တွေလို ထောင်ဝင်စာတွေ့တဲ့အခါ မလွတ်မလပ်တွေ့ကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်ကိုယ်ကြား တွေ့နိုင်ပါတယ်။ဒီတော့ စခန်းကို ရောက်နေတဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေရဲ့ ဇနီးတွေ၊ ရည်းစားတွေက မကြာမကြာ ဧည့်လာတွေ့ကြပါတယ်။

ဧည့်လာတွေ့ပြီးဆို ခုန ကျွန်တော် ကိုင်တဲ့ဧည့်တွေ့တဲ့ကလေးမှာ တွေ့ကြရပါတယ်။ သူတို့ဟာ လင်မယားဘာဝ၊ သမီးရည်းစားဘာဝ ချစ်ရည်လူး ပူးကပ်ရှုလူးနေကြတဲ့အချိန် ကျွန်တော်က အနီးအနားကို လူလာမလာ ကင်းစောင့်ပေးပါတယ်။

အဲ့ဒီအတွက် ကော်ဖီမစ်သုံး ထုပ်ကင်းစောင့်ခရပါတယ်။ စခန်းရဲ့ စည်းမျဉ်းအရ ဧည့်တွေ့ခွင့်ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် အငှာလုပ်ခွင့်ကို တရားဝင်ခွင့်မပြုထားပါဘူး။ စခန်းတာဝန်ရှိသူတွေမြင်ရင် ဧည့်တွေ့ခွင့် ပိတ်ပစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ စုံတွဲတွေ ချစ်ကြည်နူး တစ်တီ တူးကြချိန် ကျွန်တော့်ကို ကင်းအဖြစ် ငှားရပါတယ်။ ထောင် တာဝန်ရှိသူ လာပြီဆို ကျွန်တော်က လက်ခေါက်

မှုတ်ပြီး အချက်ပေးရပါတယ်။ အဲ့ဒီအခါ သူတို့စုံတွဲတွေဟာ ဘယ်လောက် အရှိုန်တက်တက် ဘယ်လောက်ခရီးရောက်ရောက် ဘရိတ်အုပ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပူးနေရာက ရပ် ခပ်ခွာခွာနေလိုက်ရစမြဲပါ။

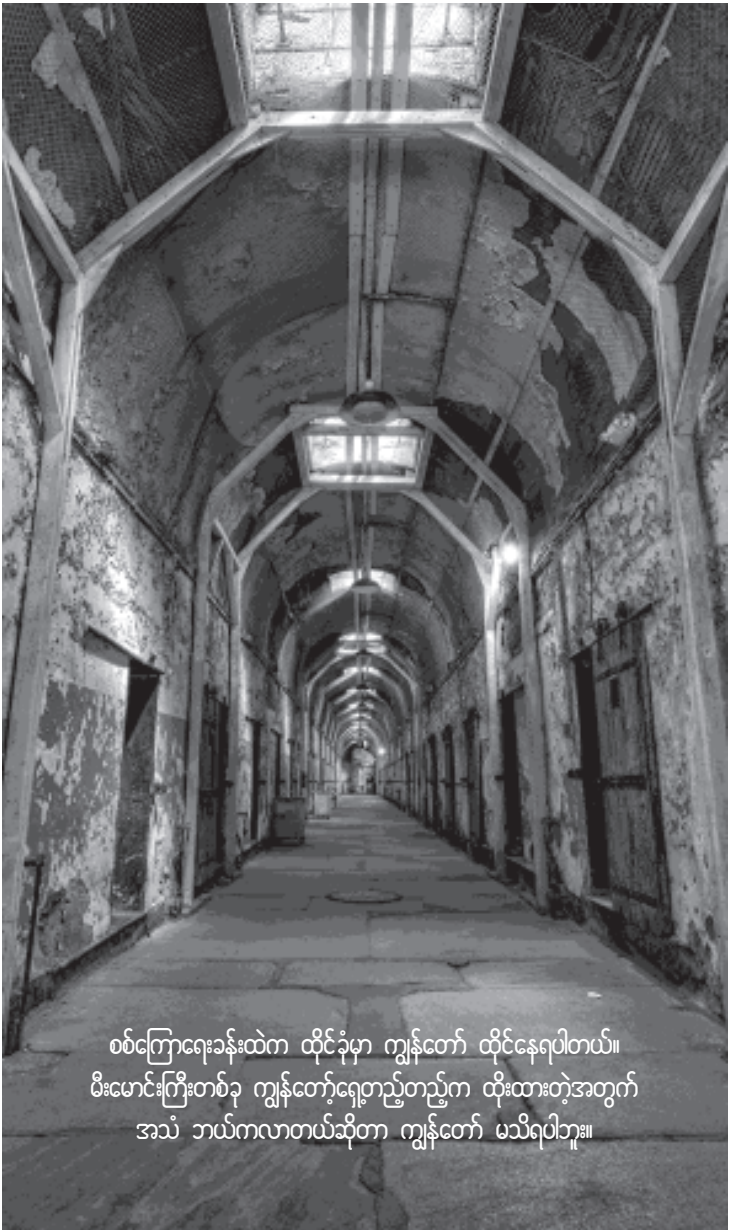
အခုလည်း ဒီလူမိုက်ကြီးတွေ လုံးထွေးသတ်နေချိန် ကျွန်တော် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တဲ့အခါ အကျင့်ပါနေပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုံးနေရာက ဆွဲခွာလိုက်ကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ
ဒီစခန်းမှာ နိုင်ငံရေးမှုန့်
ထောင်ကျလာတဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသူပါ။
ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို
ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတွေနဲ့
မတူတဲ့ အလုပ်ပေးထားပါတယ်။
အဲ့ဒါကတော့
ဧည့်တွေ့ဆောင်တာဝန်ခံ
ဆိုတဲ့ နေရာပါပဲ။

ဒီလောက်ဆို မောင်မြိအကြောင်း သိလောက်ကြပါပြီ။ ထောင်
 လုံခြုံရေးတွေတောင် ဝင်မရှင်းရဲတဲ့ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းက လူမိုက်
 ကြီးတွေရဲ့ရန်ပွဲကြီးကို ခဏလေးနဲ့ ဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ
 ဘောနက်ကြီးငါမြိ ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကို လူမိုက်လောကထဲ ရရှိခဲ့ပါတော့
 တယ်။ နောက်တစ်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ ထောင်ကျတဲ့
 အကြောင်းလေး ဆက်ကြတာပေါ့ဗျာ။

စစ်ကြောရေးခန်းထဲက ထိုင်ခဲ့မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေရပါတယ်။
မီးမောင်းကြိုးတစ်ခု ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်က ထိုးထားတဲ့အတွက်
အသံ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိရပါဘူး။

၉၉

ဒီကောင် နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး
မော်စီတုံးနဲ့တောင် သိတယ်ဆိုတော့
ကျုပ်တို့ထင်သလို သာမန်ကေးဒါ မဟုတ်တော့ဘူး
ပေါ်လစ်ဗျူရီထဲက တစ်ကောင်ကောင်ပဲ
သေချာစိစစ်ဖို့ လိုပြီ။ စစ်ကြောရေးခဏရပ်ပြီး
အထက်ကို အစီရင်ခံမှပဲ

၉၉

abneပုၤၤၤAd

ပုၤဒ်မ ဝမ်းတူးတူး

လူမိုက်လောကထဲ မထင်မှတ်ဘဲ ပါဝင်ပတ် သက်ခဲ့ရပြီး ဘောနက်ကြီးငြိ လို့ နာမည်တွင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာပုဒ်မနဲ့ ထောင်ကျပြီး ဘောနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်းကိုရောက်လာခဲ့လဲဆိုတာ အားလုံး သိချင်နေ ကြပြီ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဖမ်းခံရတဲ့ ပုဒ်မကတော့ ပုဒ်မ ၁၂၂ ပါ။ နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုပေါ့ဗျာ။ နောက်ထပ် ၅ ညနဲ့ ၁၇(၁)တွေ ထပ်တွဲပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အခြေခံအကျဆုံးဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား ကလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ နိုင်ငံရေးကို ဘယ်တုန်းကမှ မပတ်သက်ခဲ့ပေမယ့် နိုင်ငံရေးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လာ ပတ်သက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်အလုပ်က ဘိုကလေးဈေးမှာ ရေထမ်း ပါတယ်။ ပခုံးနှစ်ဖက်နဲ့ တံပိုးကို မခွာတမ်း ရုန်းခါမှ

တစ်နေ့ နှစ်ဆယ်၊ အစိတ် ထမင်းစားလောက်ရုံ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ မှာ အလေးစားရဆုံး လူနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူကတော့ အဘသိန်းတင် နဲ့ကိုမော်စီပါပဲ။ ကိုမော်စီကတော့ ကျွန်တော် ဘိုကလေးဈေးထဲ တောက်တို မည်ရလုပ်ရတဲ့ဘဝက လွတ်ပြီး တင့်တောင့်တင့်တယ် ရေလေးထမ်းနိုင် အောင် ရေပုံးနဲ့ထမ်းပိုး ဝယ်ပေးခဲ့သူပါ။ အဘသိန်းတင်ကတော့ ဘိုကလေး ဈေးထဲက ဒေါ်စကီနား အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အသိပညာဗဟု သုတတွေ သွန်သင်ပေးတဲ့ ပညာရှိကြီးပါပဲ။ အဘသိန်းတင်ဟာ ဦးသန့် အရေးအခင်းကာလမှာ ထောင်ကျခဲ့သူပါ။

ဦးသန့်အရေးအခင်းကာလ ကျိုက္ကဆံဝင်းတစ်ဝိုက် ကျောင်းသား တွေ၊ ပြည်သူတွေက ဦးသန့်ရဲ့အလောင်းကို လာရောက်ပန်းခွေချအလေး ပြုကြပါတယ်။ အလောင်းကိုလုမယ့်သတင်းတွေ ကြားနေကြတာကြောင့် လုံထိန်းတပ်တွေ ထူထပ်စွာ ချထားချိန်မှာ အဘဦးသိန်းတင်ဟာ မကြောက် မရွံ့နဲ့ လုံထိန်းတပ်တွေကို ကျော်ပြီး ဈာပနကော်မတီဝင်တွေရဲ့ဖိနပ်တွေကို ဝင်ခိုးရာက ထောင်ကျသွားသူပါ။

“ငါတို့ဟာ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတွေငါပြီ၊ ဒီတော့ ဓနရှင်လူတန်း စားရဲ့ အမြတ်ထုတ် ကုပ်သွေးစုတ်မှုကို အခံရဆုံးက ငါတို့ပဲ။ သူတို့ဆီက ဘာကို ပြန်ယူပြန်ယူ မျှတတယ်။ ဒီလိုယုံကြည်ချက်ကြောင့် ငါ ထောင်ကျခဲ့ တာပဲ”

အဘဦးသိန်းတင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားကနေ ပစ္စည်းဘတ် လူတန်းစားဖြစ်အောင် ပုံသွင်းယူခဲ့ပါတယ်။ သူ လမ်းညွှန်သမျှ ကျွန်တော် လိုက်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ရလာတဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ သူကပဲ ထုခွဲပေး ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဘသိန်းတင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောလာပါတယ်။

“ငါ မနက်က လမ်းထလျှောက်သလိုနဲ့ အင်းလျားမြိုင်ဘက် ရောက်ခဲ့တယ်ကွ။ အဲ့ဒီမှာ ခြံတံခါး ခပ်ဟဟလေးပွင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံး တွေ့ခဲ့တယ်။ အထဲကို ချောင်းကြည့်တော့လည်း လူရှိပုံမပေါ်ဘူး။ အတော် ခိုးရချောင်မယ့်အိမ်ပဲကွ။ ဘာမှမရရင်တောင် ဖိနပ်လေးငါးရန် ရနိုင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ မင်း စိတ်ဝင်စားလား”

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်က အစိုးရကို စိတ်နာနေတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘိုကလေးဈေးတစ်ဝိုက် လူကြီးတွေ လာစစ်ဆေးမယ်ဆိုလို့ လျှပ်စစ်မီးမှန်နေပြီး အရင်လို မီးမပျက်ပါဘူး။ မီးမပျက်တော့ ရေလည်းမှန်နေပြီး အရင် ရေမှာနေကျ တိုက်အပေါ်ထပ်တွေက ရေမမှာကြတော့ဘူးလေ။ အဘသိန်းတင်စကားအရဆို ဒါကျော့မွဲလူတန်းစားအပေါ် နင်းချေလိုက်တဲ့ ဓနရှင်နဲ့ အာဏာရှင်တို့ရဲ့ခြေရာတွေပေါ့ဗျာ။ အဘသိန်းတင်လမ်းညွှန်မှုကို ကျွန်တော် ခံယူပြီး ညရောက်တာနဲ့ အင်းလျားမြိုင်ဘက်ကို သူ လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း အသာထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အင်းလျားမြိုင်လမ်းဟာ ဝင်ဒါမီယာရပ်ကွက်မို့ ညဘက်ဆို တိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းနေပါတယ်။ အဘသိန်းတင် ပြောတဲ့ အိမ်ကို တွေ့ပါပြီ။

ခြံတံခါးကို စေ့ရုံပဲ စေ့ထားပါတယ်။ အထဲကိုကြည့်တော့ မီးမှောင်နေပြီး လူရှိပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ အနည်းဆုံး ဖိနပ်တွေမရှိရင်တောင်မှ မီးချောင်းလောက် ဖြုတ်ခိုးရင် သေချာပေါက်ပဲဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ချွတ်နင်းပြီး ခြံထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ခြံတံခါးကို ဖွင့်အဝင်မှာတော့ တစ်ခြံလုံး မီးတွေ လင်းထိန်သွားပါတော့တယ်။

“ရဲဘော်မောင်သွင် ခေါ် ဝူမေး... ခင်ဗျား လက်ကို မြှောက်ထားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”

စစ်ဝတ်စုံတွေ၊ ရဲဝတ်စုံတွေ လူတွေအများကြီးက ကျွန်တော့်ကို သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းချိန်ထားလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ...ဝူမေး ခေါ် ရဲဘော်မောင်သွင်ရေ... ခင်ဗျား ဒီည ဒီအိမ်ကို လာဆက်သွယ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ယူဂျီကြီး ရဲဘော်ပုတုက ထွက်ဆိုပြီးသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က အသာလေးစောင့်ပြီး ခင်ဗျားကို ဖမ်းလိုက်တာပါ။ သိပ်အံ့ဩသွားသလားဗျ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဗိုလ်ဖြစ်သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းစွပ်အမည်းကြီး စွပ်ချပြီး ကားပေါ် ဆွဲတင်သွားပါတော့တယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့ပါတီထဲက နာမည်က ရဲဘော်မောင်သွင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တရုတ်နာမည်က ဂူမေး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

စစ်ကြောရေးခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေရပါတယ်။ မီးမောင်းကြီးတစ်ခု ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်က ထိုးထားတဲ့အတွက် အသံ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိရပါဘူး။

“ကျွန်တော် ဘာရဲဘော်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်သွင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဂူမေးလည်း မဟုတ်ရပါဘူးခင်ညာ။ ကျွန်တော် ဘိုကလေးဈေးက မောင်ငြိပါ”

“ဪ... မင်းက ဗိုလ်အဆင့်ရာထူးတိုးပြီး နာမည်တောင် ပြောင်းလိုက်ပြီကိုး မောင်သွင်ရ။ အေးလေ အေးလေ ထားပါတော့။ အဲ့ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက အခု မင်းကို ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ မြောက်ပိုင်း ဘယ်ဗျူရိုကနေ ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ။ ရဲဘော်ဖေသောင်း ရဲ့ စာ၅ စစ်ဒေသကလား၊ ရဲဘော်အောင်ရဲ့(၁၀၁)ကလား မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“ဘယ်သူမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဒီကိုလာဖို့ လွှတ်လိုက် တာ အဘသိန်းတင်ပါ”

“ဟာ... ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဗသိန်းတင်ကိုယ်တိုင် လွှတ်လိုက်တဲ့လူ ကိုး။ မင်းက ငါတို့ထင်ထားတာထက်တောင် အဆင့်မြင့်နေပါလားကွ။ ဥက္ကဋ္ဌတိုက်ရိုက်အမိန့်နဲ့ လာတာပဲ”

သူတို့ပြောမှပဲ အဘသိန်းတင်ဟာ ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ ကျွန်တော် သိရ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မရှင်းတာက အားအားရှိ ဘိုကလေးဈေး အရက်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးက ဘာဥက္ကဋ္ဌလဲ။ ကျွန်တော့်လို ဖိနပ်သူခိုး ကို စစ်တပ်နဲ့ချီပြီး ဖမ်းရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ခေါင်းတွေ မူးလှပါပြီ။ ရေတွေ ငတ်လှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြောရေးက မပြီးသေးပါဘူး။

“မင်းနဲ့အတူ လက်နက်တွေပါတယ်လို့ ငါတို့သတင်းအတိအကျ ရထားပြီးပြီ”

“ဗျာ...လက်နက်”

“အေးလေ ပြည်တွင်းယူဂျီတွေဆီ ပို့ပေးမယ့် ဗုံးတွေ မင်းဆီမှာ

ပါတာ ငါတို့ သိထားတယ်ကွ”

ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော့်ရေပုံးတွေကို ဘာလို့ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားကြတာပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း ကျွန်တော် ပိုစိတ်ရှုပ်လာတယ်။

“ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ဗျာ...ပုံးတွေ ဒီကို ပါမလာခဲ့ပါဘူး။ ဘိုကလေးဈေးထဲက ဘောင်းဘီချုပ်တဲ့ ကိုကျော်စောဆီ အပ်ခဲ့ပါတယ်”

“မင်းတို့ တယ်ပိုင်ပါလားကွဟေ။ မင်းပြောတဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်စောက ဟိုတစ်နေ့ကပဲ မိသားစုလိုက် တောခိုသွားပြီကွ။ နားလည်လား၊ ငါ့ကို ညာတဲ့အတွက် ရော့ကွာ... ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ တစ်ခုလုံး အီစလံဝေသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ် နားမလည်တော့ပါဘူး။ ညနေကမှ ကျွန်တော့်ရေပုံးတွေကို ဘိုကလေးဈေးထဲက ဘောင်းဘီချုပ်တဲ့ ကိုကျော်စောကို အပ်ခဲ့တယ်။ အခုကျ ကိုကျော်စောတို့က မိသားစုလိုက် တောခိုသွားကြပြီဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုးပြန်ပါတယ်။

အဘဦးသိန်းတင်ဟာ
ကျွန်တော့်ကို
ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားကနေ
ပစ္စည်းဘတ်လူတန်းစားဖြစ်အောင်
ပုံသွင်းယူခဲ့ပါတယ်။
သူ လမ်းညွှန်သမ္မု
ကျွန်တော် လိုက်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့လို ကွန်မြူနစ်ကောင်တွေ လည်တာ လောက်တော့ သနားတယ်ကွ။ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်လာတာ အံတိုနေပြီ။ မှန်မှန်ဖြေစမ်း၊ အဲ့ဒီပုံးတွေ မင်းကို ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“မော်...စီ၊ မော်...စီ”

“ဟာ...မော်စီတုံးက ပေးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို အား...အ...”

“ဘာ... မင်းက မော်စီတုံးကို တွေ့ဖူးလို့လား”

“တွေ့ဖူးပါတယ် ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးကြပါတယ်”

ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် အမှောင်ထဲက လူတွေ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြပုံပါပဲ။

“ဆရာကြီးတို့ရေ...ဒီကောင် နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ဘူး။ မော်စီတုံး နဲ့တောင် သိတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ထင်သလို သာမန်ကေဒါမဟုတ်တော့ ဘူး။ ပေါ်လစ်ဗျူရီထဲက တစ်ကောင်ကောင်ပဲ။ သေချာစိစစ်ဖို့လိုပြီ။ စစ်ကြောရေးခဏရပ်ပြီး အထက်ကို အစီရင်ခံမှပဲ”

အဲ့ဒီနေ့က ကျွန်တော် သက်သာရာ ရခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ရက် မှာတော့ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန် ထောင်ကို ပြောင်းပါတယ်။ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဆဲလ်တွေ ထားတဲ့ တိုက်ထဲ ထည့်ထားပါတော့တယ်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်နဲ့တောင် ရင်းနှီးတယ်ဆိုတော့ အကောင်ခပ်ကြီး ကြီးထဲကပဲ။ ပေါက်လွတ်ပဲစားသွားထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တရုတ်နဲ့ ဆက်ဆံ ရေးက ရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းထားတာသိသွားလို့ တရုတ်က ပြန်တောင်းနေရင်ခက်မယ်။ ဒီတော့ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို ပြစ်မှုကြီး ကြီးတပ်ပြီး ထောင်သာ ချထားလိုက်တော့။ ပြီးမှ စစ်စရာရှိတာ ဆက်စစ် မယ်”

ကျွန်တော့်ကို လာပို့သွားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးစစ်ဗိုလ်ရဲ့ အဲ့ဒီစကား တစ်ခွန်းနဲ့တင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဟာ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ကောင်း ကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားခဲ့ရပါတယ်။ တိုက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ဘေးခန်းက နိုင်ငံရေးသမားတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို လေးစားကြပါ တယ်။ နောက်သုံးရက်ကြာတော့ ထောင်တွင်းစစ်ခုံရုံးက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှု ပုဒ်မ(၁၂၂)၊ ပုဒ်မ ၅(ည)၊ ၁၇(၁)တွေနဲ့ ထောင် နှစ်လေးဆယ် ချပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ရုံးထုတ်တဲ့နေ့မှာပဲ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖူးသွားကြပြီး ရယ်ကြပါတော့တယ်။

“ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဗဟိုကော်မတီဝင်ဆိုပြီး ဘယ်ကကောင်ကို

ဖမ်းလာတာလဲကွာ။ မင်းတို့ကတော့ လုပ်လိုက်ရင် စောက်တလွဲ”

အမိန့်က အမြန်ချပြီးပြီမို့ ထောက်လှမ်းရေးကလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထပ်စစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကို အခုမှ ဖြေရတာပါ။

ထောက်လှမ်းရေးဗိုလ်မှူးလည်း အဲ့ဒီတော့မှ ရှက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နားရင်းတွေချည်း လှိမ့်တီးပါတော့တယ်။

“ဖိနပ်သူခိုးပဲကွ။ ပြဿနာပဲ။ အခုမှ ဖိနပ်သူခိုးပါဆိုပြီး အထက်ကို တင်ပြလို့မရတော့ဘူး။ ဒီကောင့်ကို နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ ရောထားရင်လည်း ကျွိုင်ဦးမယ်။ မထူးဘူး၊ နောက်နေ့ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းသာ ပို့လိုက်ကွာ”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရေးအမှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တဲ့ထဲမှာမှ ရှားရှားပါးပါး ဘောနက်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတော့တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းမှာ ဆုံခဲ့သူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက်ဖြတ်သန်းသွားရဖို့တွေ ရှိလာပါတော့တယ်။

၉၉

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမောင်မြိ
ဟိုနေ့က ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကောင်တွေက
မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ လျှောက်လုပ်တာ
ကိုမောင်မြိတို့၊ ကိုသာထူးတို့ကောင်းလို့သာ
ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတွေ မဖြစ်တာ
ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောတာပါ

၉၉

tvBU D လုပ်ကြံရခြင်း

ဒီအထိ ဖတ်လာပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ စာဖတ်သူကို တောင်းပန်စရာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲ့ဒါက တော့ ကျွန်တော့်ထဲမှာ မှတ်စရာဇာတ်ကောင်တွေ တဖြည်းဖြည်းများလာတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။

ရန်ကုန်မှာ ရှိတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်လောကတစ်ခုလုံး ရဲ့အဖြစ်သနစ်၊ သမိုင်းအစုံကို ရေးပြချင်တာကြောင့် ရှိသမျှ လူဆိုးလူမိုက်တွေအကြောင်း တတ်နိုင်သလောက် ဆက်စပ် ရေးပြသွားရမှာပါပဲ။ အဓိကကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနဲ့ အနောက်လေးတို့ရဲ့ နယ်မြေလုပွဲကိုရေးရင်း ကျန်တဲ့အဆွယ်အပွားကိစ္စတွေကိုပါ ဖော်ထုတ်ပေးသွား ချင်တာပါ။

ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းက တင်လှရွှေတို့အုပ်စု နဲ့ အနောက်လေးရဲ့တပည့် စကောဘာကြင်ဖောင်တို့ သူသေ ကိုယ်သေတိုက်ကြမယ့်ပွဲကို ကျွန်တော် ဝင်မှုတ်ပြီး ရပ်စေခဲ့

ပေမယ့် ပြဿနာက ဒီမှာတင်ပြီးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထောင်မှူးသာထူးဟာ ဒီဖြစ်စဉ်ကို အထက်ကို တင်ပြပြီး ကျည်ဆန်အတောင့် ငါးဆယ်သုံးပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ရပါတယ်ဆိုပြီး စာတင် လိုက်ပါတယ်။ ဒါမှ သူ ရောင်းစားထားတဲ့ ကျည်ဆန်တွေ စာရင်းကိုက်ပြီး အထက်ကလည်း ကျည်ဆန်ထပ်ချပေးမှာကိုး။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျေးဇူး တင်တဲ့အနေနဲ့ လျှော့ရက်တွေ အများကြီး ပိုတွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒီညက ဘောနက်ကြီးစခန်းက သန်ဒေဝန်ထမ်းတွေပဲ တက်ခွင့် ရတဲ့ အရက်ဝိုင်းမှာ အကျဉ်းသားထဲက ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ တက်ခွင့် ရပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအုပ်စုနဲ့ စကောဘာကြင်ဖောင်တို့ကတော့ ထိပ်တုံး ခတ်ခံထားရပါပြီ။ ဂရုန်းအမည်း ငါးလုံးထောင်ပြီး မရမ်းပြားနဲ့ အောင်ပွဲခံနေ ကြချိန်မှာ ကိုသာထူးဆီ ကြေးနန်းဝင်လာပါတယ်။

ကြေးနန်းစာအရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနဲ့ ရေမြင်းမြေးသုံး ကောင်ကို အင်းစိန်ထောင်ပြန်ပို့ဖို့ပါပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေက နှစ်မ စေ့သေးလို့ အင်းစိန်ထောင်မှာ ဆက်နေရမယ်ဆိုပေမယ့် ရေမြင်းမြေးသုံး ကောင်ကိုတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာထဲ ထည့်ပေးမှာပါတဲ့။ ဒီတော့ သူတို့ တစ်အုပ်စုလုံး အင်းစိန်ကို ရွှေ့ရတော့မှာပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သူ ငါးနှစ်တာ ဘုရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒီရဲဘက်စခန်း ကနေ သူနဲ့ စိမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ အင်းစိန်ကို ပြန်ဝင်ရပါတော့မယ်။ တကယ် တော့ အင်းစိန်ထောင်ဟာ အနောက်လေးရဲ့အင်ပါယာလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ အနောက်လေးဟာ လောလောဆယ် အပြင်မှာ ဆိုပေမယ့် အပေါက်ထဲမှာ သူ့ဩဇာက လွှမ်းမိုးပါတယ်။ အပေါက်ဆိုတာ ထောင်ကို ထောင်စကားနဲ့ ခေါ်တာပါ။

ရေမြင်းသုံးကောင်ကလည်း လွတ်မှာဆိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတင်လှ ရွှေအတွက် အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ အန္တရာယ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့အနေအထား ဖြစ်နေပါပြီ။ ကြင်ဖောင်တို့က ဒီဘောနက်ကြီးစခန်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သူ့ဆရာ အနောက်လေးဆီ ပြန်သတင်းပို့ကြမှာ ဧကန်မလွဲပါပဲ။ ဒီကြားထဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနားကပ်နေတဲ့ ငါးမြေ့ထိုး(ခ)တည်ကြည်ခန့်ညား

က ရဲဘက်စခန်းကနေ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ ငါးမြွေထိုးဟာ လူမိုက်ပေမယ့် လည်တဲ့နေရာမှာ ပါးပါးလေးပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ရေမြင်းတွေ မရှိတော့ရင် စကေဘာကြင်ဖောင်တို့အဖွဲ့က သူ့ကို ဘယ်လိုအမဲဖျက်မယ်ဆိုတာ သူ ကြိုသိပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ဆက်မနေတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။

ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းဟာ အပြင်ပန်း ငြိမ်သက်နေတယ်ထင်ရသလောက် အထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပါတယ်။ အရင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဘက်က လူတွေက စကေဘာကြင်ဖောင်တို့ဘက်ကို တဖွဲဖွဲနဲ့ ကူးကုန်ကြပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ထောင်မှူး ကိုသာထူးက ခေါ်တယ်ဆိုလို့ သူ့ရုံးခန်းကို ကျွန်တော် သွားရပါတယ်။ ရုံးခန်းရှေ့မှာ အာရာဖတ်ကား အဖြူရောင်ကြီးလည်း ရပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အထဲကိုဝင်လိုက်တော့ ထောင်မှူးကိုသာထူးက လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ ပြောပါတယ်။

ကိုသာထူးရှေ့မှာတော့ ဖင်ကြီးကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေပြီး သူ့နောက်မှာ လူလေးယောက်က မတ်တတ်ရပ်နေပါတယ်။

“ကဲ ကိုအနောက်လေးရေ... ဒါကတော့ ခုန ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိုမောင်မြီ ဆိုတာပဲ”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နာမည်ကျော်လူမိုက်အနောက်လေးဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားမိတာ အမှန်ပါ။ သူ့တပည့်တွေ ရန်ပွဲထဲ ကျွန်တော် ဝင်ပါလိုက်တဲ့အတွက် သူ့တပည့်တွေ ထိပ်တုံးအခတ်ခံထားရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ်ဖို့နဲ့ သူ့ဆီကို လက်ကမ်းလိုက်ပါတယ်။

အနောက်လေးက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမောင်မြီ။ ဟိုနေ့က ကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ကောင်တွေက မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ လျှောက်လုပ်တာ။ ကိုမောင်မြီတို့၊ ကိုသာထူးတို့ကောင်းလို့သာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတွေ မဖြစ်တာ။ ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောတာပါ”

ဒီတော့မှပဲ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က အနောက်လေးနဲ့ တင်လှရွှေကြားမှာ ညှပ်နေမယ့်အနေ အထားပါ။ အဲ့ဒီနေ့က အနောက်လေးဟာ သူ့တပည့် စကောဘာကြင်ဖောင် တို့နဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အနောက်လေး ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကြင်ဖောင် တို့အုပ်စုက ကျွန်တော့်ကို တစ်လေးတစ်စား ဆက်ဆံလာကြပါတယ်။

သူတို့ဆီက ပြန်ကြားရတဲ့သတင်းက ရေမြင်းညီနောင်တို့ ဘောနက် ကြီးရဲဘက်စခန်းကိုရောက်စဉ်က ဖြစ်တဲ့ပြဿနာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှ ရွှေကို ရှုံးပြီး ရဲဘက်ပြေးလုပ်သွားတဲ့ အလုံနွားကြီးဟာ အနောက်လေးနဲ့ လာပူးပေါင်းနေပါသတဲ့။ အလုံနွားကြီးရဲ့မိုက်ဂုဏ်ကို နဂိုကတည်းက လေးစားရင်းစွဲရှိတဲ့ အနောက်လေးကလည်း သူ့ဘေးနားခေါ်ထားပြီး ကောင်း ကောင်းပြုစုထားပါတယ်။ အခု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ အင်းစိန်ထောင် ကို ပြန်ပြောင်းရမယ်လို့ကြားတဲ့အခါ အနောက်လေးက တင်လှရွှေကို အပြတ်ရှင်းမယ်ဆိုပြီး သူ့တပည့်တွေကို အစည်းအဝေးခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အပေါက်(ထောင်)ထဲမှာရှိတဲ့ သူ့လူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး တင်လှရွှေ ဝင်လာ တာနဲ့ အပြတ်ရှင်းဖို့ပါ။ မကြာခင် လွတ်တော့မယ့် ရေမြင်းသုံးကောင်ကို တော့ ခဏဖယ်ထားပြီး အပြင်ရောက်မှ ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အလုံနွားကြီး(ခေါ်)ပေါက်တူးက သူ ရဲဘက်ပြေးနဲ့ သွားအဖမ်းခံ၊ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို အပြတ်ရှင်းပါရစေလို့ အနောက်လေးကို ပြောပါတယ်။ အနောက်လေးက “အစ်ကိုကြီး မလိုပါဘူး”လို့ ပြောပေမယ့် အလုံနွားကြီးက တကယ်တမ်း တင်လှရွှေနဲ့ သူက ပထမဆုံး စဉ်ကြတာမို့ ဒီသွေးကြွေးကို သူ ဆက်ချင် တယ်လို့ တောင်းဆိုပါသတဲ့။

အနောက်လေးကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါသတဲ့။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေအတွက်ကတော့ ဒါဟာ သတင်းဆိုးပါပဲ။ ကျားသစ်တို့ရဲ့ နယ်မြေထဲ လမ်းမှားဝင်လာတဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အနေနဲ့ အသက်ရှင်ဖို့ဆိုတာ အတော်လေး ရုန်းရကန်ရမယ့် အနေအထားပါ။

အင်းစိန်မှာ ဓားသွားဖွေးဖွေးတွေက တင်လှရွှေကို စောင့်ကြိုနေ

ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ သွေးအေးအေးပါပဲ။ အင်းစိန်ထောင်ကို မပြောင်းရသေးခင် ကာလတွေမှာ သူ့တပည့်တွေနဲ့ ကြက်ဖခွပ်တမ်း၊ ကျားဗိုလ်ဆွဲတမ်း ကစားတောင် မပျက်ပါဘူး။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတင်လှရွှေနဲ့ ရေမြင်းညီနောင်ကို အင်းစိန်ထောင်ကို မပို့ခင် တစ်ရက်မှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့သတင်းတစ်ခုကြောင့် ဘောနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်းတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားကြပါတယ်။

အဲ့ဒါကတော့ အလုံမူဆ လင်သင်္ချိုင်းဘေးက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ အလုံနွားကြီး(ခေါ်) ပေါက် တူး လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ တင်လှရွှေ ရဲ့လက်ချက်မကင်းဘူးဆိုတာ သိကြ ပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ဘောနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်းကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာတာဖြစ်တဲ့အတွက် တပ်အပ်ပြောဖို့ရာ ခက်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမိုက်လောကမှာ တင်လှ ရွှေရဲ့လက်တံ ဘယ်လောက်ရှည်တယ် ဆိုတာ သိတဲ့လူတွေအဖို့တော့ ဒါ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ
လူမိုက်လောကမှာ
ဒီလောက်ရပ်တည်နိုင်တာ
သူ့ရဲ့အကွက်ရွှေ့တတ်တဲ့
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကြောင့်
ဆိုတာ
သဘောပေါက်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနဲ့ ရေမြင်းသုံးကောင်ကို အင်းစိန်ပို့မယ့် နေ့မှာ ထောင်မှူး ကိုသာထူး ရုံးခန်းကိုလာပြီး လျှော့ရက်တွေနဲ့ အလွဲ အပြောင်းလက်မှတ် လာထိုးရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထောင်မှူးရုံးခန်း မှာ ယောင်လည်လည်သွားလုပ်နေပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို ကပ်မေး လိုက်ပါတော့တယ်။

“နွားကြီး အရှေ့ခံလိုက်ရတာ ခင်ဗျား လက်ချက်မဟုတ်လား
ဂိုဏ်းချုပ်”

ဂိုဏ်းချုပ်က ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပါ
တယ်။ သူ့အပြုံးက တကယ့်ကြောက်စရာအပြုံးပါ။

“ဟင်း...ဟင်း... ကိုမောင်ဗြိရယ် ငါးမြွေထိုးကို ဒီစခန်းကနေ
ထွက်ပြေးခိုင်းလိုက်တာ ဘယ်သူလို့ ခင်ဗျားထင်လဲ၊ ဒီလောက်ဆို သဘော
ပေါက်”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး တင်လှရွှေဟာ လူမိုက်လောကမှာ ဒီလောက်ရပ်တည်နိုင်တာ သူ့ရဲ့
အကွက်ရွှေတတ်တဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကြောင့်ဆိုတာ သဘောပေါက်
လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ငါးမြွေထိုးဟာ အလုံနွားကြီးကို ဘယ်လို
ရှေ့လိုက်လဲဆိုတာကို နောင်တစ်ချိန် ကျွန်တော် နယ်စပ်ကို ရောက်ချိန်
ငါးမြွေထိုးနဲ့ ပြန်ဆုံတော့ ငါးမြွေထိုး ပြန်ပြောပြတာကတော့ ဒီလိုပါ။

အလုံနွားကြီးဟာ ဘောနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းက ထွက်ပြေးလာ
ပြီးတဲ့နောက် အနောက်လေးဆီမှာ သွားနေခဲ့ပါတယ်။ အနောက်လေးရဲ့
အရှိန်အဝါကလည်း ထွန်းတောက်နေချိန်ဆိုတော့ နွားကြီးကို ဘယ်သူမှ
မဖမ်းရဲပါဘူး။ နွားကြီးဟာ မူလ သူ့နယ်မြေဖြစ်တဲ့ အလုံတစ်ဝိုက်မှာ
ပြန်လည်ကြီးစိုးပါတယ်။ နွားကြီးမှာ ထူးခြားတဲ့ ဝါသနာတစ်ခုရှိပါတယ်။
အဲ့ဒါတော့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ခြင်းပါ။ ဘောလုံးပွဲတောင်မှ သူက မန်ယူပွဲမှ
ကြည့်ပါတယ်။ မန်ယူပရိသတ်စစ်စစ်ပါ။ အလုံမူဆလင်သင်္ချိုင်းဘေးက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘောလုံးပွဲကို ညလုံးပေါက် ပြပါတယ်။

မန်ယူပွဲလာတဲ့ည၊ အဲ့ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ နွားကြီး ဘောပွဲ
လာကြည့်ပြီဆို ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်သံလေး၊ ပလတ်
စတစ်သံလေးတောင် မထွက်ရဲပါဘူး။ ထွက်တာနဲ့ နွားကြီးက ကွမ်းတစ်
ယာလောက် ပေးစမ်းဆိုပြီး တောင်းစားတတ်လို့ပါ။ ကွမ်းယာထုပ်ဖြည့်ပြီး
ဝါးမိတဲ့လူမှာ နွားကြီးကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ကွမ်းတစ်ယာပြီး

တစ်ယာ ပေးရတာနဲ့တင် မစားလိုက်ရဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အဲ့ဒီညက မန်ယူနဲ့ အာဆင်နယ် ကန်ကြမယ့် ညပါ။

ဝိုင်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေရဲ့တာဝန်ပေးမှုနဲ့ ငါးမြွေထိုးဟာ နွားကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲနေပါတယ်။ ဒီဆိုင်မှာ မန်ယူပွဲရှိတတ်တဲ့နေ့ဆို နွားကြီး လာတတ်တယ်ဆိုတာ သတင်းအတိအကျရထားတဲ့ ငါးမြွေထိုးဟာ ညဦးပိုင်းကတည်းက ကတ်ကြေးတစ်လက်ရယ်၊ သားရေပင်တစ်ထုပ်ရယ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။

မန်ယူပွဲစပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းပြီး ပလေကတ်ပုဆိုးဝတ်ထားတဲ့ လူဖလံလေးတစ်ကောင် ဝင်လာပါတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း မက်စ်ကိုအုပ်ထားပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီကာလက ကြက်ငှက်တုတ်ကွေးဘာညာတွေ ခေတ်စားချိန်မို့ မက်စ်အုပ်ထားတာက အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူက နွားကြီးနောက်ကျောဘက်မှာ အသာဝင်ထိုင်ပါတယ်။

လူတွေ ဝိုင်းအော်တဲ့အချိန် နွားကြီးကို နောက်ကျောကနေ ကွမ်းယာ ကပ်ကျွေးသွားတဲ့ ငါးမြွေထိုးဟာ ထလာပြီး နွားကြီး လည်မြိုကို ဖနှောင့်နဲ့ သုံးချက်ပေါက်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲက အသာလေး ထွက်သွားပါတယ်။

နွားကြီးကတော့ ဘောလုံးပွဲထဲမှာ အာရုံဝင်စားနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိလွတ်နေချိန်ပါ။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ချလွတ် ချလွတ်ဆိုတဲ့ အသံလေးကို နွားကြီး ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပါတယ်။

သူ့နောက်က ပလေကတ်ငနဲ ကွမ်းထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်တဲ့အသံပါ။
“ဟိတ်ကောင်...ပေးစမ်း ကွမ်းတစ်ယာ”

နွားကြီးဟာ လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ သူ့လက်ကို နောက်ပြန်ကမ်းပြီး တောင်းလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီနယ်တကြောမှာ နွားကြီး ကွမ်းယာ

တောင်းစားရင် မပေးရဲတဲ့သူ မရှိဘူးကိုး။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ နွားကြီး လက်ထဲကို တစ်ယာတင်မကဘဲ ကွမ်းနှစ်ယာ ပူးပေးလိုက်ပါတယ်။

နွားကြီးလည်း လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ကွမ်းနှစ်ယာကို ကြည့် တောင် မကြည့်ဘဲ ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်း ထိုးထည့်ဝါးပါတော့တယ်။

မန်ယူက ပေါလ်စခိုးဟာ နစ္စတယ်ရှိုင်းဆီ ဘောလုံးကို ထိုးပေး ပါတယ်။ နွားကြီးက ဝါးနေပါတယ်။ ဘောလုံးက ပျက်ပြီး အာဆင်နယ်က ဗီအဲရာဆီ ရောက်ပါတယ်။ နွားကြီး ဝါးနေပါတယ်။ နှစ်ဖက်လုံး ဂိုးမသွင်း နိုင်ဘဲ ပထမပိုင်း ပြီးသွားပါတယ်။ နွားကြီး ဝါးနေတုန်းပါပဲ။ ဒီကွမ်းယာ ကုန်ရင် နောက်တစ်ယာ ထပ်တောင်းနိုင်ဖို့အရေး နွားကြီးဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲ က ကွမ်းကို အားထည့်ပြီး ထပ်ဝါးပါတယ်။

ဒုတိယပိုင်း မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ လူစားဝင်လာတဲ့ ဆိုးရှားလ် က ခေါင်းတိုက်ပြီး ဂိုးအသွင်း... နွားကြီးက ဂိုးဆိုပြီး ထအအော်...။

“ဖလူး...ဖလူး...ဂရူး...အူး...အူး...”

ရုတ်တရက် နွားကြီး နောက်လန်ကျသွားပါတယ်။

“ကွမ်းသီးတာဟ၊ လုပ်ကြပါဦး...လုပ်ကြပါဦး”

လူတွေ ဝိုင်းအော်တဲ့အချိန် နွားကြီးကို နောက်ကျောကနေ ကွမ်းယာ ကပ်ကျွေးသွားတဲ့ ငါးမြွေထိုးဟာ ထလာပြီး နွားကြီး လည်မျိုကို ဖနောင့်နဲ့သုံးချက်ပေါက်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲက အသာလေး ထွက်သွား ပါတယ်။

လူတွေက ကွမ်းသီးနေတဲ့ နွားကြီးကို ကျောကုန်းတွေ ထု၊ ပါးစပ် ထဲကနေ နှိုက်ထုတ်ပေးတဲ့အခါ ကွမ်းယာနဲ့အတူ တိတိကျကျ ညှပ်ထားတဲ့ သားရေပင်တွေ တစ်ထွေးကြီး ထွက်လာပါတော့တယ်။

နွားကြီးကတော့ အသက်မရှိတော့ပါဘူး။

အသက်ရှူလမ်းကြောင်းမှာ သားရေပင်စတွေ ပိတ်ပြီး သေသွား ခဲ့ပါပြီ။

ငါးမြွေထိုးဟာ သားရေပင်တွေကို အပိုင်းသေးသေးလေးတွေ အဖြစ် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ညှပ်ပြီး နွားကြီးကို ကျွေးမယ့် ကွမ်းယာထဲ

ထည့်ယာခဲ့တာပါ။ နွားကြီးခမျာ နှစ်ယာပူး တောင်းစားမိပြီး ဘောလုံးပွဲ တစ်လျှောက်လုံး သွားရေပင်တွေကို ဝါးကောင်းကောင်းနဲ့ ဝါးရင်း နောက်ဆုံး ကွမ်းနင်ပြီး သေရပါတော့တယ်။ ဒီကြားထဲ ငါးမြွေထိုးက လည်မျိုကို ဖနောင့်နဲ့ပေါက်လိုက်တော့ သူ့ခမျာ ဇာတ်သိမ်းမလှရှာပါဘူး။

နောက်ကြောက ကျွေးတဲ့ကွမ်းကြောင့် လူမိုက် နွားကြီးတစ် ယောက် မိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရရှာပါတယ်။

ငါးမြွေထိုးကတော့ ဒီကိစ္စအပြီးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေရဲ့ ပစားပေးမှုကိုခံရပြီး လူမိုက်လောကမှာလည်း တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော် သွားပါတော့တယ်။

၉၉

ဘောနက်ကြီးမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေမှာ
ကိုမောင်ပြီသာ ဝင်မမှုတ်ပေးခဲ့ရင်
ကျုပ် ဒါမှမဟုတ် ကြင်ဖောင်
တစ်ယောက်ယောက်တွေ
ကိစ္စချောမှာ အသေအချာပဲ။

၉၉

ကျွန်တော်နှင့် t a e m u x v ;

ကျွန်တော် မထင်မှတ်ဘဲ လွတ်လာရပါပြီ။
အကြောင်းအရင်းကတော့ ကျွန်တော် အင်းလျား
မြိုင်မှာ ဖိနပ်ဝင်ခိုးစဉ်က အဖမ်းခံရတဲ့အခါ စစ်ကြော
ရေးမှာ မေးနေတဲ့ ကွန်မြူနစ်ယူဂျီ ရဲဘော်မောင်သွင် (ခ)
ဂူမေးက အလင်းဝင်လာလို့ပါ။

ဂူမေးဟာ ရန်ကုန်လမ်းမတစ်ခုမှာ အရင်းရှင်တွေ
သောက်တဲ့ ဘီယာဆိုတာကို သောက်နေရင်းက သတင်း
စာတစ်ခုထဲ ကွန်မြူနစ် တရုတ်ပြည်ကြီးထဲ မီလုံနာ
အယောက်တစ်ရာကျော်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းကို ဖတ်ရတဲ့
အခါ ပစ္စည်းမှတော်လှန်ရေးဆိုတာကြီးကို စိတ်နာသွားပါ
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်ရဲ့လမ်းမများပေါ်က ရှိသမျှ
အရက်ဆိုင်တွေမှာ အရင်းရှင်လူတန်းစားသောက်တဲ့ အရက်
တွေကို အဝသောက်ပြီးတဲ့နောက် ရဲဘော်မောင်သွင်(ခ)

ဂူမှေးဟာ အလင်းဝင်လိုက်ပါတော့တယ်။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ ဂူမှေးအမှတ်နဲ့ မှားဖမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လွတ်ငြိမ်းထဲ ထည့်လွှတ်ဖို့ အထက်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပါပဲ။ လွတ်မယ်ဆိုတဲ့ အချိန် ကျွန်တော်လည်း အင်းစိန်ထောင်ကို ပြန်သွားရပါတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရတဲ့ ဘောနက်ကြီးကို စွန့်ခွာလာရတာ စိတ်မကောင်းသလိုရှိပေမယ့် မကြာခင် အချုပ်အနှောင်ထဲက လွတ်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ အသိကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်စေပါတယ်။

အပြင်ဘက်လောကမှာ ကျွန်တော် ဘာတွေ ဆက်ကြုံရဦးမှာလဲ။

ခုနက်စွာနဲ့ ဆက်ပြောရရင် အလုံနွားကြီး အသတ်ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ အနောက်လေးတို့ဘက်ကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို အပြတ်ရှင်းဖို့ အရမ်းမကြံရဲတော့ပါဘူး။ တင်လှရွှေရဲ့လူတွေဖြစ်တဲ့ ငါးမြေထိုးနဲ့ ရေမြင်း သုံးကောင်ကလည်း အပြင်မှာ ရှိနေပါတယ်။

ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မကြာခင် ပြန်လွတ်တော့မှာမို့ ကျွန်တော့်ကို (၁)တိုက် အခန်း(၁၄)မှာ ထားပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကတော့ ကြိုးသမားတွေထားတဲ့ (၂)တိုက်မှာပါ။ (၁)တိုက်နဲ့(၂)တိုက်ဟာ အနောက်ဘက်မှာ ဆက်သွယ်ထားတဲ့တံခါးလေး ရှိပါတယ်။

ညနေခင်းဆို (၂)တိုက်ရှေ့က ခြင်းကွင်းမှာ ကိုတင်လှရွှေဟာ သူ့တပည့်တွေနဲ့ ခြင်းခတ်တတ်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ အလုံနွားကြီးကို သတ်ခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ သူ့ဩဇာကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အနောက်လေးကလည်း အပြင်မှာဆိုတော့ ထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ အနောက်လေးတပည့်တွေက ကိုတင်လှရွှေကို ရမ်းသန်းပြီး မထိရဲခဲ့ပါဘူး။ အနောက်လေးရဲ့တပည့်တွေ ဗိုလ်ကျတာကို မခံချင်တဲ့ မင်္ဂလာဈေးထွက် လူမိုက်ပေါက်စတွေဖြစ်တဲ့ ဆံရှည်အမွန်၊ မအူကုန်းဇိုကြီးတို့အုပ်စုကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို မာစတာအဖြစ် တင်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ရောက်ပြီ၊ နောက်တစ်ရက်ကျ သူ့တပည့်တွေ ဝန်းရံပြီး တော့ ကိုတင်လှရွှေ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း လန့်သွားပါတယ်။ ဘောနက်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့ ထိပ်တုံးခတ်ခံထားရတယ် မဟုတ်လား။

“ကိုမောင်မြိ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ပါ။ ဘောနက်ကြီးမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကိုမောင်မြိသာ ဝင်မမှုတ်ပေးခဲ့ရင် ကျုပ် ဒါမှမဟုတ် ကြင်ဖောင်တစ်ယောက်ယောက်တော့ ကိစ္စချောမှာ အသေအချာပဲ။ အဲ့ဒီ အတွက် ကိုမောင်မြိကို သေသေချာချာ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောရသေးလို့ လာပြောတာပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ အဲ့ဒီလို ချိုချိုသာသာလေးပြောပြီး မိုက်တတ်တဲ့သူပါ။ သူ့အိုးစားဂျိုကလေးဖြစ်တဲ့ သူ့ခိုးညွန့်ခင်အကြောင်းကို မေးတော့ မကြာခင် သူလည်း လွတ်တော့မယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ပြန်ခါနီးမှာ ကိုတင်လှရွှေဟာ ကျွန်တော့်ကို ထူးထူးခြားခြား စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒါကတော့...

“ကိုမောင်မြိ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်။ ဒီကလွတ်ရင် ခင်ဗျားကို လိုချင်နေတဲ့သူတွေ ဇိုးလောကမှာ အများကြီးရှိတယ်။ အနောက်လေးတောင် ခင်ဗျားဆီ ရောက်ချင်ရောက်လာဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် ရှိနေသမျှ ဒီလောကထဲမှာ ခင်ဗျား ဘေးမတွေ့စေရပါဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ ပြောတာ တကယ်မှန်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်တဲ့နေ့ အင်းစိန်ထောင်ဘူးဝရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုး ဆိုင်လေးထဲမှာ အထုပ်ကလေးချပြီး တုတ်ထိုးစားနေတုန်း ကျွန်တော့်ဘေးကို လူတစ်ယောက် လာဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ကိုမောင်မြိ လွတ်လာပြီကြားလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာကြိုတာပါ”

အနောက်လေးပါ။

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့လူမိုက်ထိပ်သီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လာကြို

တယ်ဆိုတာ တကယ်အံ့ဩစရာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘူမသိ ကိုးမသိ ထောင်ကျခဲ့ပေမယ့် ဒီလို ဇိုးကြီးတွေနဲ့ မိုက်ဂုဏ်ချင်း ဘာမှ မဆိုင်တဲ့အနေ အထားပါ။

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က ကိုမောင်မြီသတင်းကို ကြင်ဖောင်တို့ဆီက ကြားကတည်းက လေးစားနေတာပါ။ အခု တောထဲကို ပြန်မှာလား ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချမှာလား”

ထောင်ထဲက ကြားဖူးနားဝတွေနဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို တကယ့် တော်လှန်ရေးနယ်မြေကလာတဲ့ ကွန်မြူနစ်သူပုန်လို့ ထင်နေပုံပါပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြီးချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချချင်တယ် ကိုအနောက်လေး။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခုလောက် ရှာပေးစေချင်တယ်”

“ဘောနက်ကြီးငြိလို့ လူက အနောက်လေးဆီမှာ အလုပ်တောင်း တယ်ဆိုတာ အနောက်လေးက ဂုဏ်ယူနေမှာပါ။ ကဲ... ကားပေါ်ရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တုတ်ထိုးဆိုင်က အထမှာ တုတ်ထိုး သည်လေးက လှမ်းအော်ပါတယ်။

“ဟေ့လူကြီးတွေ... တုတ်ထိုးနှစ်ထောင်ဖိုးနဲ့ ကြာဆန်ကြော် တစ်ပွဲဖိုး ရှင်းသွားဦးလေဗျာ၊ စားပြီး နားမလည်လာမလုပ်နဲ့”

အနောက်လေးဟာ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

သွားပြီ။

ကျွန်တော်တော့ ထောင်က ထွက်ထွက်လာချင်း ပြဿနာနဲ့ တန်း တိုးပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ အနောက်လေးလို ရန်ကုန်တစ်ပိုင်စားလူမိုက် ကြီးကို ရင့်ရင့်သီးသီးပြောလိုက်တဲ့တုတ်ထိုးသည်လေးရဲ့ရှေ့ရေးဟာ မတွေ့ ရဲစရာကောင်းနေပါပြီ။

မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ဆီ ချာခနဲ ပြန် လှည့်ထွက်သွားတဲ့ အနောက်လေးကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲပေမယ့် မမီတော့ ပါဘူး။ အနောက်လေးဟာ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်လေးရှိရာ တွန်းလှည်း

နောက်ကို ဝင်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို ဆွဲပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အရင်လက စာရင်းထဲမှတ်ထားလိုက်လေ။ နောက်ထပ် အော် တောင်းရင် အရင်လက အကြွေးတွေပါ မဆပ်ဘဲ လာမစားဘဲ နေလိုက် တော့မှာနော်”

ဒါပါပဲ။

လူမိုက်ဆိုတာ ဒီလိုမီးသေ နေရမယ်။

တုတ်ထိုးသည်လေးဟာ တစ်ခါတည်း ဘာသံမှကိုမထွက်ရဲ တော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားရာ ကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ လိုက်ကြည့် နေရှာပါတော့တယ်။

အနောက်လေး ကားရပ် ထားတယ်ဆိုတဲ့ အင်းစိန်ဈေးရှေ့ ရောက်တော့ သူ့အာရာဖတ်ကားကြီး မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့တပည့် နှစ် ယောက်သာ တွေ့ရပါတော့တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ ကားရော”

သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ အတော်ကြောက်နေကြပုံပါပဲ။

“ဟို...ဟို...”

“ဟာ...ငါ မေးနေတယ်လေ၊ ဒီနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ ငါ့ကား ရောလို့”

“ဟို...ကျွန်တော်တို့လည်း ဗိုက်ဆာလို့ ဈေးထဲက ခေါက်ဆွဲသုပ် ဝင်စားနေတုန်းမှာ ယာဉ်ထိန်းက ကရိန်းနဲ့ လာဆွဲသွားတယ် ဆရာ”

ကျွန်တော်တော့ ထောင်က ထွက်ထွက်လာခြင်း ပြဿနာနဲ့ တန်းတိုးပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။

အနောက်လေးလို ရန်ကုန်တစ်ပိုင်စားလူပိုက်ကြီးကို ရင်ရင့်သီးသီး ပြောလိုက်တဲ့ တုတ်ထိုးသည်လေးရဲ့ရှေ့ရေဟာ မတွေးရဲစရာကောင်းနေပါပြီ။

အနောက်လေး ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားပါတယ်။

“ဘယ်ကိုဆွဲသွားတာလဲ၊ ၅၁ လမ်းရုံးကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အခုလိုက်ရင် မိသေးတာပေါ့။ ဒီကောင်တွေ ဖြတ်သွားတဲ့နေရာက ဇိုးစံဝင်းအပိုင်ထဲမှာပဲ။ ဇိုးစံဝင်းကို ဖုန်းဆက်စမ်းကွာ။ အဲ့ဒီကားကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တားထားဖို့။ ငါ့ကားကိုများကွာ... ရာရာစစ။ ဟေ့... လက်ကောက် ယူစရာရှိတာတွေ အကုန်သွားထုတ်ယူခဲ့ကွာ။ ငါ့မိတ်ဆွေ ရှေ့မှာ ငါ့ကို အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်တွေ ဒီနေ့တော့ အလဲအကွဲပဲ”

အနောက်လေးဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အတော်လေး ပေါက်ကွဲနေပါတယ်။

ခဏနေတော့ နောက်ထပ် ကားတစ်စီးရောက်လာပြီး အဲ့ဒီကားပေါ်တက်ပြီး အမြန်မောင်းလာကြပါတယ်။ လူမိုက်အချင်းချင်းသာ ဗိုလ်ကျတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ထားခဲ့တဲ့ အနောက်လေးဟာ အခုတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေကိုပါ ပွဲကြမ်းတော့မယ့် အနေအထားပါ။ သူတပည့်လက်ကောက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို လက်နက်တွေ သွားထုတ်ခိုင်းတဲ့ပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ့်ကို ရင်တမမပါ။ ငါတော့ ထောင်က ဒီနေ့လွတ်တယ်။ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ဝင်ရတော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်လည်း အကြီးအကျယ်ကျနေပါပြီ။

“ဆရာ...ကိုဇိုးစံဝင်းဆီက ဖုန်းရပါတယ်။ ကားကို တားထားလိုက်ပါပြီတဲ့။ လက်ကောက်လည်း ထုတ်စရာရှိတာတွေ ထုတ်ပြီး အဲ့ဒီနားရောက်နေပြီ”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ ခဏနေ ရောက်မယ်လို့ ပြောလိုက်”
ခဏနေတော့ လမ်းဘေးမှာ ကားတစ်စီးနဲ့ ရပ်စောင့်နေတဲ့ လက်ကောက်ကို တွေ့ပါတယ်။

“ဟေ့...လက်ကောက်၊ အကုန်ထုတ်ခဲ့လားဟေ့...”

“ထုတ်ခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ ရှေ့...ဒီမှာ...အေတီအမ်ကတ်”

“အေး ဒါဆို ဇိုးစံဝင်းနဲ့ ကားဆွဲတဲ့ကောင်တွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုးရှေ့က စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာပါ”

“အေး ဒါဆို မင်းထုတ်လာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ သွားရှင်းပေးလိုက်ကွာ။ သူတို့ ကြိုက်သလောက် အလဲအကွဲသောက်ပါစေ။ ငါ ဧည့်သည်ပါလို့ မလာတော့ဘူး ပြောလိုက်၊ ကြားလား...”

အဲ့ဒီနောက်တော့ အာရာဖတ်ကားပေါ် ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းစီး လိုက်ကြပါတော့တယ်။ အနောက်လေးဟာ လူမိုက်တွေကိုသာမက ရဲတွေ ဘာတွေကိုပါ ဒီလိုမျိုး အထက်စီးက ဆက်ဆံနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုက တည်းက အနောက်လေးရဲ့ပါဝါဟာ ဘယ်လောက်ကြီးနေပြီဆိုတာ သိနိုင် ပါတယ်။ အဲ့ဒီလိုလူမျိုးကတောင် အလေးပေး ဆက်ဆံတာခံနေရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အင်မတန်ဂုဏ်ယူနေမိပါတယ်။

လူမိုက်အချင်းချင်းသာ
ဗိုလ်ကျတတ်တယ်လို့
ကျွန်တော် ထင်ထားခဲ့တဲ့
အနောက်လေးဟာ
အခုတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေကိုပါ
ပွဲကြမ်းတော့မယ့် အနေအထားပါ။
သူ့တပည့်လက်ကောက်
ဆိုတဲ့ကောင်ကို လက်နက်တွေ
သွားထုတ်ခိုင်းတဲ့ပုံပါပဲ။

“ကဲ...ကိုမောင်ဗြိ၊ ဒီနေ့မှ ထောင်ကလွတ်လွတ်ချင်း ပြဿနာ တွေကြုံရတာ အားနာလိုက်တာဗျာ။ အခု ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘယ်သွားချင် လဲ၊ ဘာစားချင်လဲ ပြော”

“မန္တလေးရမ်းလေး ချပြီး အခေါက်ကင်လေးနဲ့ မြည်းချင်တယ် ဗျာ”

“ဖြစ်စေရမယ်... ဖြစ်စေရမယ်...”

အဲ့ဒီနောက်တော့ အနောက်လေးနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ကမ်းနားလမ်းက တောင်ထိပ်ပန်းပွင့်မှာ ရစ်တစ်လုံးနဲ့ အခေါက်ကင်တစ်ပွဲ မှာပြီး သောက် ခဲ့ကြပါတယ်။ ညရောက်တော့ အနောက်လေးက ကျွန်တော့်ကို ငှက်ငါးလမ်း၊ မော်တင်ဘက်ထိပ်က ဘိကို လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ဒီအချိန်အထိ အနောက် လေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စလုပ်ခိုင်းမယ်၊ ဘာကြောင့်ခေါ်လာတယ် ဆိုတာ တစ်ခွန်းမှ မဟပါဘူး။

“ဒီနေရာတွေက တစ်ချိန်က အလုံနွားကြီး အပိုင်တွေပေါ့ဗျာ။
 ကိုနွားကြီးနဲ့ ခင်ဗျား ဘောနက်ကြီးမှာ ဆုံခဲ့ဖူးမယ်ထင်တယ်။ ဒီလူက
 လူညံမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျောကနေ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်ဗျာ”

အနောက်လေးဟာ နွားကြီး အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကို အစာကြေသေး
 ပုံမရပါဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော်ဟာ မကြာခင် သူတို့ရဲ့စစ်ပွဲကြားမှာ
 ညပ်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။

၉၉

ဘုရား...ဘုရား...

နာမည်ကြားတာနဲ့ ကြက်သီးထရပါတယ်ဆိုတဲ့
 ရန်ကုန်ရဲ့ ဂိုဏ်းစတားဒွန် လူမိုက်ကြီးတွေကို
 တစ်စုတစ်စည်းတည်း မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရတာပါပဲ
 ပိုဆိုးတာက အဲ့ဒီလူမိုက်ကြီးတွေဟာ
 ကွာစိတွေ ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ အခွံခွာ စားနေရင်း
 ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းစိုက်ကြည့်နေကြပုံက
 တော်ရုံလူဆို သွေးပျက်သွားနိုင်လောက်ပါတယ်

၉၉

vrkllm Dm ရုံညီပွဲ

အနောက်လေးဟာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး လမ်းကြား
ထဲက သူ့အပိုင် တဲတန်းလျားမှာ ကျွန်တော့်ကို အလကား
ပေးနေပါတယ်။

ကျွန်တော် စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ပိုက်ဆံကို
လိုသလောက် ထုတ်ပေးထားပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့
ကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပြီး အရက်သောက်တတ်
ပါတယ်။ ပြန်ရင် သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေပေးသွားတတ်ပါသေး
တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်က သူ မပေးလည်း
ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေက ရှိနေပါပြီ။ ဘူတာကြီးတစ်ဝိုက်၊ ပန်းဆိုး
တန်းတစ်ဝိုက်က ပြည့်တန်ဆာမတွေမှန်သမျှဟာ ကျွန်တော့်
လက်အောက်ရောက်ကုန်ပါပြီ။ ပြည့်တန်ဆာဆိုတာ ခန္ဓာ
ကိုယ်နဲ့ရင်း... အသွေးအသား ရောင်းစားရတဲ့မိန်းကလေး
တွေမို့ သူတို့ ကျွန်တော့်လက်အောက်ရောက်လာတဲ့အခါ

သူတို့ဆီက မတန်တဆ အတင်းအကျပ် ဘာမှ မတောင်းဆိုပါဘူး။

အရင်ကုန်သွယ်ရေးရုံးဟောင်း အခု ရူဘီမတ်ဘေးမှာ နေနေတဲ့ လှလှချောချောဆိုတဲ့ကောင်မလေးဆို နေ့ခင်းကြောင်တောင် အော်ဒါလိုက်ပြီး ပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီက တစ်နာရီ ငါးရာပဲ ယူပါတယ်။ သူတို့ခမျာ ဖောက်သည်နဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း နှစ်ပါးသွားလာရတာ။

ကိုယ်က ဇက်ကြောကလေး ဆွဲ၊ ခါးကြောကလေး နှိပ်၊ ခြေ သလုံး အပူလေး ထုတ်၊ နင်းပေးတာလေး လုပ်ပေးရရုံနဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်း တစ်ထောင် တောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။

ပန်းဆိုးတန်းမှာ နားဖာကလော်၊ ခြေသည်းလှီးတဲ့ကောင်တွေက အနှိပ်သည် လိုင်းဘက်ကူးချင်နေတာဆိုတော့ ကိုယ်က အရမ်းဈေးတင်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ အချိန် သုံးလလောက် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့ပါတော့ တယ်။ ပြည့်တန်ဆာမလေးတွေရဲ့ဇက်ကြောတွေကို ဆွဲပေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေကလည်း သန်မာပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို အနောက်လေးတပည့် လက် ကောက် ရောက်လာပါတယ်။

“ဆရာက အစ်ကိုကြီးကို သူ့မွေးနေ့ပွဲ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“အေး...၊ မင်းဆရာ မွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီနေ့ ညနေပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခါတည်း လာခေါ်တာပါ”

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ လက်ကောက် မောင်းတဲ့ ကားနောက်ခန်းကနေ လိုက်လာပါတော့တယ်။ ကားနောက်ခန်းက ထိုင်တယ်ဆိုတာက လက် ကောက်ဘေးမှာ ထိုင်မိရင် နောက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ပါလာပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အနောက်မှာ ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး။

ကားက ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်သွားပါတယ်။ တကယ့်မွေး နေ့ပွဲပါ။

“အစ်ကိုကြီးရေ...ရန်ကုန်မြို့က လူမိုက်ဇိုးတွေ ရှိရှိသမျှ စုဝေးကြ တဲ့ပွဲပေါ့ဗျာ။ နယ်မြေအပိုင်စားတွေ စုဝေးကြတဲ့ပွဲပေါ့”

လက်ကောက်က ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါတယ်။

ပွဲထဲရောက်တဲ့အခါ လက်ကောက်က ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ထပ်မှာ အနောက်လေး စောင့်နေကြောင်း ပြောပါတယ်။ လက်ကောက် ညွှန်ပြလို့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အပေါ်ထပ်က စားပွဲရှည်ကြီးမှာ လူငါးယောက် ထိုင်နေကြပါ တယ်။ အမျိုးသား လေးယောက်၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ။ အနောက် လေးကလွဲလို့ ကျန်တဲ့လေးယောက်ကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။

စကောဘာကြင်ဖောင်ကတော့ အနောက်လေးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေပါတယ်။

“ကဲ...ကိုမောင်ဗြိ၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကို အခုလို လာရောက် ချီးမြှင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ထိုင်ပါဦး”

ကျွန်တော်လည်း လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့...ကိုမောင်ဗြိအတွက် လုပ်ပါဦးဟေ့”

အနောက်တိုင်းပုံစံ သေသပ်စွာဝတ်ထားတဲ့ ဝိတ်တာလေးက အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ကို အသင့်ဖောက်ပြီးသား ဇိမ် ကွာစေ့တစ်ထုပ် လာချပါတယ်။

“ကဲ...ကိုမောင်ဗြိကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက မူးမူးကြီး မြင့်အောင်ပါ။ သူ့ဘေးကတော့ ဦးစိုးကြည်၊ ကြက်စိုးကြည်ဆို ခင်ဗျား သိမှာပေါ့။ ဒီဘက်က ဇကလေး မောင်စိုး။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် မကားကြီးပါပဲ”

ဘုရား...ဘုရား...။

နာမည်ကြားတာနဲ့ ကြက်သီးထရပါတယ်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်ရဲ့ ဂိုဏ်း စတားဒွန် လူမိုက်ကြီးတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်မြင်ရ တာပါပဲ။

ပိုဆိုးတာက အဲ့ဒီလူမိုက်ကြီးတွေဟာ ကွာစိတွေ ဖောက်ခနဲ

ဖောက်ခနဲ အခွံခွာ စားနေရင်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းစိုက်ကြည့်နေကြပုံက တော်ရုံလူဆို သွေးပျက်သွားနိုင်လောက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ရှေ့မှာ လူမိုက်ပေါင်းများစွာနဲ့ တွေ့လာပြီးပါပြီ။ လူမိုက်တွေကြောကို ကောင်းကောင်းကြီး နပ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းထားပြီး ရှေ့က ကွာစိထုပ်ထဲက ကွာစိတစ်စေ့ကို လက်ညှိုး၊ လက်မလေးနဲ့ ညှပ်ပြီး ပါးစပ်နဲ့ ကိုက် အခွံခွာ လိုက်ပါတယ်။

“အခု ဒီမှာ ထိုင်နေတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ကိုမောင်မြ သိမှာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မကြာခင်မှာ ဆွေမျိုး တော်ကြမယ့်သူတွေလည်း ဖြစ်နေပါပြီ”

ကျွန်တော်က အနောက်လေးပြောတာကို နားလည်တဲ့သဘောနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်ပေါင်းပြီး ရန်ကုန်ဇိုးလောကမှာ သမိုင်း တွင်စေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုလုပ်ဖို့ ရှိနေပါတယ်။ အဲ့ဒီအတွက် ကိုမောင်မြက ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီရမယ်”

ဇာတ်လမ်းက စပါပြီ။

“ပြောပါ...ကိုအနောက်လေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာကူညီ ရမလဲ”

“သိပ်တော့ မခက်ခဲပါဘူး၊ ကိုမောင်မြ။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ မနေ့ကမှ ထောင်က လွတ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်တပည့် စကေဘာကြင်ဖောင်ကို ထည့်ပေး ထားပါ့မယ်။ လုပ်ငန်းအသေးစိတ်က ဒီလိုပါ။ အခု ကျုပ်တို့အုပ်စုက ပူးပေါင်းပြီး ရန်ကုန်ဇိုးလောကကို ကြီးစိုးဖို့လုပ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာ က ရေမြင်းသုံးကောင်အုပ်စုဟာ ထောင်က လွတ်ပြီးတဲ့နောက် တောင်ဥက္က လာ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရွှေပြည်သာဘက်တွေမှာ ဆိုက်ကားတွေထောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခြေရာတိုင်းချင်နေကြတယ်။ သူတို့ဆရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေလည်း နောက်တစ်ပတ်ဆို ထောင်က လွတ်တော့မယ်”

“ဟင်...ဂိုဏ်းချုပ် လွတ်တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်...ကိုမောင်မြို့။ အဲ့ဒီတော့ အလုံနွားကြီးကို ဘယ်သူ သတ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း ကိုမောင်မြို့ ကြားမှာပေါ့။ တင်လှရွှေကြီးရဲ့ လက်တံက ရှည်တယ်။ သူ လွတ်လာတဲ့အခါ ဒီရေမြင်းသုံးကောင်နဲ့ ပေါင်းမိရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့စီးပွားရေးကိုပါ အနှေးနဲ့အမြန် လုလာမှာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ငါးယောက်အင်အားနဲ့တင် နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အင်အားကို သူတို့ ယှဉ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“မထင်နဲ့ ကိုမောင်မြို့။

တင်လှရွှေရဲ့နောက်မှာ ဘယ်သူရှိမယ် လို့ ခင်ဗျား ထင်လဲ”

“ဘယ်သူလဲ...”

“တရုတ်သူဌေး ကျူလီ ပေါင် ရှိနေတယ်ဗျ”

“ကျူလီပေါင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျူလီပေါင်ဆိုတာ ရန် ကုန်မြို့ထဲက လောင်းကစားဝိုင်း တွေကို ကိုင်တွယ်နေတဲ့တစ်ယောက် ပေါ့။ သူက တင်လှရွှေရော၊ ရေမြင်း သုံးကောင်ကိုပါ နောက်ကွယ်ကနေ ထောက်ပံ့ပြီး ကြိုးကိုင်နေတာဗျ။

သူ့အင်အားကလည်း မနည်းဘူးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုရှိတာက ကျူလီပေါင်ကို မြင်ဖူးတဲ့သူမရှိဘူး။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိတဲ့သူ မရှိဘူး။ သူက ရှေ့မထွက်ဘူး”

“အဲ့ဒီတော့... ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“တင်လှရွှေ ထောင်ကလွတ်တာနဲ့ ကိုမောင်မြို့က သွားကြိုရမယ်။ ကိုမြိဟာ အရင်က အဖွဲ့အစည်းကဆိုတော့ ခွင်ကောင်းကောင်း တွေ့ထား ကြောင်း၊ အဖွဲ့အစည်းနာမည်နဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ဖွင့်ခွင့်ရနိုင်ကြောင်း

ကျွန်တော်ဟာ
လူမိုက်တွေရဲ့အထာကို နှပ်ခဲ့သူ
လူမိုက်တွေ လေးစားတာကို
ခံခဲ့ရသူဆိုပေမယ့်
လူမိုက်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်က
ကိုယ့်ဘာသာ ရေလေးထမ်း
လစ်ရင် ဝါသနာအရ
ဖိနပ်လေးလိုက်ခိုးပြီး
အေးအေးချမ်းချမ်း
နေတတ်တဲ့သူပါ။

တွေ ပြောပြီး ပူးပေါင်းဖို့ ပြောရမယ်။ အဲ့ဒီအခါ တင်လှရွှေက ဘောနက်ကြီးမှာကတည်းက ခင်ဗျားကို လေးစားရင်းစွဲရှိတာဆိုတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ယုံမှာပဲ။ နောက်ဆုံး သူ့နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျူလီပေါင်ဆီ ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားက အလိုက်သင့်နေပေးလိုက်။ ကျူလီပေါင်ဆီ ခင်ဗျား ဝင်ထွက်လို့ရပြီဆိုတာနဲ့ ဆက်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါ့မယ်”

ကျွန်တော် စဉ်းစားရပါပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ လူမိုက်တွေရဲ့အထာကို နပ်ခဲ့သူ၊ လူမိုက်တွေ လေးစားတာကို ခံခဲ့ရသူဆိုပေမယ့် လူမိုက်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘာသာ ရေလေးထမ်း၊ လစ်ရင် ဝါသနာအရ ဖိနပ်လေး လိုက်ခိုးပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေတတ်တဲ့သူပါ။ အခုနောက်ပိုင်းမှသာ ကြက်အနှိပ်သည် ဖြစ်လာလို့ လက်နည်းနည်းယဉ်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာတာနဲ့ အနောက်လေးက နေစရာ၊ စားစရာ လိုလေးသေးမရှိ ပေးထားတဲ့ကျေးဇူးက ရှိနေပါတယ်။ လူမိုက်အုပ်စု နှစ်စုကြား ဝင်ရမယ့် ဒီအလုပ်ဟာ အခန့်မသင့်ရင် ကျွန်တော့် အသက်ကိုပါ နုတ်ယူသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါပြီ။

“အိုကေပါ...ကိုအနောက်လေးရဲ့ကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြဿနာတွေပြီး တဲ့တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် လိုချင်တာကို ကိုအနောက်လေးတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးရပါမယ်”

အနောက်လေးဟာ သွေးအေးရက်စက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း သူ့လက်ဖျားက ကွာစေ့ကို ဖျောက်ခနဲ ကိုက်လိုက်ပါတယ်။

“ကိုမောင်မြိ အနောက်လေး အကြောင်းကြားဖူးမှာပါ။ အနောက်လေးဟာ သူ့ကို ကူညီပေးဖူးသူတွေအပေါ် ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း။ ကဲ ဒီတော့...ကိုမောင်မြိကို ဒီကိစ္စပြီးရင် ဘာပေးရမလဲပြော”

“ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး မပူမပင် မကြောင့်မကျ နေနိုင်အောင် လို့ ကျွန်တော့်ကို ရေစည်လှည်းလေး တစ်လှည်းလောက် ထောင်ပေးပါ။ ရေမထမ်းတာကြာတော့ ပခုံးတွေက ခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်လား။”

ကျွန်တော့်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကိုကြားတော့ အနောက်လေးက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ စဉ်းစားပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးက မူးမူးကြီးမြင့်အောင် တို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပါတယ်။

“နောက်တစ်ခုကိုတော့ အလုပ်ကိစ္စပြီးမှ ထပ်တောင်းဆိုချင်တယ်။ ဖြစ်လား။”

မူးမူးကြီးမြင့်အောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“အိုကေလေ...ဖြစ်စေရပါမယ်။ ကဲ...ဒါဆို နောက်တစ်ပတ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ ထောင်ကလွတ်ရင် ခင်ဗျား သွားကြိုဖို့အတွက် ကြင်ဖောင်က စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်။”

အဲ့ဒီညက လူမိုက်ကြီးတွေဆီက ပြန်လာပြီး ကျွန်တော် တော်တော် နဲ့ အိပ်မပျော်ပါဘူး။

ဘယ်အိပ်ပျော်မလဲ။

လူမိုက်ကြီးတွေနဲ့ တန်းတူ ကွာစိတွေ လှိမ့်စားတော့ ရေခဏခဏ ဆာပြီး ထထသောက်နေရတယ်လေ။

၉၉

သစ္စာဆိုရတဲ့အထဲ ဒီသစ္စာက အသက်သာဆုံးပဲ
သူများတွေ သွေးဖောက်သောက်ပြီး သစ္စာပြုရတာနဲ့
ကျမ်းကျိပ်ပြီး သစ္စာပြုရတာနဲ့
သစ္စာရည်သောက်ပြီး သစ္စာပြုရတာနဲ့
ဒီမှာကျ လက်ဖက်ရည်ထဲ အိကြာကွေး နှစ်စားပြီး
သစ္စာပြုရတာပါ

၉၉

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနှင့် optimism ပြင်ဆင်မှု

ဒီမြင်ကွင်းမျိုးက တစ်သက်မှာ တစ်ခါ မြင်ရခဲ
ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် လူဆိုးလူမိုက်တို့ရဲ့ဥသျှောင်၊ ဩဇာ
အာဏာကြီးထဲ လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက် ထောင်က လွတ်
လာတဲ့ပွဲကို သူ့တပည့်တပန်းလူမိုက်တွေက ခမ်းခမ်းနားနား
ကြိုဆိုကြတာမျိုးဆိုတာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုမှာ တစ်ကြိမ်
တောင် မျက်စိနဲ့ မြင်ရဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီပွဲကို မျက်ဝါးထင်
ထင် တွေ့ရပါပြီ။

အင်းစိန်ထောင်ဘူးဝရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးမှာ ထိုင်ရင်း ထောင်ရှေ့ရောက်နေကြတဲ့ လူမိုက်
အုပ်စုကြီးကို ကျွန်တော် အသာအကဲခတ်နေပါတယ်။

နာမည်ကျော် ရေမြင်းညီနောင်သုံးကောင်ဟာ
တိုက်ပုံအနက်၊ မျက်မှန်အနက်တွေ ဆင်တူတပ်ပြီး မျက်နှာ

ထားမာမာနဲ့ ရုပ်နေကြပါတယ်။ သူတို့နဲ့ဘေးမှာတော့ ထီးတော်မိုးတပည့်တွေ၊ ကိုယ်ရံတော်တပည့်တွေ ရုပ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဟောင်ကောင်ရုပ်ရှင်ကားထဲက မာဖီးယားဂိုဏ်းတွေကိုတောင် သတိရသွားပါတယ်။

မကြာခင် ထောင်ဘူးဝတ်ခါး ပွင့်လာပါတယ်။

နာမည်ကျော်လူမိုက်ခေါင်းဆောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ ထွက်လာပါပြီ။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလုံးစွပ် အဖြူရောင်၊ ပလေကတ်ပုဆိုးအကွက်ကြိုကို ဝတ်ထားတဲ့ မိုက်ဂုဏ်အပြည့်နဲ့ လူမိုက်ကြီး ထွက်လာပါပြီ။

ရေမြင်းသုံးကောင်ဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ရေမြင်းကြီးဟာ သူ့ကို ထီးမိုးပေးထားတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ဆီက ထီးကိုယူပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဆီ အပြေးအလွှား ထီးမိုးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ တန်းစီရပ်နေတဲ့ သူ့တပည့်လူမိုက်တွေရှေ့ကနေ စစ်ရေးပြကွင်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပါတယ်။

သူနယ်နဲ့သူ မိုက်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ လူမိုက်ပဂေးကြီးတွေဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေရဲ့ရှေ့မှာ ခေါင်းကလေးတွေ ငုံ့၊ မျက်လွှာလေးတွေ ချထားကြပါတယ်။ တစ်နေရာရောက်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ညာဘက်လက်ကို ဖြန့်လိုက်ပါတယ်။ ရေမြင်းလေးက အသင့်ပါလာတဲ့ ရေခဲချောင်းကိုထုတ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ တရိုတသေကမ်းပေးလိုက်တာကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရေခဲချောင်းကို ကိုင်ပြီး ရေမြင်းလတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ရေမြင်းလတ်က ရေခဲချောင်းကို စွပ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ကို ခွာပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲ မာဖီးယားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ထောင်ကလွတ်ရင် သူ့တပည့်တွေက ဆေးပြင်းလိပ်အသင့်ပေးပြီး မီးခြစ်ပေးကြတာကို ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးပါတယ်။

အခု မြန်မာပြည်က လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးကျ ရေခဲချောင်းပေးပြီး ပလတ်စတစ် ချွတ်ပေးတယ်ဆိုတော့ တကယ့်ကို မမြင်ဖူးသေးတဲ့

အခင်းအကျင်းသစ်ပါပဲ။

ဒီလို ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ မြန်မာ့လူမိုက်ကြီးနဲ့ သူ့တပည့်တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ကျွန်တော် တအံ့တဩကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားပုံရတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သူ့ကို ရေခဲချောင်းလာပေးတဲ့ ရေမြင်းလေးကို ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ အကြည့်စူးစူးနဲ့ ကြည့်လိုက် ပါတော့တယ်။

မေးကြောကြီးတွေ ထောင်တဲ့အထိ အံကို ကြိတ်ထားတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးမျက်နှာကို ရေမြင်းလေးက မဝံ့မရဲ ကြည့်နေပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့ ရေမြင်းလေးရဲ့လက်ခုံပေါ်ကို သူ့လက်ထဲ က ရေခဲချောင်းနဲ့ အားကုန်ထိုးစိုက်ပြီး ချေဖွလိုက်ပါတော့တယ်။

ရေမြင်းလေးခမျာ အေးလွန်းလို့ တွန့်တက်လာပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးရှေ့ အသံတစ်ချက် မထွက်ရဲရှာပါဘူး။ ပြီးတော့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လေသံမာမာနဲ့ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ငါ စားချင်တာ စတော်ဘယ်ရီချောင်းကွ။ မင်းတို့ဝယ်လာတာ ချောကလက်ချောင်းကြီး။ ထို့...ငါ အထဲမှာ ရောက်နေတာကြာပြီဆိုပြီး မခန့်လေးစား လုပ်ကြတယ်ပေါ့... အဟင်း...ဟင်း”

ရေမြင်းကြီး၊ ရေမြင်းလတ်နဲ့ ရေမြင်းလေးတို့ဟာ ခါးကို အညွတ် ဆုံးဖြစ်အောင် ကိုင်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို တောင်းပန်နေကြပါ တယ်။

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ဝင်ပါဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။

လက်ညှိုးနဲ့လက်မကို အသာဝိုင်းပြီး “ရွီး” ခနဲ တစ်ချက်မှုတ် လိုက်တဲ့အခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှာ ခါးကုန်းနေကြတဲ့ ရေမြင်းသုံးကောင်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်း ကျင်အနံ့လိုက်ရှာတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိပါတော့တယ်။

“ဟာ...ဘောနက်ကြီး ငမြိ...ဘောနက်ကြီး ငမြိ...၊ ခင်ဗျား ကိုမောင်မြိ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုတင်လှရွှေ။ ကျွန်တော် မောင်မြိပါ။ ဒီနေ့

ဒီရက်မှာ ကိုတင်လှရွှေ လွတ်လာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာကြိုနေတာ ပါ”

“အေးဗျာ...ခုန ဒီကောင်တွေ အသုံးမကျလို့ ကျုပ် ဒေါသထွက် နေတာ။ အခု ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လာကြိုတယ်ဆိုတာ သိရတော့ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါပြီ။ လာဗျာ... ဒီနေ့ ကျုပ် ထောင်က လွတ်တဲ့အထိမ်း အမှတ်နဲ့ ကျုပ်တပည့်တွေက ပွဲခံဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားပါ လိုက်ခဲ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ ကျွန်တော့်ကို တရင်းတနှီး ပခုံးဖက်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့အခါ သူတပည့်လူမိုက်ပေါင်းများစွာဆီက အားကျလေးစားတဲ့ အကြည့်တွေက ကျွန်တော့်ပေါ် ကျရောက်လာပါတော့တယ်။ အစောပိုင်းက လည်း ကျွန်တော် လက်ခေါက်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်ရုံနဲ့ သူတို့ဖိမ့်ဖိမ့်တုန် အောင် ကြောက်ရတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဝရန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်သွား ခဲ့သည်ကိုး။ ရေမြင်းညီနောင် သုံးကောင်မျက်လုံးထဲမှာလည်း ကျွန်တော့် ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အမူအရာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင်...ခုနက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သူတို့ရေမြင်းညီနောင်သုံးကောင်ကို ရေခဲချောင်းနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက် ထိုးနေလိမ့်ဦးမလဲဆိုတာ မတွေးရဲ စရာပါ။

“ဆရာကြီးကို ကြိုမယ့်ယာဉ်တန်းက ဒီဘူးဝထိ ဝင်မရလို့ လမ်းမ ထိပ်မှာ ရပ်စောင့်နေပါတယ် ခင်ဗျ”

ရေမြင်းကြီးက အစီရင်ခံပါတယ်။

မြန်မာပြည်မှာ ယာဉ်တန်းနဲ့တောင် ကြိုရတဲ့ လူမိုက်ခေါင်းဆောင် ဆိုတာ အခုမှ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာပါ။ ဟော့...ယာဉ်တန်းဆီ ရောက် ပါပြီ။

စမှတ်ကျိုး၊ ဝှေလိမ်၊ တာယာပိန်အမျိုးအစား ဆိုက်ကားတွေ ယာဉ်တန်းကြီးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကို စီးတော်ယာဉ်အဖြစ် အသင့်စောင့်ကြိုနေပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ရေမြင်းညီအစ်ကိုတွေဟာ ဆိုက်ကား တွေ ထောင်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အနောက်လေး ပြောတာကို ပြန်သတိရမိသွား

တာပါ။ ရှေ့မှာ အက်စ်စကော့ ဆိုက်ကားသုံးစီး၊ နောက်မှ လုံခြုံရေး ဆိုက်ကားသုံးစီးနဲ့ အလယ်ဆိုက်ကားရဲ့ရှေ့ခန်းမှာတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ ထိုင်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျောချင်းကပ်မှာတော့ ကျွန်တော် ထိုင်ရပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် ရေမြင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဆိုက်ကား နင်းပြီး ရေမြင်းလတ်က အနောက်ကယ်ရီယာခုံကနေ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ လုံခြုံရေးဆိုက်ကားတန်းရဲ့ရှေ့ဆုံးမှာတော့ ရေမြင်းလေးက နေရာယူပြီး နင်းလာကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး အစောင့်အကြပ်လုံခြုံရေးတွေနဲ့ ဇိမ်ကျကျ ဆိုက်ကားစီးဖူးတာဟာ ဒါ ပထမဆုံးပါပဲ။ ယာဉ်တန်းဟာ အင်းစိန်ဈေး ရှေ့လမ်းကြားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ လူမိုက်တွေ အောင်ပွဲခံကြမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ခြံအကျယ်ကြီးတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အရက်တွေ သောက်ကြမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထဲ ထိုင်ကြမှာလားလို့ ကျွန်တော် ထင်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မှားသွားပါပြီ။

ထောင်ကလွတ်လာတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် ကျောက်ပန်းတောင်းချိုစိမ့်ထဲ အိကြာကွေးကြီးကို နှစ်နှစ်ပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ စိမ်ပြေနေပြေ တို့စားရင်း အောင်ပွဲခံနေပါတယ်။

“ကိုမောင်မြိ ကျုပ်ကို ပြောစရာ ရှိလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ညာဘက်လက်ကို ပြန်လိုက်ပါတယ်။ ရေမြင်းလေးက အသင့်ပါလာတဲ့ ရေခဲချောင်းကို ထုတ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ တရိုတသေကမ်းပေးလိုက်တာကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။

“ရှိတယ် ကိုတင်လှရွှေ”

“ဒါဆို ပြောပါ။ ညီအစ်ကိုတွေလို သဘောထားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“ဒီလို ကိုတင်လှရွှေ၊ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်တော့ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြန်ရတယ်။ ဒီနယ်မြေထဲမှာ စီးပွား ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ခွင့်တွေရှိရင် ကျွန်တော်တို့က ဝိတ်နဲ့ဖိပြီး ကူညီပေးလို့ရတယ်။ အဲ့ဒါ ခင်ဗျားခွင့်ထဲမှာ ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းကြမလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ အီကြာကွေးကို လက်ဖက်ရည်ထဲ အားစိုက်နှစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံး လှန်ကြည့်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားကို အနောက်လေး လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား ကိုမောင်မြ”

ကျွန်တော် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တင်လှရွှေ မရိပ်မိအောင်လို့ စိတ်ကို အချိန်မီ ပြန်ထိန်းလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် ကိုတင်လှရွှေ”

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ကိုတင်လှရွှေက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲထားပါတယ်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို စမ်းကြည့်တာပါ ကိုမောင်မြ။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်လုပ်မှာလား”

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်နဲ့ မပြီးဘူး ကိုမောင်မြ။ ကျုပ်အနောက်မှာ ဖား ရှိသေးတယ်”

“ဖား ဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“ကျုပ်ကို ငွေထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့ သူဌေးကို လူမိုက်စကားနဲ့ ခေါ်တာပါ”

“ဪ...အဲ့ဒီလိုလား”

“မကြာခင်...ကိုမောင်မြကို ကျုပ်တို့သူဌေးနဲ့ တွေ့ပေးမှာပါ။ သူ့လည်း ကိုမောင်မြနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ချင်မှာပါ။ ကဲ...ဒီတော့ ခင်ဗျားကို

ကျုပ်တို့ရဲ့ညီအစ်ကိုတွေထဲက တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ။ ကျုပ်တို့ဟာ လူမိုက်တွေဆိုပေမယ့် အချင်းချင်းထားကြတဲ့ ကတိသစ္စာတွေ ရှိကြတယ်ဗျ။ ကိုမောင်မြိန်ကျုပ်တို့ကြား သစ္စာထားတဲ့အနေနဲ့ ကတိသစ္စာ ပြုကြတာပေါ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ သူ့ရှေ့ပန်းကန်ထဲက နောက်ထပ် အီကြာကွေး နှစ်ချောင်းပူးကို ယူပြီး တစ်ချောင်းစီ ဆွဲခွာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ တို့လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို စားပွဲအလယ်ကောင် ချလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်ုပ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတင်လှရွှေသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရဲရဲသတ်၊ ရဲရဲမိုက်၊ ရဲရဲဆိုးပါမည်ဟု ယခု လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့်အီကြာကွေးကို တိုင်တည်ကာ ကတိသစ္စာပြုပါသည်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သစ္စာတိုင်တည်ပြီး အီကြာကွေးကို လက်ဖက်ရည်ထဲ ထိုးနှစ်ပြီး တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ တို့ပြီးသား အီကြာကွေးကြီးကို ကျွန်တော့်ဘက် ထိုးပေးပါတယ်။

“ရှေ့...ကိုမောင်မြိလည်း ကျုပ် ခုန ရွတ်တဲ့သစ္စာကို လိုက်ရွတ်ပြီး ကျုပ် အီကြာကွေးကို စားပါ။ ဒါ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ အီကြာကွေးသစ္စာပဲ” နှိပ်ဟ။

သစ္စာဆိုရတဲ့အထဲ ဒီသစ္စာက အသက်သာဆုံးပဲ။

သူများတွေ သွေးဖောက်သောက်ပြီး သစ္စာပြုရတာနဲ့ ကျမ်းကျိမ်ပြီး သစ္စာပြုရတာနဲ့ သစ္စာရည်သောက်ပြီး သစ္စာပြုရတာနဲ့။ ဒီမှာကျ လက်ဖက်ရည်ထဲ အီကြာကွေး နှစ်စားပြီး သစ္စာပြုရတာပါ။

“ကျွန်ုပ် ဘောနက်ကြီးငြိသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရဲရဲသတ်၊ ရဲရဲမိုက်၊ ရဲရဲဆိုးပါမည်ဟု ယခု လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် အီကြာကွေးကို တိုင်တည်ကာ ကတိသစ္စာပြုပါသည်”

ကျွန်တော်လည်း သစ္စာဆိုပြီးတာနဲ့ တင်လှရွှေ စားပြီးသား အီကြာ

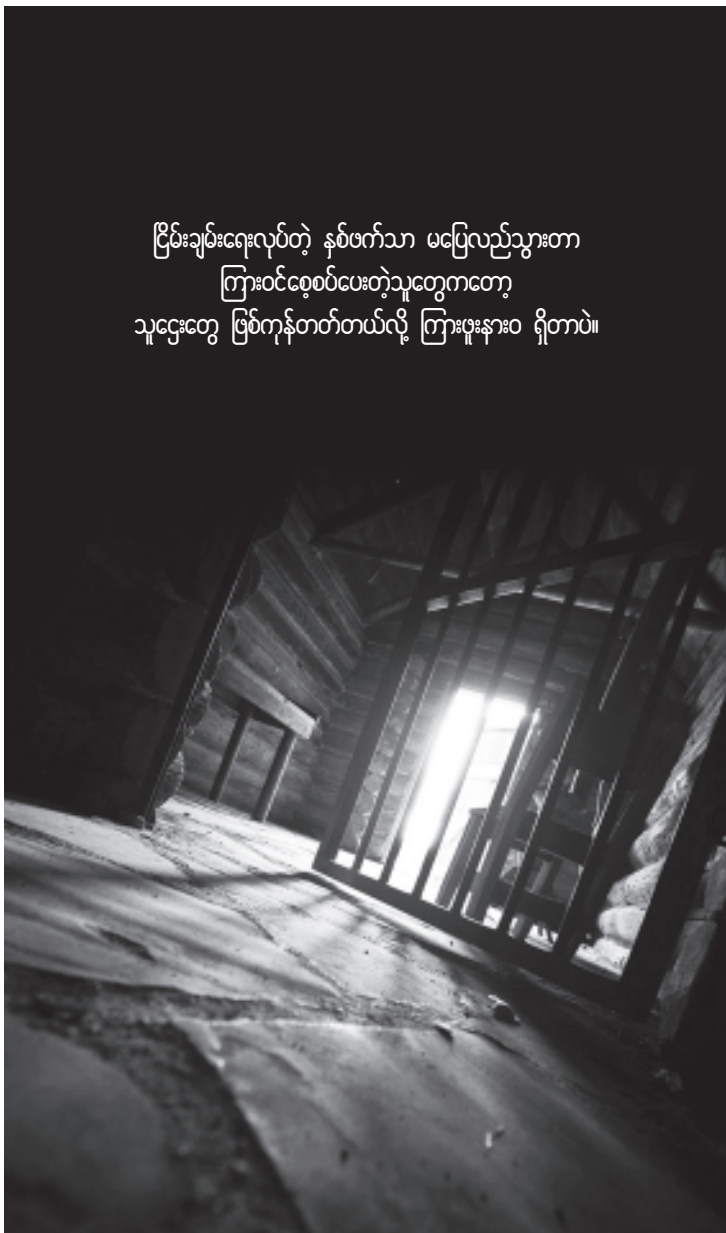
ကွေးကြီးကို လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ နှစ်ပြီး တစ်ကိုက် ကိုက်စားလိုက်ပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စားပြီးကျန်တဲ့ အိကြာကွေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ရေမြင်းသုံးကောင်ရော၊ ကျန်တဲ့အဖွဲ့သားတွေဆီ လက်ဆင့်ကမ်းတို့စားပြီး သစ္စာဆိုကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတင်လှရွှေရဲ့ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မာဖီးယားသစ္စာပြုပွဲကြီးဟာ ငွေငါးရာလောက်နဲ့ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်တဲ့ နှစ်ဖက်သာ မပြေလည်သွားတာ
ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးတဲ့သူတွေကတော့
သူငွေတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးနားဝ ရှိတာပဲ။

၉၉

ခင်ဗျားတို့နှစ်ဖွဲ့ တကယ်တိုက်ကြပြီဆို
ရန်ကုန်ဟာ
သွေးချောင်း စီးကုန်လိမ့်မယ်
ကိုတင်လှရွှေ

၂၂

ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် why not, f

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ကျူလီပေါင်ရှိတဲ့ နယ်စပ်ကို ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ။ အဲ့ဒီ အချိန်မှာပဲ စကောဘာကြင်ဖောင်က ကျွန်တော့်ကို ဆက် သွယ်လာပါတယ်။

တင်လှရွှေနဲ့ လိုက်မသွားခင် အနောက်လေးက ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ပြောမှာမို့ဆိုပြီး လာခေါ် တာပါ။ အနောက်လေးဟာ သူ့ရဲ့ ဇိမ်ခံစံနန်းတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တဲ့ သံဈေးအောက်၊ ကားပါကင်က လုံခြုံရေး တဲကလေးမှာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့ပါတယ်။

“ကိုမောင်မြီဟာ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတာ ထက် ပိုတော်နေတယ်ဗျာ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အချိန်တိုနဲ့ တည်ဆောက်နိုင်တာပဲ”

“လိုရင်းကို ပြောပါ ကိုအနောက်လေး”

“ဒီလိုဗျ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှ

ရွှေနဲ့ နယ်စပ်ကို လိုက်သွားတဲ့အခါမှာ လုပ်ပေးရမှာက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးဖို့အတွက် သူ့ကို စည်းရုံးပေးရမယ်”

“ဟင်...”

အနောက်လေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက်ကြောင်သွား ပါတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ လူမိုက်တွေ ကြားမှာ ကြားရခဲ့တဲ့ စကားတစ် ခွန်းပါပဲ။ အခုတော့ လူမိုက်ကြီး အနောက်လေးဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စ ပြောလာပါပြီ။

“ဒါများဗျာ အခု ရန်ကုန်မှာ ခင်ဗျားတို့ရော၊ တင်လှရွှေတို့အုပ်စုပါ ရှိနေတာပဲ။ တစ်ခါတည်း ညှိနှိုင်းလိုက်ကြပေါ့။ နယ်စပ်အထိ ကျုပ် လိုက် သွားစရာတောင် မလိုဘူး”

အနောက်လေးဟာ သူ့လက်ထဲက ရှူလက်စ ခုနစ်ရာငါးဆယ် တန်ကော်ဘူးကို ချပြီး ပြုံးပါတယ်။

“ကိုမောင်မြီ တွေးတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်လို နယ်မြေမှာ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ချင်း ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ တချို့ငယ်သားတွေကြားရင် မလိုလားမှာ စိုးရတယ်ဗျာ။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ရန်ပွဲတွေ မှာလည်း ထိကြခိုက်ကြတာ ငယ်သားတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူတို့ မှာ အငြိုးအတေးလေးတွေရှိကြတော့ တစ်ခုခုလွဲချော်သွားရင် ငြိမ်းချမ်းရေး ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်သွားနိုင်တယ်။ အခု တင်လှရွှေတို့ နယ်စပ်ကို သွားချိန် လိုက်ဆွေးနွေးလိုက်ရင် ဒီပြဿနာလည်း မပူရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့နောက်ကွယ်က ကျူလီပေါင်နဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက်တွေ့ ခွင့်ရပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးရရင် ဘယ်လိုနယ်မြေခွဲဝေပြီး လုပ်စားကြမလဲဆိုတာ တစ်ခါတည်း ညှိနှိုင်းလို့ရတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ အိုကေလေ... ငြိမ်းချမ်းရေး ဖြစ်စဉ်ကြီး အောင်မြင်ဖို့ ကျွန်တော် ကူပေးရမှာပေါ့”

“တကယ်လို့ ကိုမောင်မြီဘက်က တင်လှရွှေကို စည်းရုံးလို့ အဆင်ပြေပြီဆို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းထလိုက်လာ

ခဲ့မယ်”

တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်တော် ပျော်သွားတာပါ။ ဟိုလူမိုက်တွေကို လုပ်ကြံခိုင်းတာတို့ ဘာတို့ဆို သူတို့ မသေခင် ကျွန်တော် သေသွားဖို့က များပါတယ်။ အခုလိုကျတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးသံတမန်ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်တဲ့ နှစ်ဖက်သာ မပြေလည်သွားတာ ကြားဝင် စေ့စပ်ပေးတဲ့သူတွေကတော့ သူဌေးတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးနားဝ ရှိတာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအလုပ်က ပန်းဆိုးတန်းက ဟာမတွေကို နှိပ်ပေး တာထက်တော့ အပုံကြီး ဂုဏ်ရှိတယ်လေ။

အနောက်လေးနဲ့တွေ့ပြီး မကြာခင်ရက်မှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ၊ ရေမြင်းညီနောင်သုံးကောင်တို့နဲ့အတူ နယ်စပ်ကို ပါလာခဲ့ပါတယ်။

တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်က ဒီမြို့မှာ ရန်ကုန်မြို့က လူမိုက်ကြီးတွေ ကို နောက်ကွယ်က ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ တရုတ်သူဌေး ကျူလီပေါင် အခြေစိုက် ပါတယ်။ ငါးမြေ့ထိုး ခေါ် တည်ကြည်ခန့်ညားကလည်း အလုံနွားကြီးကို သတ်ပြီးတဲ့နောက် ကျူလီပေါင်ဆီမှာ လာနေပြီး သူ့ရဲ့ညာလက်ရုံး လုပ်နေပါ တယ်။

နယ်စပ်မြို့လေးတစ်မြို့ကနေ ရန်ကုန်လူမိုက်လောကလို ကြောက် စရာကောင်းပြီး ရှုတ်ထွေးပွေလီတဲ့နေရာအထိ ကွန်ရက်ဖြန့်ကျက်နိုင်တယ် ဆိုတော့ ကျူလီပေါင်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ လျော့တွက်လို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ကျူလီပေါင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ညစာ စားပွဲ ကျင်းပပေးပါတယ်။ ကျူလီပေါင်ရဲ့ခမ်းနားလှတဲ့ အိမ်ကြီးဟာ တရုတ် ရိုးရာအငွေ့အသက်တွေနဲ့ လွှမ်းမိုးပြီး ထည်ဝါလှပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့လာမယ်ဆိုလို့ ပြည်မကြီးက အစားအသောက်တွေ တကူးတကလှမ်းမှာထားရတာ။ တရုတ်ဆေးစိမ်ယမကာတွေလည်း စီမံ ထားတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြပါ။ ပြီးမှ အလုပ်ကိစ္စတွေပြောကြ တာပေါ့။ ကဲ...အစားအသောက်တွေ ယူလာကြဟေ့...”

ကြောအိုးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ တရုတ်အရက်တွေ လာချပါတယ်။ ခွက်သေးသေးလေးတွေရောပေါ့။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကို လာချတာက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေပါ။

ရေမြင်းသုံးကောင်ကတော့ ထန်းမြစ်ဖုတ်တွေကို မျက်လုံးတွေ ပြူးပြီး ကြည့်နေကြပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေကတော့ အီလည် လည်မျက်နှာပေးကြီးနဲ့ပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ အခြေအနေကို မခံစားနိုင်တော့ပုံပေါက်လာပါတယ်။

“မစ္စတာ ကျူလီပေါင် ခင်ဗျားပြောတော့ အစားအသောက်တွေ က ပြည်မက မှာထားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ တင်လှရွှေ။ ပြည်မဆိုတာ မြန်မာပြည်မကို ပြောတာပါ။ တရုတ်ပြည်မက လှမ်းမှာရင် ကြာတယ်လေ။ ပြီးတော့ မင်းတို့က မြန်မာတွေဆိုတော့ မြန်မာ့ရိုးရာအစားအသောက်တွေနဲ့ ဧည့်ခံ ချင်လို့ ကျုပ်က စေတနာဗရပွနဲ့ မန္တလေးဘက်ကနေတောင် လှမ်းမှာထား ရတာ။ ကဲ...စားကြသောက်ကြဗျ။ သကြားအုန်းသီးမုန့်ဖက်ထုပ်တွေရော သာကူမုန့်ဖက်ထုပ်တွေရော”

အရက်နဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်။

တရုတ်ဂိုဏ်းစတား မာစတာကြီးရဲ့ထူးခြားလှတဲ့ တွဲစပ်မှု။

ညစာစားနေရင်းနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောကြပါတယ်။

တကယ်တမ်းစကားပြောကြတဲ့အခါ ရန်ကုန်မှာ လောင်းကစားဝိုင်း တွေ ထပ်ချဲ့ဖို့ အဆင်ပြေပေမယ့် အနောက်လေးတို့၊ မူးမူးကြီးမြင့်အောင်တို့ ဂရုကို ဖြိုဖို့ရာက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် တကယ့်အခက်အခဲကြီးဖြစ်နေ ပါတယ်။

ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဒီကိစ္စဟာ ခေါင်းခဲစရာဖြစ်နေတာဟာ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက် လမ်းစပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်ပါတယ်။

ကျူလီပေါင်အိမ်က ပြန်ပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တည်းခိုရာနေရာ ဖြစ်တဲ့ ဘုံကျောင်းနောက်က အဖီလေးဆီ ပြန်ကြပါတယ်။

ငါးမြွေထိုးကလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူပါလာပါတယ်။ အရက်

မဝသေးလို့ဆိုပြီး အရက်တွေ ထပ်ဝယ်လာ၊ ဝက်အခေါက်ကင်ဆိုင်က ဝက်ရိုးအကျန်တွေတောင်းဝယ်ပြီး သောက်ရင်းစားရင်း အနောက်လေးတို့ ပြဿနာကို သူတို့ ထပ်ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘဝမှာ မုန့်ဖက်ထုပ်နဲ့ အရက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်မြည်းပြီး ဗိုက်ကြီး ကယ်နေပါပြီ။

အနောက်လေး၊ မူးမူးကြီးမြင့်အောင်၊ ဇကလေးမောင်စိုး၊ ကြက်စိုး ကြည်၊ မကားကြီးဆိုတဲ့ ရန်ကုန်တစ် ပိုင်စား လူမိုက်ကြီးတွေဟာ အခုတော့ အမျိုးတွေဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ မူးမူးကြီး မြင့်အောင်၊ ဇကလေး မောင်စိုးနဲ့ မကားကြီးတို့က မောင်နှမတွေပါ။

နာမည်ကျော် ဂျင်နေဝင်း ထက်တောင် ပိုဆရာကျတဲ့ ကြက်စိုး ကြည်ကို မူးမူးကြီးမြင့်အောင်က ခိုး ပြေးသွားတဲ့အခါ သူတို့မောင်နှမတွေ နဲ့ကြက်စိုးကြည်တို့ဟာ သမီးယောက် မပြောရမလား၊ သမီးယောက်ဖ ပြော ရမလား ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အမျိုးတော်သွားပါတယ်။

အခုကျ အနောက်လေးဟာ မကားကြီးနဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့ မယ်ဆိုတော့ အနောက်လေးနဲ့ ကြက် စိုးကြည်ကလည်း မယားညီအစ်ကိုပြောရမလား၊ လင်မောင်နှမပြောရမလား ဘာမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အမျိုးတော့ ပတ်တော်သွားပါပြီ။

ဒီအုပ်စုကို ယှဉ်ဖို့ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေအတွက်တော့ ခေါင်းခဲစရာပါ။

သူ့လက်ရုံး ငါးမြွေထိုးကိုလည်း တရုတ်ကျူလီပေါင်က အနားခေါ်

ဆရာ တင်လှရွှေ၊
ခင်ဗျား ခိုင်းလို့
အလုံနွားကြီးကို ကျုပ်
သတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။
အခုကျ ခင်ဗျားက
ဒီလူစုကားနားယောင်ပြီး
ဒီကောင်တွေနဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့
လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့
ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့အတူ
မရပ်တည်နိုင်တော့ဘူး။

ပြီး ဆွဲစားထားပါတယ်။ ရေမြင်းသုံးကောင်နဲ့ သူ့ဆိုက်ကားဂိတ်အင်အားက လည်း တကယ်တမ်း တိုက်ဟေ့ ခိုက်ဟေ့ဆို အနောက်လေးတပည့် စကောဘာကြင်ဖောင်လောက်ကိုတောင် ရှိန်နေကြမယ့် အဆင့်ပါ။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုမောင်မြ၊ အကြံပေးပါဦး”

နောက်ဆုံးတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ကျွန်တော့်ကို လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးပါပြီ။ ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့ကိစ္စ ဒီအချိန်လောက် ပြောလို့ ကောင်းတာ ရှိပါဦးမလား။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ဖွဲ့ တကယ်တိုက်ကြပြီဆို ရန်ကုန်ဟာ သွေးချောင်း စီးကုန်လိမ့်မယ် ကိုတင်လှရွှေ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို အကြံပေးချင်တာက အနိုင်အရှုံးမပေါ်တဲ့ပွဲမှာ ပူးတွဲသရေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူလိုက်ရင် နှစ်ဖက် အကျိုးစီးပွားအတွက် အိုကေလိမ့်မယ် ဆိုတာပါပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တွေဝေသွားပါတယ်။ ငါးမြွေထိုးက ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုမောင်မြ။ ကျန်တဲ့လူနဲ့ သူတို့ငြိမ်းချမ်းရေး ယူချင် ယူလိမ့်မယ်။ ကျုပ်နဲ့တော့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က သူတို့ လူ အလုံနွားကြီးကို သားရေပင် ကျွေးသတ်ခဲ့တာ ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး ငါးမြွေထိုး၊ သူတို့ဘက်က အလုံနွားကြီးကိစ္စ သင်ပုန်းချေပေးဖို့ကို ငါ့တာဝန်ထား။ အဓိက မင်းတို့တွေ အနောက်လေးနဲ့ စကားပြောသင့်ပြီ”

“ဆရာ တင်လှရွှေ၊ ခင်ဗျား ခိုင်းလို့ အလုံနွားကြီးကို ကျုပ် သတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အခုကျ ခင်ဗျားက ဒီလူစကားနားယောင်ပြီး ဒီကောင် တွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့ လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့အတူ မရပ်တည်နိုင်တော့ဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ရေသန့်ဘူးဖင်ပြတ်ခွက်ထဲက အရက်ကို မော့လိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ ငါးမြွေထိုး၊ ကိုမောင်မြပြောတဲ့ကိစ္စကို ငါ လက်ခံတယ်။ ငါလည်း အသက်ကြီးပြီ။ တိုက်ရခိုက်ရတာတွေ သိပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။

ပေါင်းစားတာ ပိုနူးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ မင်းက အခုလည်း ကျူလီပေါင် လူဖြစ်နေပြီပဲ။ ငါနဲ့ မရပ်တည်လည်း ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကျုပ် ပြန်တော့မယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ။”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားတဲ့ တပည့်ကျော် ငါးမြွေထိုးကို ပြုံးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ပါတယ်။

“ကဲ...ရေမြင်းသုံးကောင်ရော ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသဘောပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကိုမောင်မြ ပြောသလို ကျုပ်တို့ဘက်က ငြိမ်းချမ်းရေးလက်ခံပါပြီတဲ့ ဒီကောင်တွေဘက်ကရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

“မပူပါနဲ့ ကိုတင်လှရွှေ၊ ကိုတင်လှရွှေတို့ဘက်ကသာ မီးစိမ်းပြ လိုက်ပါ။ သူတို့နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အားကိုးပါတယ် ကိုမောင်မြ”

“ဒါနဲ့ ငါးမြွေထိုးကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုတင်လှရွှေ၊ သူ ဟိုတရုတ် ကျူလီပေါင်ဆီသွားပြီး သွေးထိုးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ကိုမောင်မြ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တိုက်ပွဲဆိုတာ ရှိရစမြဲပါပဲ။ ကျုပ်ကိစ္စ ထားလိုက်ပါ”

၉၉

အမြဲတမ်းချည်း တိုက်နေကြတော့လည်း
လူပြောစရာဖြစ်မယ်ဗျ
ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့ ကြိုးစားပါတယ်
ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က တင်းမာလိုပါ တောင်းဆိုလိုပါဆိုပြီး
လူတွေ ထင်အောင်လည်း လုပ်ဖို့လိုတယ်

၉၉

လူမှိုက်တို့၏ ဝဏ္ဏသာမဏိ

အနောက်လေး၊ မူးမူးကြီးမြင့်အောင်၊ ကြက်စိုး
ကြည်၊ မကားကြီး။ ရန်ကုန်လူမှိုက်လောက ငြိမ်ဝပ်ပိပြား
ရေးအတွက် ဇကလေးမောင်စိုးကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့
လေးယောက် နယ်စပ်ကို တက်လာပါပြီ။

ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့
တည်းခိုနေတဲ့ တရုတ်ဘုံကျောင်းကြီးကို ရွေးလိုက်ပါတယ်။
ထူးခြားတာက ကျူလီပေါင်ဆီက ဘာဆက်သွယ်မှုမှ
မလာတာပါပဲ။ ဒီလူမှိုက်အဖွဲ့တွေ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေး
တော့မယ်ဆိုတာ ငါးမြေ့ထိုးဆီကတစ်ဆင့် ကျူလီပေါင်
မသိဘဲ မနေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ဘာသံမှမကြားဘဲ
တိတ်ဆိတ်နေတာကတော့ သိပ်ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဆဝါးမိပါတယ်။

အဲ့ဒီနေ့က ဘုံကျောင်းကြီးဟာ တိတ်ဆိတ်နေပါ
တယ်။

ဘုံကျောင်းကြီးထဲက စားပွဲရှည်ကြီးကို ဝန်းရံပြီး လူတစ်စု ထိုင်နေကြပါတယ်။

ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေ၊ ရေမြင်းညီနောင် သုံးကောင်၊ တင်လှရွှေရဲ့ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ရန်ကုန်ကနေ အရေးပေါ်လှမ်း ခေါ်ထားတဲ့ ချိုင်းထောက်မောင်လှိုင်(ခေါ်)ဇော်ထွန်း၊ စမ်းချောင်း ဇိုးသော်တာ တို့ ထိုင်နေပါတယ်။ ချိုင်းထောက်မောင်လှိုင်(ခေါ်)ဇော်ထွန်းဟာ လှိုင်မြို့နယ် တစ်ပိုင်စားလူမိုက်ပါ။ အသားဖြူဖြူ၊ မေးရိုးကားကားကြီးနဲ့ ချိုင်းထောက် ကြီးထောက်ထားတဲ့ သူပုံစံကို လူတိုင်း ကြောက်ရပါတယ်။ သူ့ကို ရဲစခန်း တိုင်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ထွန်းထွန်းကြည်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးကို ဗဟန်းတရားရုံးက အထွက်မှာ ရဲတွေလက်ထဲက ရုန်းကန်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် နှပ်ချေးနဲ့ သွားသုတ်ခဲ့လို့ နာမည်ကျော်ခဲ့သူပါ။

စမ်းချောင်းဇိုးသော်တာဆိုတာကတော့ စစ်ပြန်တစ်ဦးပါ။ အရပ် မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို မြင်ရုံနဲ့ သွေးအေးရက်စက်တဲ့ လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက်မှန်း သိလွယ်တဲ့ ဥပမိပိုင်ရှင်ပါ။ စမ်းချောင်း ပဒုမ္မာ လမ်းက ဘီယာဆိုင်တွေ၊ ဘားတွေအားလုံးရဲ့ အထက်စီးမှာ သူ ရှိပါတယ်။ သူတင်မဟုတ် သူမိသားစုကပါ အဲ့ဒီနေရာတွေရဲ့အထက်စီးမှာပါ။ သူ့နေတဲ့ တိုက်ခန်းဝရန်တာရှေ့ကိုထွက်ပြီး သူ လက်ပိုက်မတ်တတ်ရပ်နေပြီဆို စမ်းချောင်းတစ်ဝိုက် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ဘယ်သူမှ မော်မကြည့်ရဲ ပါဘူး။

သူ့တိုက်ခန်းက ရှစ်လွှာဆိုတော့ ဇက်ညောင်းလို့ပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေဟာ ဒီလိုသွေးအေးရက်စက်တဲ့ လက်ရွေး စင်လူမိုက်တွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲကို အားဖြည့်ထားသလို အနောက် လေးတို့အုပ်စုမှာလည်း ကိုယ်ရံတော်လူမိုက်နှစ်ယောက် ပါလာပါတယ်။

ဇိုးစံဝင်းနဲ့ ဇိုးဇင်ကြီးတို့ပါ။

ဇိုးစံဝင်းကတော့ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်တုန်းက အနောက် လေးကား အဆွဲခံရတော့ မော်တော်ပီကေတွေကို အရက်ဆိုင်ထဲခေါ်ပြီး ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာမို့ သူ့ဇကို သိပြီးသားဖြစ်ကြမှာပါ။

ဇိုးဇင်ကြီးကတော့ တရုတ်ဖိုက်တင်မင်းသား ဟုတ်ကျင်းပေါင်လို ဗလမျိုးနဲ့ နှုတ်ခမ်းကြီး အမြဲထော်နေတဲ့သူပါ။ မြောက်ဥက္ကလာ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးဝင်း တစ်ပိုင်စားပါ။ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးဝင်းကို မှီပြီးလုပ်စားနေတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားမှန်သမျှဟာ သူ့ဟာနဲ့သူ ဇေရှိကြတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီလူတွေအားလုံးဟာ ဆိုင်ကယ်စီးဘယ်လောက် ကြမ်းကြမ်း၊ ဘယ်လောက်ရမ်းရမ်း ဇိုးဇင်ကြီးဆီလာရင်တော့ ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းလာကြရပါတယ်။

ဇိုးဇင်ကြီးရှေ့ရောက်တာနဲ့ ငွေငါးရာ အရင်ထုတ်ပေးရပါတယ်။ ငါးရာပေးပြီး ပြန်လို့ မရသေးပါဘူး။ ဇိုးဇင်ကြီးက ဝက်အူလှည့်နဲ့ ဆိုင်ကယ်တာရာကို ထိုးကလော်၊ ကျွတ်ကို ထုတ်ပြီး လက်ရဲဇော်ရဲနဲ့ ရေထဲ နစ်ပြီး အမြဲပြလေးတွေကို ကြည့်တတ်ပါတယ်။

ခင်ဗျားတို့
ဘောနက်ကြီးလူမိုက်တွေ
အချင်းချင်း
တိုက်နေခိုက်နေကြတော့
ဟုတ်ပါပြီ၊
တခြားအပြင်လူမိုက်တွေနဲ့ရော
တိုက်ပူးတာရှိလား။

တစ်ပေါက်တည်း မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပေါက်ဆို ငါးရာမရဘဲ တစ်ထောင်ပေးရပါတယ်။ ဒီလိုရာဇဝင်ကြီးတဲ့ လူမိုက်တွေကလည်း အနောက်လေးတို့ဘက်က ဝန်းရံပါလာပါတယ်။

“...ကဲ...အခု ခင်ဗျားတို့ နှစ်ဖွဲ့လည်း ဆုံကြပြီ။ နှစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားနေကြတယ်။ ရန်ကုန်မြေ တစ်မြေတည်းမှာနေပြီး ခင်ဗျားတို့ တိုက်နေခိုက်နေကြတာတွေ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် စကားပြောကြပါ”

ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းကြခုကြပါ

တယ်။

စကေဘာကြင်ဖောင်က မြောက်ဥက္ကလာနဲ့ ထိစပ်နေတဲ့ မရမ်းကုန်းကို တောင်းပါတယ်။ မရမ်းကုန်းဟာ ရေမြင်းညီနောင်ရဲ့ဆိုက်ကားဂိတ်တွေ ရှိနေတာမို့ မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းပါတယ်။

ကြက်စိုးကြည်ရဲ့ ကြက်မတွေ သာကေတထဲ အလုပ်လာလုပ်ရင် ဘော်ဒါကြေးပေးဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တောင်းဆိုတာကို မူးမူးကြီးမြင့်အောင် က ဝင်ပယ်ချလိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဝင်ညှိပေးရပါတယ်။

လိုတိုးပိုလျော့ အဆင်မပြေမှုတွေ ဘေးဖယ်ပြီး လောလောဆယ် အတိုက်အခိုက်တွေ ရပ်စဲဖို့ သဘောတူစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်လိုက်ပါတယ်။

“က...အဆင်ပြေပြီဆိုရင် ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျုပ်တို့ တရုတ်အရက် သောက်ကြရအောင်ဗျာ”

ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲကြီး အောင်မြင်ပါပြီ။

အားလုံး အရက်ခွက်တွေမြောက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး ဆုတောင်းကြပါပြီ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဘုံကျောင်းရဲ့ ပိတ်ထားတဲ့တံခါးကြီးဟာ ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားပါတယ်။

တရုတ်သူဌေး ကျူလီပေါင်။ သူ့ဘေးမှာ ငါးမြေ့ထိုး။ နောက်မှာ တော့ တရုတ်လူမိုက်တွေ အများကြီး ပါလာပါတယ်။

အခြေအနေက မဟန်တော့ပါဘူး။ တိုက်ပွဲက ကြီးမယ့်သဘော ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘုံကျောင်းအနောက်ပေါက်ကို ပြေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါတယ်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲကြီး အောင်မြင်တာကို ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ကျူလီပေါင်ဟာ လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးပြီး လွတ်နေတဲ့ခုံမှာ

ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့တပည့်တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့စားပွဲဝိုင်းကို ဝိုင်းပတ်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နှစ်ဖွဲ့လုံးကို မေးစရာတွေရှိတယ်ဗျ”

“မေးပါ မစ္စတာကျူလီပေါင်၊ မေးပါ”

အနောက်လေးက မခိုးမခန့် အမူအရာနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘောနက်ကြီးလူမိုက်တွေ အချင်းချင်း တိုက်နေခိုက် နေကြတော့ ဟုတ်ပါပြီ ၊

တခြားအပြင် လူမိုက်တွေနဲ့ ရော တိုက်ဖူးတာရှိ လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တင်လှရွှေနှင့် အနောက်လေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အင်း...အဲ...အဲ့ဒါတော့ မရှိ”

“ခင် ဗျားတို့ အူလည် ဂကြောင်အဆင့်နဲ့ တခြားလူမိုက်ကြီး တွေနဲ့ခုတ်ရဲကြလား သတ်ရဲကြလား”

“ဟီး...ဒါကတော့”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကြောက်နေ တဲ့လူတွေက ဘာလို့ ကြောက်နေကြ တာလဲ ခင်ဗျား တို့စဉ်းစားမိလား။

ခင်ဗျားတို့ဟာ တိုက်နေခိုက်နေကြ လို့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်နေကြတာကို ကြည့်ပြီး ဪ...ဒီဘဲတွေက လူမိုက်တွေပဲဆိုပြီး လူတွေက သတ်မှတ်နေ ကြတာ”

“အင်း...အဲ့ဒါ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ဒီအပြင်လူမိုက်တွေနဲ့လည်း မတိုက်ရဲဘူး။ ကိုယ့် ဘောနက်ကြီးထွက်အချင်းချင်းပဲ ပတ်တိုက်ရဲကြတာ။ အခု ခင်ဗျားတို့နှစ်ဖွဲ့

ခင်ဗျားတို့ကို
ကြောက်နေတဲ့လူတွေက
ဘာလို့ကြောက်နေကြတာလဲ
ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားမိလား။
ခင်ဗျားတို့ဟာ
တိုက်နေခိုက်နေကြလို့ဗျ။

က အချင်းချင်းမတိုက်ကြတော့ဘူးဆို ခင်ဗျားတို့လူမိုက်တွေပါဆိုတာကို ဘယ်လိုပြကြမလဲ။ ဘယ်သူ့ကို သွားတိုက်ကြမလဲ”

“အင်းနော်”

“လူမိုက်ဆိုတာ တစ်ခုခုနဲ့ ရန်ဖြစ်နေဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့က ရန်မဖြစ်ကြဘူးဆို လူတွေက ဒီကောင်တွေ လူမိုက်တွေမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး သတ်မှတ်ကြမယ်။ အဲဒီကျ ခင်ဗျားတို့ ပါဝါတွေ ကျလာမယ်။ အကျိုးစီးပွား တွေ ယုတ်လျော့လာမယ်။ ကဲ ဒီလိုဆို ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ ကောင်းသလား...ဖြေကြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်သားနော်...ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါဆို...ကိုယ့်အတွက် မကောင်းတာကြီး မလုပ်ကြနဲ့ဗျ။ ပြန်တိုက်ကြစမ်းပါ။ တိုက်ပြီး စီးပွားရှာကြစမ်းပါ။ ဒါမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ”

တရုတ်ကြီး ကျူလီပေါင်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဘောနက်ကြီးလူမိုက်တွေဟာ လက်ကလေးတွေ ပိုက်လို့။ မျက်နှာလေးတွေ ချိုလို့။

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ ကျူလီပေါင်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တိုက်ကြပါတော့မယ်”

မစ္စတာ ကျူလီပေါင်က လူမိုက်အားလုံးကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး သူ့ရှေ့အသင့်တွေတဲ့အရက်တစ်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အမြဲတမ်းချည်း တိုက်နေကြတော့လည်း လူပြောစရာဖြစ်မယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က တင်းမာလို့ပါ။ တောင်းဆိုလို့ပါဆိုပြီး လူတွေ ထင်အောင်လည်း လုပ်ဖို့လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတော့...ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ကြရမှာလဲ”

“အောက်ကကောင်တွေ တိုက်လို့ဝရင် ခင်ဗျားတို့က တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်တော့ ဒီကိုတက်လာပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးကြဗျာ။ ကိုမောင်မြိဆိုတဲ့လူလည်း ရှိနေတာပဲ။ သူ့ကို ကြားခံထားပြီး ဒီကိုတက်လာ၊ အရက်လေး ဘာလေးသောက်၊ အနားလေး ဘာလေးယူ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဘာညာပြော။ ပြီးရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ပြီး အရင်လို ပြန်တိုက်ကြပေါ့ဗျာ။

ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။ ဒီငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲစရိတ်က ကျုပ် တာဝန်ထားစမ်းပါ”

ဘယ်နှယ့်...ကျွန်တော်ဖြင့် အရက်ကလေးတောင် အမူးပြေရ ပါပြီ။

တရုတ်ကြီး ကျူလီပေါင်လာမှ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တိုက်ပွဲရှိ ရမယ် ကနေ တို့ က ပွဲ အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးရှိရမယ် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာလည်း ဟုတ်သလို လိုရယ် ဗျ။ အပြင်ကလူတွေနဲ့လည်း အဖြစ်ရှိ အောင် မတိုက်ရဲတဲ့ ဒီနေ့တွေ အချင်း ချင်း ပြန်တိုက်ပြနေမှ စီးပွားဖြစ်မှာ ကိုး။

“ကဲ အားလုံး...ပျော်ပျော် ကြီး ပြန်တိုက်ဖို့ သဘောတူပြီလား”

“တူပါပြီ...”

“ဒါဆို တိုက်လို့ဝရင် တစ် နှစ်တစ်ခါ ဒီမှာ ဆုံပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးကြမယ်နော်”

“တိုက်ကြမယ်... ဆွေး နွေးကြမယ်၊ တိုက်ကြမယ်... ဆွေး နွေးကြမယ်”

သူတို့တွေ တက်ကြွနေပေ မယ့် ကျွန်တော့်မှာ ရှင်းစရာပြဿနာ က ရှိပါသေးတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအောင်မြင်ရင် ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာ တစ်ခုလုပ်ပေးမယ်လို့ အနောက်လေးက ကတိပေးထားတာပါ။

“အခုက ခင်ဗျားတို့က ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားတာလား၊ မရတာလား တော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေပြီးရင် ကျုပ် တောင်းဆိုတာ တစ်ခုလုပ်ပေးမယ်လို့ ကိုအနောက်လေးက ကတိပေးထားတာရှိပါတယ်။

လူမိုက်ဆိုတာ တစ်ခုခုနဲ့ ရန်ဖြစ်နေဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့က ရန်မဖြစ်ကြဘူးဆို လူတွေက ဒီကောင်တွေ လူမိုက်တွေမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး သတ်မှတ်ကြမယ်။ အဲ့ဒီကျ ခင်ဗျားတို့ ပါဝါတွေ ကျလာမယ်။ အကျိုးစီးပွားတွေ ယုတ်လျော့လာမယ်။

အဲ့ဒီကတိအတွက်ကရော”

မစ္စတာ ကျူလီပေါင်က ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ကြည့်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ဘော့နက်ကြီး ငါ့ဗြ”

“ကျုပ် ဒီဘဝကို စိတ်ကုန်ပြီ”

“လူမိုက်ဘဝကိုလား ကိုမောင်ဗြ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...ဘာကို စိတ်ကုန်တာလဲ”

“ယောက်ျားဘဝကို...”

“ဟမ်...”

“ဟုတ်တယ် ဇွတ်ကျားရတာ ငြီးငွေ့လာပြီ။ ခင်ဗျားတို့ လူမိုက် ကြီးတွေ ကတိအတိုင်း ကျုပ်ကို ထိုင်းဘက်မှာ ဖြတ်ဖောက်ချုပ်လုပ်ပေး တော့။ သိန်းရှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ကုန်မှာတော့”

ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ ကျူလီပေါင်ဟာ မျက်နှာကို တည်တည်ထားပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ညာဘက်လက်ကို ဘယ်ဘက်လက်ထဲ ထည့်ပြီး တဖျောက်ဖျောက် ချိုးပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်ကနေ လာရပ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ပါတယ်။

ရုတ်တရက် သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ မြောက် တက်လာပြီး...

“ဟယ်...ကောင်မရယ်... ညီအစ်မတွေဖြစ်သွားပြီ။ ညည်းကိစ္စ ကျုပ် တာဝန် ယူပါတယ်အေ၊ ရှိတ်လိုက်ပါဦး...”

“ဖြောင်း...”

“ကဲ ကိုမောင်မြိကိစ္စလည်း အဆင်ပြေသွားပြီ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ကိစ္စလည်း ပြီးပြီဆိုတော့...ထုံစံအတိုင်းဟေ့...”

ငါးမြွေထိုးပြောတဲ့ ထုံစံအတိုင်းဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။

ခင်ဗျား...ဟာသကားဆိုပြီး ကမ်းခြေမှာ အုပ်စုလိုက်ကြီး မရယ်ရ

တဲ့ဟာသတွေလုပ်ပြနေတဲ့ မြန်မာကားတွေ ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

အဲ့ဒီရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်သိမ်းခန်းလိုပဲ အချင်းချင်းတိုက်ပြီး
ဝေစားမျှစားနေတဲ့ ဘာနက်ကြီးလူမိုက်အုပ်စုဟာ အပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး
ဝါးခနဲ ခုန်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

အနောက်မှာလည်း...တရုတ်ဘုံကျောင်းနောက်ခံကြီးနဲ့...။

မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်ကြပေါ့ဗျာ...။

ဗြိတိသျှကိုကိုမောင်

ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်သိမ်းခန်းလိုပဲ အချင်းချင်းတိုက်ပြီး
ဝေစားမျှစားနေတဲ့ ဘော့နက်ကြီးလူမိုက်အုပ်စုဟာ
အပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး ဝါးခနဲ ခုန်လိုက်ကြပါတော့တယ်။
အနောက်မှာလည်း တရုတ်ဘုံကျောင်းနောက်ခံကြီးနဲ့...။
မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်ကြပေ့ဗျာ...။

ခြူးပါခြူး

